

STANISLAV LACOMCHIN

UN CAZ ÎN FAMILIE

- dramă în 4 acte, 7 tablouri -

SEMĂNĂTORUL
Editura online - septembrie 2010

PERSONAJE:

CAMELIA DUMBRAVĂ - studentă în ultimul an la Conservatorul de muzică, 24 de ani. Chiriașă a familiei Vlădeanu;

ANDREI VLĂDEANU - Fiul lui Ștefan. 24 de ani. Este orb.

VICTOR VLĂDEANU - funcționar. Fratele lui Andrei. 28 de ani;

MELANIA VLĂDEANU - contabilă. Soția lui Victor. 26 de ani;

ECATERINA BOBEICĂ - casnică. Mama Melaniei. 60 de ani;

ȘTEFAN VLĂDEANU - actor. Cap de familie. 55-58 de ani;

OLGA VLĂDEANU (LOVINEANU) – casnică. A doua soție a lui Ștefan. 50-55 de ani;

LUCREȚIA VLĂDEANU - mama lui Ștefan. 75 de ani;

UN FRIZER; UN DOCTOR; O SORĂ DE CARITATE;
DOI BRANCARDIERI, DOI HAMALI:

Acțiunea se petrece în București în anul 1955.

Moto:

A vedea și a percepe ce este în jur, prin pipăit, cu ochii minții este sinonim cu imaginarea unei lumi abstracte, la care nu poți avea acces niciodată.

A C T U L I

Interior de salon, stil vechi, bătrânesc. În dreapta, în planul I, ușă în două canaturi ce dă în curte și dependințe. Lângă ușă, spre fundal, un dulap bibliotecă, plin de cărți. Pe dulap, o statueta. În peretele din spate, dreapta, ușă într-un canat ce dă în camera Lucreției. Lipită de peretele din fund, urcă de la dreapta spre stânga, o scară cu parapet, la balconul ce se întinde pe tot spatele salonului; inclusiv dreapta, până la arlechin. Pe parapetul scării se văd cupe cu glastre de flori. Imediat sub scară, de-a lungul peretelui, patul lui Andrei. Deasupra patului, o poliță cu diferite mărunțișuri și o cutie de vioară.

În stânga patului, o noptieră. Alături, un cuier de perete în care nu se vede decât un prosop și o șapcă. În colț de tot, sub scară, în stânga cuierului, o sobă teracotă. Tot ce-i sub scară, se poate închide cu o perdea care poate circula de la scară la peretele din stânga. Pe peretele din stânga, planul din fund, un ceasornic pendul. O fereastră mare și foarte înaltă ocupă tot mijlocul peretelui din stânga. Fereastra are perdele de pluș. Sub fereastră, un divan mare cu rezemătoare și perne. Lângă divan, în fund, sub ceas, o măsuță cu un aparat de radio. În fața divanului, altă masă joasă de salon cu două fotolii. În mijlocul camerei, mai mult spre dreapta, planul I, o masă mare, rotundă, cu față de masă și scaune. Pe ambele mese cât și pe aparatul de radio, bibelouri. Pe pereți, stampe, fotografii și tablouri vechi. Balconul de sus are parapet ca și scara și bolți dese, sprijinite de stâlpi. Atât bolțile, stâlpii cât și parapetul sunt sculptate cu motive naționale. Un covor este înșirat pe scară și pe tot coridorul balconului pe care se văd ușile în două canaturi ale camerelor familiei Vlădeanu, după cum urmează: în dreapta, deasupra ușii ce dă afară, camera Cameliei. În partea din fund, urmează de la dreapta la stânga: deasupra ușii Lucreției, camera lui Ștefan și a Olgăi. Deasupra patului și a scării, camera Ecaterinei, iar deasupra sobei de teracotă, chiar în capul scării, camera lui Victor și a Melaniei. Aspectul general al balconului cât și al parterului, denotă un salon al unei case de stil vechi.

Tabloul I

(După amiază. Așezat pe un scaun cu spătar, cu fața spre fereastră, planul I, stânga, Andrei se bărbierește. Pe măsuța din fața canapelei, trusa frizerului și ustensile de frizerie. În jurul scaunului se vede păr. Andrei ține cureaua pe care frizerul ascute briciul).

FRIZERUL: Vă mulțumesc, puteți da drumul. (după o scurtă pauză) Nu vă supărați, aș vrea să vă pun o întrebare.

ANDREI: Poftim.

FRIZERUL: Cine v-a tuns și v-a bărbierit până acuma?

ANDREI: (simplu) Nimeni.

FRIZERUL (uimit): Cum așa?...Pardon...poate nu m-ați înțeles. Am vrut să zic ce frizer v-a servit.

ANDREI: Ba am înțeles destul de bine. N-am intrat până în prezent pe mâna nici unui frizer. Dumneata ești primul.

FRIZERUL (mirat): Totuși...

ANDREI: Da... știu la ce vă gândiți. M-a tuns și m-a bărbierit fratele meu.

FRIZERUL (zâmbind semnificativ): Aha!...

ANDREI: De ce vă mirați?

FRIZERUL: Se cunoaște.

ANDREI: Ce?

FRIZERUL: Mâna uni nepriceput. Vă rog să nu vă enervați, dar v-am întrebat așa, din curiozitate.

ANDREI: Nu înțeleg. Cum adică, din curiozitate?

FRIZERUL (nostim): Fiindcă ce-am reparat eu nu putea face un frizer.

ANDREI (uimit): Ați reparat? Ce?

FRIZERUL (zâmbind): Părul Dvs. Barba era rasă bine; fără tăieturi. Se vede că fratele Dvs. se bărbierește singur... Dar părul...

ANDREI: Așa? Care va să zică m-a ciopârțit?

FRIZERUL: N-am vrut să spun că v-a ciopârțit. Dar...

ANDREI: Dar aproape... Nu-i așa? (râde) Ei, ce să-i faci? M-a tuns și el cum s-a priceput; nu-i vinovat. (nostim) De aia te-a chemat pe dumneata!...Acum înțeleg.

FRIZERUL: Se poate...

ANDREI: Nu...nu, dumneata nu știi. Nu v-a chemat ca să reparați, așa cum v-ați exprimat, podoaba mea capilară. Altceva e la mijloc. Al naibii mai e și Victor. Bănuiesc că vă uitați la mine curios. Ascultați: tata are sus o cameră liberă pe care a închiriat-o acum două săptămâni unei studente. Urmează vioara la conservator, e în ultimul an. Bună fată. Cântă așa de frumos la vioară! Ne-am împrietenit. Știți...și eu cânt la vioară.

FRIZERUL: Da?

ANDREI: Da. Îmi place muzica. O iubesc. E singura mea preocupare. Cu ea îmi alin tristețea...golul din suflet... întunericul de nepătruns, neantul. Și tot cu ea îmi ațâț bucuriile. Dar asta se întâmplă așa de rar... (*Frizerul îl privește cu compătimire*)...aproape deloc. În sfârșit; ce rost are să mă întristez? Azi sunt bine dispus. Nici eu nu știu de ce.

FRIZERUL: Nici nu trebuie să știți. Tristețea nu ajută la nimic. Fiți vesel, e mai bine.

ANDREI: Ușor de spus. Dumneata... și alții ca dumneata... aveți de ce să vă veseliți. Vedeti soarele...natura, vedeți oamenii... semenii voștri; cu ochii gustați și bucuriile și necazurile. Dar eu? Eu de ce să râd?...Pentru ce? Numai ca să fiu în ton cu ceilalți? Nu! Așa ceva nu pot. Eu am o lume a mea... aparte... în care râsul molipsitor e un surâs jalnic...aproape imperceptibil, iar plânsul e o durere adâncă...înfundată... surdă... În lumea mea, optimismul, de cele mai multe ori este înlocuit cu pesimismul. De aceea, rar ai să mă vezi vesel sau cântând o melodie ușoară. Nu pot. Nu-i felul meu. În schimb, mă simt ușurat, liniștit, când aud la radio o muzică clasică, majestuoasă, răscolitoare. Atunci o simt... o văd, o transpun în lumea mea.

FRIZERUL: Dar așa nu e bine. Eu n-aș putea.

ANDREI: E și natural că nu poți. Dumneata ești om întreg, dumneata ești altfel. Dumneata... vezi. Să-ți dau un exemplu: mergi pe stradă; vezi oameni, animale, lucruri. Treci nepăsător. Deodată, în față îți apare o fată frumoasă, înaltă... Atunci... fără să vrei o privești altfel, în suflet simți parcă o plăcere, ochii îți râd în orbite. Ești vesel. La fel îți vezi mama...soția...copilul...ființele dragi. Știi pentru ce trăiești. Dar eu? Eu nu-mi cunosc nici propria figură. Un caz; Camelia, fata care stă la noi. Îi aud vocea, vioara, îi simt pașii pe scară...Dar că-i înaltă sau scundă... blondă sau brunetă, urâtă sau frumoasă, asta nu știu. Nu știu pentru că nu văd. Numai mi-o imaginez. Și ca să-ți imaginezi o viață întreagă, este dureros...crud de dureros... aproape insuportabil.

FRIZERUL (*pieptănându-l*): Da, aveți dreptate. Îmi pare rău că am început o asemenea discuție...Iertați-mă.

ANDREI (*resemnat*): Nu face nimic, sunt obișnuit. Dar spune-mi, te rog. Acolo pe perete e ceasul; cât e ora?

FRIZERUL (*privind ceasul*): Trei fără un sfert.

ANDREI: Mulțumesc. Trebuie să apară Camelia. La două termină cursurile. Mai aveți mult?

FRIZERUL (*zâmbind*): Nu, sunteți gata.

ANDREI (*vesel*): Da? Foarte bine. Mulțumesc. (*se scoală, își pune ochelarii negri, merge țeapăn, mecanic, pipăind marginile mobilelor, spre ușa Lucreției, strigă*): Bunico!

LUCREȚIA (*din cameră*): Da, vin numaidecât! (*intră*) Ești gata?

FRIZERUL (*scoțându-și halatul*): Gata, doamnă. (*își aranjează trusa*).

LUCREȚIA: Bine, maică, foarte bine. (*îi dă bani frizerului*): Poftim.

FRIZERUL: Mulțumesc.

LUCREȚIA: De acum, veniți, cum v-ați înțeles cu nepotul meu; în fiecare sâmbătă.

FRIZERUL (*politicos*): Bine, doamnă. Voi veni negreșit. (*plecând spre ușă*)
Bună ziua.

LUCREȚIA: Bună ziua.

FRIZERUL (*lui Andrei*): Și totuși, v-aș sfătui: fiți vesel; așa e bine.

ANDREI: Mulțumesc, acum sunt.

FRIZERUL (*privind ceasul*): Pricep. (*zâmbind*): La revedere.

ANDREI: La revedere. (*frizerul iese însoțit de Lucreția*).

ANDREI (*singur, fredonează vesel, o arie*).

LUCREȚIA (*intrând*): Mă duc să aduc mătura și fârașul. Vrei ceva?

ANDREI: Nu, bunico, nu, mulțumesc.

LUCREȚIA: (*se apropie, privindu-l cu atenție*) Ce bărbat frumos ești, Andrei!
(*îl mângâie*); înalt... prezentabil... (*emoționată, pleacă brusc*).

ANDREI: (*strigă după ea*): Bunico! (*aparte*) Sărmană bătrână...

(*Lucreția intră, mătură părul, așază scaunul*).

ANDREI (*pe gânduri*): Bunico.

LUCREȚIA: Da, Andrei.

ANDREI: Spune-mi, te rog... (*răzgândindu-se*): Dar lasă; ce rost are... în sfârșit... nimic.

LUCREȚIA: Ce vrei, Andrei? (*blajin*) Spune-mi, nu te ascunde de mine. Sunt doar bunica ta. (*Andrei tace*) Ei hai... hai spune... ce ai pe suflet?

ANDREI (*timid*): Vezi, bunico... mi-a venit în cap... așa... deodată (*după o pauză*): Camelia e blondă sau brunetă?

LUCREȚIA (*surprinsă*): E blondă. Dar, de ce?

ANDREI (*fâstâcit*): Așa... din curiozitate... Din simpla curiozitate... Nimic mai mult.

LUCREȚIA (*în dubiu*): Bine. Andrei... (*dă să plece*).

ANDREI: Și... este înaltă?

LUCREȚIA (*îl privește zâmbind dureros*): Nu, nu-i nici înaltă, nici scundă. E de statură potrivită, ca a mea.

ANDREI: Mulțumesc, bunico. Nu te supăra că te-am întrebat. Dacă aș fi apelat la altcineva, poate ar fi râs de mine. Știi... vorbesc cu ea... îi cânt, îmi cântă... discutăm. Eram curios să știu cum arată.

LUCREȚIA: Foarte bine ai făcut că m-ai întrebat. Și puteai întreba pe oricine. De ce să râdă de tine? Așa ceva nu-i de râs.

ANDREI: Știu, bunico, știu. Mulțumesc. (*după o pauză*) Dar... e frumoasă?

LUCREȚIA (*surprinsă*): Andrei!

ANDREI (*pe același ton*): Bunico!

LUCREȚIA: Andrei, ce-i cu tine? Ce ai? Nu cumva?...

ANDREI (*întrerupând-o*): Liniștește-te, nu-i nimic. O simplă întrebare.

LUCREȚIA (*pe gânduri*): O simplă întrebare! (*Revenindu-și*) Bine, nepoate, fie cum spui tu. E frumoasă, gingașă. E blondă și are ochii albaștri.

ANDREI: (*îi caută mâna și i-o sărută*): Mulțumesc, bunico.

LUCREȚIA (*retrăgând mâna*): Nu trebuie, Andrei, nu trebuie. (*îl mângâie*): Sunt doar bunica ta.

ANDREI: Da, ești bunica mea, și ții la mine, mă iubești, simt că mă iubești. Și pentru asta îți mulțumesc. Dar te rog, te rog din suflet: să nu afle nimeni ce te-am întrebat. Nu vreau.

LUCREȚIA: Bine, Andrei...bine...Fii liniștit...odihnește-te. (*Pleacă*).

ANDREI (*singur, gânditor*): Blondă...ochi albaștri...de statură mijlocie (*surâde trist*) Și eu care mi-o închipuiam înaltă, brunetă...cu ochii negri...puternică. Ce diferență între realitate și vis... imaginație. (*se îndreaptă spre pat*).

MELANIA (*intră venind de la slujbă. Andrei o simte și se oprește*): Ce face domnu'? Se plimbă?

ANDREI: Bună ziua, Melania.

MELANIA: Bună ziua. (*adulmecând aerul*) Dar ce miroase aici? Parcă a spirit. (*privind-l cu atenție; ironic*) A-a! Te-ai tuns și te-ai ras!

ANDREI (*vesel*): Da, după cum vezi.

MELANIA (*sarcastic*): Iată ce-i lipsea chelului: pieptene. Bani aruncați în vânt.

ANDREI (*surprins*): Melania! De ce vorbești așa?

MELANIA (*ironic*) Ce... am jignit boierul? Nu-i nimic, o să-ți treacă... Tuns și ras. Interesant, foarte interesant. Poate vrei să te însori? Victor doar plătește toate. Dă-te cel puțin pe haine cu ambră, sau cu mosc...Să miroși frumos... (*pleacă pe scară*).

ANDREI (*iritat*): Dar îți dai seama ce spui?

MELANIA (*de pe scară*): Nu mă învăța tu pe mine ce trebuie și ce nu trebuie să vorbesc. (*cu scârbă*) Parazit! (*pleacă*).

ANDREI (*strigând deznădăjduit*) Melania! (*se aude ușa trântită la camera Melaniei*).

ANDREI (*singur, zdrobit*): Parazit!...parazit!... Va să zică, eu sunt un parazit!...Da... un parazit! (*tare*)Victor plătește iar parazitul suge. O!...Soartă nemiloasă! (*ia cutia de pe polița patului, o desface încet, scoate o vioară veche, cu arcușul ei; se duce spre fereastră și începe să cânte o arie tristă. Cântă cu patimă. Lacrimi încep să i se scurgă pe obraji*).

CAMELIA (*vine din oraș cu cutia ei de vioară. Se oprește în prag și ascultă cu atenție. Se deplasează încet, în vârful picioarelor spre Andrei.. Se așează pe un scaun lângă masă. Produce zgomot. Andrei percepe și se oprește din cântat.*) Cât de puternic simți dumneata muzica!

ANDREI (*plăcut surprins*): Camelia! (*revenindu-și*) Scuzați-mă, vă rog.

CAMELIA: De ce?

ANDREI (*puțin fâstâcit*): V-am spus pe nume....Știți...am rămas așa...deodată surprins, când v-am auzit glasul.

CAMELIA (*veselă*): Și ce? Nu mă supăr deloc. Chiar te rog să-mi spui pe nume. Fără dumneavoastră și fără dumneata. Și eu îți voi spune pe nume. (*nostimă*): Eu am să te strig Adi...E bine? Îți place? (*râde*).

ANDREI (*încurcat*) Bine, domnișoară...vă mulțumesc.

CAMELIA (*dojenitor*) Te rog! Am vorbit parcă ceva.

ANDREI (*zâmbind*): Bine, Camelia...îți mulțumesc.

CAMELIA: N-ai pentru ce. Îmi pare însă rău că te-am întrerupt. Cântai cu atâta patimă, frumos!... În melodia dumentale auzeam parcă șopotul lin al unui răușor...și foșnetul frunzelor răscolite de adierea boarei înmiresmate.

ANDREI: Ce imaginație!... Frumos.

CAMELIA (*surâzând*) Nu-i așa?

ANDREI: Așa e...Numai că aceste așa...e pentru tine. Pentru mine nu poate fi. Pentru mine...e cu totul altfel. Da...cu totul altfel.

CAMELIA: De ce?

ANDREI (*oftând*) Așa...Dar ce rost are discuția asta?

CAMELIA: Și totuși, aș vrea să știu. Nu te supăra, dar ce înțelegi prin expresia: „Cu totul altfel”? Sunt curioasă. Am să fiu și eu doar vioristă, e visul meu. Ce-ai simțit când ai cântat?

ANDREI (*trist*): Ceea ce tu n-ai putea simți niciodată.

CAMELIA: Cum adică?...Explică-mi.

ANDREI (*absent*): Simplu. Tu vezi...pe când eu...

CAMELIA (*încurcată*): Așa-a-a-a!.... Iartă-mă, te rog. Ce proastă sunt. M-am amestecat fără să vreau în viața ta, în sentimentele tale. Da, ai dreptate...înțeleg... acum te înțeleg. Te priveam... cântai absent...transpus în lumea ta... Lacrimi se prelingeau pe obraji. Și acum sunt umezi. Iartă-mă, te rog. (*îi șterge cu batista, încet obraji*).

ANDREI (*șoptind zbuciumat*) Camelia!

CAMELIA: Da, Andrei... liniștește-te...uită totul.

ANDREI: Ce fată bună ești tu...Camelia. Te porți cu mine ca o soră. Ne-am împrietenit așa de repede.

CAMELIA: Așa sunt eu, prietenoasă. Mai ales că ai și vocația mea. Iubim amândoi muzica... o simțim...

ANDREI: Da, Camelia, o simt. Ea mă răscolește și în același timp mă ușurează. Dar eu o percep altfel, fiindcă...

CAMELIA (*întrerupându-l, dojenitor*): Andrei! Iar începi?

ANDREI: Bine, bine, uite că tac. (*tăcere*).

CAMELIA (*privindu-l cu compătimire, încearcă altă discuție*): Azi dimineață am avut repetiție generală. Acum, la ora cinci dăm la Institut un concert. Primul nostru concert. Se intră numai cu invitații. Sunt așa de emoționată. Azi voi avea primul contact cu publicul, cu rampa...pe scenă adevărată.

ANDREI: Ce fericită ești Camelia!

CAMELIA: Da... sunt fericită...veselă...(instantaneu): Știi ceva?... am o idee; hai cu mine să ascuți concertul.

ANDREI (*surprins*): Camelia!

CAMELIA: Ce?

ANDREI: Eu cu tine? Dar îți dai seama?

CAMELIA: Ei și ce? Mergi cu mine și vii tot cu mine. Ce-i așa mare lucru?

ANDREI: Nu, nu pot merge. E ceva caraghios, imposibil pentru mine.

CAMELIA (*mirată*): De ce?

ANDREI: Fiindcă...vezi...eu...eu de când sunt orb...n-am fost niciodată nicăieri.

CAMELIA: Cum așa? Nu-i adevărat; nu pot să cred așa ceva.

ANDREI: Ba este adevărat. Afară de grădina din curtea casei, unde mă plimb din când în când, n-am fost nicăieri. Și asta de opt ani.

CAMELIA: Groaznic!...Cum?...Andrei!...nu ești orb din naștere?

ANDREI: Nu. Nenorocirea s-a întâmplat la 18 ani. Într-o dimineață m-am trezit orb.

CAMELIA (*emoționată*): Va să zică... cunoști lumea!...Natura!... Ai văzut!

ANDREI: Da, Camelia... asta e nenorocirea...am văzut. Eram în floarea tinereții. Mai aveam un an să termin liceul. Mai fericit eram dacă mă nășteam orb. Barem nu știam ce-i lumea. Dar așa...

CAMELIA: Înțeleg, Andrei...Dar cum...vreau să spun de ce, de ce nu te-a scos nimeni în lume?

ANDREI (*copleșit*): Cine?

CAMELIA: Cum cine? Dar e ceva de neconceput pentru o minte omenească. Doar ai atâtea rude!

ANDREI (*amar*): Rude... Da...am... și familie am...Și? Toți sunt ocupați, au serviciu, griji...necazuri. Și pe urmă, nici n-am îndrăznit să cer cuiva asemenea lucru. Mi se pare ceva stupid...grotesc.

CAMELIA: Nu-i adevărat. Andrei, trebuia să le ceri acest lucru, e dreptul tău.

ANDREI: Dreptul meu? Eu n-am drepturi. Și chiar dacă așa avea, cui să le cer? Tata zi și noapte este la teatru, fratele are serviciu...

CAMELIA: Bine... dar... n-ai mamă?

ANDREI: Am... cum să nu: vitregă; nu mă ia în seamă. Cea bună a murit de supărare când am orbit.

CAMELIA (*indignată*): Înfiorător! Dar soția fratelui tău? Nu-i casnică?

ANDREI: Nu, și ea are serviciu. Și chiar dacă n-ar avea, nu m-ar scoate nici până în prag. Nu se compromite cu mine; și nici maică-sa.

CAMELIA: Dar asta nu...

ANDREI (*întrerupând-o*): Nu mă pot suferi... Adineauri...

CAMELIA: Spune, Andrei... spune. Sunt prietena ta; nu te sfii de mine. Îți promit că nu va afla nimeni.

ANDREI: Ce inimă ai...Camelia!

CAMELIA: Te-a jignit?

ANDREI: Cu așa ceva sunt de-acum obișnuit.

CAMELIA: Ce ți-a spus?

ANDREI (*zdrobit*): M-a făcut parazit...Cum s-ar spune... fac umbră pământului.

CAMELIA: Parazit. Cine te-a făcut?

ANDREI: Melania.

CAMELIA: Doamne! Ce creatură! Bine, dar de ce nu te plângi tatălui tău. Fratelui tău; e doar soțul ei.

ANDREI: De ce să-i mai întristez și pe ei? Nu sunt și așa o pacoste pe capul lor? Lasă-i în pace... M-am obișnuit.

CAMELIA: Ce oameni! (*luându-l de mână*) Andrei, mergi cu mine, te scot eu în lume, mergem amândoi la concert. Da?

ANDREI: Nu, Camelia, nu pot. Ce rost are să mergi cu mine în lume...un caraghios care se împiedică la fiecare pas. Te faci de rușine.

CAMELIA: Nu vorbi așa. De aia te-ai închis în întunericul tău. De aia vezi totul în negru. E păcat, păcat, Andrei. Tu ai talent, imaginație...forță creatoare. E păcat să te pierzi.

ANDREI: Ești prima ființă care-mi vorbește astfel! Cum să-ți mulțumesc?

CAMELIA (*zâmbind*): Mergând cu mine la concert.

ANDREI: Nu, nu...nu-mi cere așa ceva.

CAMELIA: De ce ești încăpățânat? (*dându-și seama*) Iartă-mă, n-am spus-o cu nici o răutate.

ANDREI: Nu face nimic. De ce! Pentru ce să te iert? Că m-ai făcut încăpățânat? Nu sunt. Dar mi-e rușine, mi-e rușine de mine.

CAMELIA: N-are de ce să-ți fie rușine. Mergi doar cu mine. Acolo o să-ți fac cunoștință cu colegele și colegii mei. Mergi cu mine. Da? Mă duc să-mi schimb rochia.

ANDREI (*emoționat*): Camelia!

CAMELIA: Ei, hai, fii bărbat.

ANDREI: Bine, Camelia...Fie cum spui tu.

CAMELIA (*veselă*): Îți mulțumesc. Să vezi ce plăcut are să-ți fie. Așteaptă-mă; vin numaidecât. (*pleacă pe scară*)

VICTOR (*intrând cu o servietă în mână pe care o aruncă pe masă*): Bună ziua.

ANDREI (*bucuros*): Bună ziua, Victor.

VICTOR: Ce faci? (*observă că a fost tuns*) A-a! Așa da...mai zic și eu. Parcă ești altul. Chipeș, frumos! (*îl bate pe umăr*) Ei, ce mai este pe aici?

ANDREI: Bine, Victor, toate sunt la locul lor, așa cum le-ai lăsat. Până în prezent n-am spart nimic.

VICTOR: Văd că ești vesel, dispus...Ce ai? Vreo bucurie, vreo veste plăcută?

ANDREI: Da, Victor, ai ghicit, o bucurie, o mare bucurie! (*dărâmă un scaun, îl ridică*) De emoție nici nu mai știu pe unde calc.

VICTOR: Îmi pare bine. Poți să mai dărâmi unul. Și două, o sută! Dărâmă dacă poți și casa asta; nu-mi va părea rău. Numai să te văd vesel, bucuros. (*râd*)

amândoi) Așa te vreau. (*strângându-l la piept*) Frățiorul meu, ce bine-mi pare!...Dar stai jos... ai aici un scaun. Spune-mi bucuria; sunt nerăbdător.

ANDREI: Nu, nu stau jos. N-am eu timp acum de stat jos.

VICTOR: Dar ce-i? (*râzând*) Pentru numele lui Dumnezeu!

ANDREI (*apucându-l cu ardoare de brațe*) Mă duc la concert, la concert, Victor, auzi?

VICTOR (*uimit*): Unde la concert?

ANDREI: La Institut.

VICTOR: Care institut, omule? Vorbești parcă în enigme. Și cu cine?

ANDREI (*domolit, rușinat*): Cu...Camelia.

VICTOR: Cum? Nu înțeleg.

ANDREI: Nu-i nimic de înțeles. Camelia are azi la Institut primul concert în care cântă și ea. M-a rugat să merg cu dânsa. Eu...n-am vrut. S-a ținut scai de mine, și...până la urmă am acceptat. E sus. Își schimbă rochia.

VICTOR (*uimit*): Te-a rugat ea pe tine să mergi cu dânsa la concert?...Hm... dar...dar e ceva de necrezut. Nu cumva minți? Nu cumva te-ai rugat tu de dânsa?

ANDREI: Nu, Victor, nu mint. Mă cunoști doar; nu-i felul meu. Nici prin cap nu mi-a trecut. Ea s-a oferit singură. Din clipă în clipă trebuie să coboare. Dacă rămâi aici, te vei convinge. E așa de bună...de înțelegătoare. Tocmai mă gândeam să-i spun bunicii că plec.

VICTOR (*gânditor*): Da... uite ce n-aș fi crezut eu vreodată!

ANDREI (*timid*) Victor.

VICTOR: Da, ascult. (*Andrei tace, jucându-se cu marginea scaunului*): Ei, cei-i? De ce taci? Vrei ceva?

ANDREI: Da.

VICTOR: Ce? (*blajin, părintește*) Spune.

(*Sus apare Camelia în altă rochie. Victor o vede și-i face semn să se oprească, să nu facă zgomot. Camelia rămâne pe loc*)

ANDREI: Dacă aș ști că nu te superi...

VICTOR: M-am supărat eu vreodată pe tine? De ce vorbești astfel?

ANDREI: Știi, dacă ai putea să-mi împrumuți un costum de-al tău. (*repede*) numai pentru astăzi, Victor, numai pentru câteva ore. N-am să-l murdăresc, îți promit. Țsta pe care-l port, bănuiesc că-i uzat, boțit...necălcat. (*Victor și Camelia se privesc semnificativ, zâmbind duios*).

VICTOR (*emoționat*) Dar mai încape vorbă? Stai aici. Mă duc repede sus să-l aduc și te schimb la bunica.

ANDREI (*îi prinde capul și-l sărută*): Îți mulțumesc, îți mulțumesc, frate.

VICTOR (*zâmbind emoționat*): Bine, bine. (*se desprinde de el și fuge pe scară. Face semn Cameliei să stea pe loc și intră în cameră*).

ANDREI (*fără să bănuiască prezența Cameliei*): Iată că și un orb poate fi fericit! Și asta, numai datorită ei! O, Camelia!... Ce suflet nobil ai! Acum, parcă

nu mai sunt eu. Îmi vine să zburd, să alerg, să cânt. Da... ea a avut dreptate. Eu trebuie să mă schimb. Și mă voi schimba. Eu am voință. Simt că am... Da...o am...

VICTOR (*coborând scara*): Uite costumul. Du-te repede la bunica și te schimbă.

ANDREI: Cum să-ți mulțumesc?

VICTOR: Hai, du-te repede, că trebuie să apară și Camelia. Doar tu ai spus. Ar fi rușinos să te aștepte. Eu rămân aici. Dacă vine, vorbesc cu ea.

ANDREI: Bine, Victor. (*dă să plece*).

VICTOR: Stai, stai puțin. (*scoate o bancnotă din buzunar*). Uite, ține aici...poate o să-ți trebuiască. (*i-o dă în mână*).

ANDREI (*pipăind-o*): Ce-i asta?

VICTOR: Bani.

ANDREI: Victor!

VICTOR (*emoționat*). Hai, du-te odată; o să-mi mulțumești altă dată.

ANDREI: Cât de mult te iubesc! (*fuge în camera Lucreției*).

VICTOR: Bună ziua, domnișoară.

CAMELIA (*coborând scara*): Bună ziua..

VICTOR (*zâmbind*): Ce-ai făcut, domnișoară cu fratele meu? E de nerecunoscut. Ai fost doar martoră.

CAMELIA: Nimic deosebit. (*drăgălaș, gingaș, sincer*): Ce-ai fi putut face până acum și dumneata, sau altcineva din familia dumitale.

VICTOR: Va să zică, este adevărat ce mi-a spus Andrei? I-ați propus să meargă cu Dvs. la concert.

CAMELIA: (*simplu*): De ce nu?

VICTOR (*distrat*): Interesant!

CAMELIA: Ba eu găsesc că nu-i nimic interesant. Pentru dumneata, este un lucru interesant ca un om să iasă în lume, fie el și orb?

VICTOR (*încurcat*): Nu...nu...n-am vrut să spun asta. Dar... iertați-mi îndrăzneala... aș fi totuși curios să știu ce v-a determinat...sau ce v-a făcut...

CAMELIA: Curiozitatea dumitale ți-o voi satisface. Însă cu acum. Nu este timp. Trebuie să vină. Cu dumneata, sau cu tatăl dumitale, o să am de discutat mai multe despre fratele Dvs.

VICTOR (*aproape fâstâcit*): Mă rog...domnișoară. Cum credeți de cuviință.

CAMELIA: Însă, ca să știi dinainte, fratele dumitale a devenit pentru mine, un caz... interesant – cum te-ai exprimat dumneata – pe care vreau să-l rezolv; și te asigur că-l voi rezolva.

VICTOR (*complet fâstâcit*): Mă rog. Totuși...scuzați-mă...dar...eu nu înțeleg nimic.

CAMELIA: Când am să vă spun, o să înțelegeți și încă prea bine. Dvs. nu știți ce om aveți în familie. Nici nu bănuți. Nu-i cunoașteți încă talentul ce-l posedă, vocația ce-o are, cu toate că tatăl dumitale este actor, iar dumneata te ocupi de literatură, după cum am auzit.

(Andrei apare îmbrăcat)

CAMELIA *(după ce îi face semn lui Victor să tacă)*: Nu știam unde ai plecat. Fratele m-a spus că vii imediat. Văd că te-ai schimbat. Ce frumos îți șade! Nu-i așa, domnule Vlădeanu?

VICTOR *(comic încurcat)*: Da... frumos... foarte frumos.

ANDREI *(vesel)*: Ei, Toma necredinciosu', acum te-ai convins? *(Cameliei)* Știi, Camelia, Victor nu credea că m-ai invitat la concert.

VICTOR: Acuma cred, cred Andrei *(râd cu toții)*.

CAMELIA: Ei, să mergem; hai, ia-mă de braț. *(Andrei o ia stânjenit de braț. Camelia îi zâmbește lui Victor)* La revedere.

ANDREI: Pe deseară.

VICTOR: La revedere. Petrecere frumoasă. *(Andrei și Camelia pleacă)*.

ȘTEFAN *(coboară scara, îmbrăcat de oraș: recită tare și mimează un rol)*: Ce înseamnă asta? *(Ecaterina apare din cameră; se apropie de balustrada balconului și-l privește. Ștefan continuă cu altă replică)*: A! Ticălosule! Îndrăzneala ta te va duce la închisoare. Repede... să vie câțiva aprozi. *(Ecaterina clatină din cap)* Tatăl la închisoare... mama și târfa de fiică la stâlpul infamiei! *(Ecaterina își face cruce)*. Brațul dreptății să vină în ajutorul mâniei mele. Pentru această insultă, mi se cuvine o satisfacție fără margini. Astfel de canalii să-mi distrug mie planurile și să ațâțe tatăl și fiul, unul împotriva altuia, fără să-și primească pedeapsa?...A! Blestemaților! *(Ecaterina își face alte cruci)* O să-mi potolesc mânia prin distrugerea voastră, tot neamul vostru, tată, mamă și fiică vor cădea victime răzbunării mele aprige. *(Iese)*.

ECATERINA *(clătinând nostim capul și făcându-și cruce)*: Iartă-l, Doamne, că nu știe ce spune! S-a scrântit, săracul. Și doar are tâmplele încărunțite!...Nebun...nebul de legat... parcă-l apucaseră de-alde alea, ptiu! Ucigă-te-ar crucea! *(scuipă în sân)*. În ce casă de nebuni am intrat! Doamne, iartă-mă, dar nu știu ce să mai zic. Țsta aiurează cu teatrul lui, celălalt scârțâie toată ziua la vioară, iar nebunul celălalt mângălește toată ziua kilograme de hârtie. Cică vrea să se facă scriitoruș! Țicniți; da! S-au scrântit cu toții. Ce balamuc! *(Intră în cameră trântind ușa)*.

(Victor coboară scara cu o mașină de scris, indigo, hârtie și un manuscris. Pune mașina pe măsuta de lângă fereastră, potrivește indigoul și hârtia pentru trei exemplare și începe să bată la mașină după manuscris. Se observă că nu cunoaște bine mașina de scris. Apare Melania în capul scării, croșetând un milieu. Coboară și se așază pe canapeaua de lângă fereastră. Victor o privește semnificativ și continuă să bată la mașină. Se simte o atmosferă încordată. Amândoi par distrați).

VICTOR *(terminând un paragraf, se ridică, aduce scrumiera de pe masa din mijloc, revine și aprinde o țigară)* Parcă spuneai că nu poți suferi țăcănitul mașinii; de asta am coborât.

MELANIA (*croșetând*): Și eu să stau singură între patru pereți; mersi.

VICTOR: Atunci n-ai decât să stai aici. Eu trebuie să-mi termin nuvela de bătut. Mâine o trimit. (*bate mai departe; liniște*).

MELANIA: Timp pierdut pe apa sâmbetei. Mai bine te-ai duce până în piață să cumperi gaz.

VICTOR (*bătând înciudat*): N-am timp acuma de gaz. Mă duc mâine.

MELANIA (*ironic*): Știam...Până faci un lucru trebuie să se roage omul de o mie de ori. Stai toată ziua cu nasul vârât în hârtii. Nu pot scoate o vorbă cu tine, iar dacă vorbesc, mă aud pereții... Se zice că-s măritată...am soț.

VICTOR: Melania, lasă-mă pentru Dumnezeu în pace, am nevoie de liniște; altfel mă încurc. Numai azi...De mâine fac ce vrei, mergem unde vrei, dar acum, lasă-mă. (*bate*)

MELANIA (*după o pauză*): De un an de zile tot asta îmi spui mereu (*imitându-l*) lasă-mă...numai azi...Și începi altă lucrare, altă mângăleală.

VICTOR (*nervos*): Melania!

MELANIA: Ce...nu-i așa?...Visezi! Te crezi mare scriitor! Îți închipui că știi și cunoști tainele vieții, caracterele oamenilor. În realitate, nu știi nimic. Dacă ai ști, te-ai uita puțin în jurul tău, te-ai gândi și la mine, soția ta. Dar tu? Scrii, scrii mereu; de un an. Ce rezultat? Ai luat și tu odată la un concurs, câteva cărți. Parcă-ai fi copil mic.

VICTOR (*explodând*): Melania! Încetează odată!

MELANIA (*calm, croșetând*): Nu țipa, că nu-s surdă. Și apoi, să vorbesc nu mă poate opri nimeni.

VICTOR (*privind distrat manuscrisul*): Vorbește, dar nu tachina omul, nu-l scoate din sărite.

MELANIA: Te supără adevărul.

VICTOR: Care adevăr?

MELANIA: Îl știi și tu singur. Nu trebuie să ți-l mai repet de fiecare dată. Dacă trăiești cu tine însuși, cu hârtiile tale, cu cărțile tale, la ce te-ai mai însurat? Numai să zici că porți verighetă? Numai să aibă cine să-ți pună ventuze și să te frece? Numai așa, de...*mon plaisir*?

VICTOR: De ce vorbești așa? N-ai dreptate. Melania, în familia noastră, toți am avut aptitudini. Numai după câte știu eu, bunicul a fost actor, tata la fel. Arta în această casă a fost ca o datină, s-a transmis din tată-n fiu, din generație în generație. Andrei ar fi ajuns departe, dacă n-ar fi orb. Cântă la vioară mai bine ca un notist. Mie...îmi place să scriu...să compun. Văd înaintea ochilor toată acțiunea lucrării...personajele, scenele. Am talent. Dar trebuie să-l cultiv. Îl am aici, în suflet, în creier...Îl simt...

MELANIA: Simți pe dracu'...prostii... vise de licean care mângălește versuri de dragoste, crezându-se vreun Homer sau Eminescu.

VICTOR (*plimbându-se nervos prin salon*): Ce să mai vorbesc degeaba. N-am cu cine. Tu crezi că arta se face așa...deodată...spontan. Cum ai face tu jumări...sau ciulama?

MELANIA (*râzând răutăcios*): Ce comparație poetică! A la Vlădeanu!

VICTOR: Parcă altceva știi?...Să împungi...să ironizezi, să tachinezi. Și cu un calm ce l-ar scoate din sărite și pe omul cel mai blând din lume.

MELANIA: Eu spun ce gândesc. Mai bine ți-ai căuta o slujbă mai bună. Păcat de școala și de bacalaureatul ce l-ai luat. Un pârlit de funcționar înfundat în birou printre scripte, un coate goale. Un lucru folositor nu știi să cumperi. Ai umplut biblioteca asta cu tot felul de cărți. La ce-ți folosesc?

VICTOR: Ei, Melania...asta ești tu. Materialistă, egoistă, avară. Vrei totul dintr-o dată... așa...cum s-ar spune, de-a gata. Ceea ce nu te interesează, nu dai doi bani. Fie și cărțile mele și munca mea literară în timpul liber. Fiindcă nu te folosești de ele, fiindcă n-ai nici un beneficiu de pe urma lor. La tine, totul trebuie să fie cu folos, cu dobândă, drămuț... fără pierdere. Arta pentru tine este o plagă fără leac, ea nu-ți poate aduce niciodată beneficii imediate. La tine totul este banul, indiferent cum se obține; numai să-l ai imediat. Întârziere nu suferi. Așa, Melania, nu s-ar face, și nici nu s-ar fi făcut artă niciodată. Trebuie să ai răbdare...talent... să muncești mult...nopti albe...

MELANIA: De ce? Când poți munci cu bani gheață, de ce să aștepti, să ai răbdare?

VICTOR: Discuție fără rost. Tu nu iubești arta indiferent din ce ramură este. N-o simți.

MELANIA: M-ai înnebunit cu acel „iubit” și „simțit” al tău. Îți tot tragi într-una: nu iubești, nu simți. Parcă asta m-ar încălzi cu ceva. Așa ceva nu mă poate sătura.

VICTOR: Pe mine însă, da. Pentru mine, scrisul, concentrarea – reprezintă o hrană sufletească. Atunci nu-mi mai trebuie nici mâncare, nici băutură, nimic; uit totul, absolut tot ce-i în jurul meu. Atunci trăiesc în lumea mea, cu eroii mei!

MELANIA: Ai fi neam de fachir. Hrană sufletească... Nu înțeleg.

VICTOR: Asta tu n-o poți înțelege. Așa e felul tău. Sunt sigur că nu-ți pasă atât de singurătatea în care te las când scriu, cât te gândești că această muncă a mea, nu-i răsplătită cu bani lichizi, bani...gheață, cum te-ai pronunțat. Încolo, ești bună, harnică, cinstită, muncitoare. Cred, cu certitudine, că dacă aș avea o muncă de teren cu vreo o sută de lei ora, ai putea să stai fără mine și un an. Te-ai gândit numai la banii pe care i-aș lua, prețul răscumpărării singurătății tale. Tu ai fi fost fericită cu un soț inginer, doctor, sau un oțelar care ar fi lucrat în acord... un minier... un petrolist.

MELANIA: De ce nu mi-ai spus asta acum un an? Când ne-am luat?

VICTOR: Fiindcă atunci nu erai așa. Acuma te-ai făcut materialistă, zgârcită. Și din cauza asta te-ai făcut și rea. Îți pare rău până și de curentul ce se consumă la aparatul de radio. Fiindcă nu-l ascuți tu, ci Andrei, singura lui mângâiere.

MELANIA: Nu, că am să fac ca tine. Mare galanton. Ai un costum bun la viața ta și-l dai și pe acela lui Andrei să ți-l tăvălească. Mare boier! Concert simfonic! Măine-poimăine o să vrea și mașină la scară.

VICTOR: Melania, nu-l amesteca pe Andrei în discuția asta. Lasă-l în pace. E fratele meu. Nu poate munci. Are suflet, ca și tine, ca și mine.

MELANIA: Dă-i atunci tot, dă-i...satură-l! că are doar suflet.

VICTOR: Melania, termină!

MELANIA (*continuă*): Cine dracu' a mai adus-o și pe fandosita aia? Altă lunatică. Bine vă mai seamănă. Se ia de mână cu voi. Cântă...Conservator, vioară!...ce-i pasă?...Tat'su-i medic.

VICTOR (*trântind cu pumnul în masă*): Melania! Isprăvește odată”

MELANIA: Ho! Literatule, mai încet. Trântește cu pumnul mătii și lui tat'tu. Avocat familial!

VICTOR (*șuierând*): Melania! Ori taci... ori...

MELANIA (*foarte calm*): Ori ce? Ei hai, ce mai stai...lovește...dă în mine. Asta încă n-ai făcut-o.

VICTOR (*fierbând, mai mult pentru sine*): Ce calamitate!...Câtă nesimțire! (*strigă*): Pupăză! (*fuge pe scară*).

MELANIA: Mulțumesc. (*Victor intră în cameră, trântind ușa*).

*

LUCREȚIA (*intră, se apropie de canapea*): Iar v-ați certat! Am auzit tot. De un timp încoace nu vă mai înțelegeți; ce aveți de gând, nu știu. Uite, iar plângi! (*se așază lângă Melania*): Nu mai plânge, fetițo... asta nu-ți ajută la nimic. (*mângâind-o*): Mai bine v-ați înțelege în viața de toate zilele.

MELANIA: (*printre sughituri*): Ah! Bunico!...dacă ai ști... dacă ai ști!...(plânge în hohote).

LUCREȚIA: Spune, maică, spune ce ai pe suflet?

(*Victor coboară nervos scările. Este îmbrăcat de oraș. Începe să strângă manuscrisul*)

MELANIA: Ce faci?...Unde te duci? (*Victor tace, scoate exemplarele din mașină*): De ce taci? (*ridicându-se*) Victor! Ce înseamnă asta?

VICTOR (*nervos*): Nu înseamnă nimic. Mă duc să-mi caut aiurea un loc liniștit, să-mi pot termina lucrarea.

MELANIA (*zdrobită, uimită*): Va să zică... te stingheresc!... am ajuns pentru tine o povară!... N-aș fi crezut!

VICTOR (*strângând ce mai este pe masă*): Crezi, nu crezi, dar asta este... Numai că, povara de care vorbești, cred că sunt eu... Iată că te ușurez. (*dă să plece*).

MELANIA (*alergând după el*): Victor! (*îl apucă de mână*): Nu! N-am să te las!

VICTOR (*îmbrâncind-o*): Lasă-mă!...Lasă-mă în pace.

LUCREȚIA (*speriată*): Pentru Dumnezeu, nepoate!

MELANIA (*strigând*): Victor! (*se așază în ușa*): de ce? De ce pleci? Ți-e silă de mine?

VICTOR: Baliverne, prostii! Vreau să am liniște! Vreau să scriu!

MELANIA: Minciuni! Nu mă mai iubești, asta e!... Ce ți-am făcut? (*disperată*):
Ce vrei de la mine?

VICTOR: Nu vreau nimic, dă-mi drumul. (*încearcă s-o ia din ușă*)

MELANIA (*cramponându-se*): Nu! Nu, n-ai să pleci!

VICTOR (*enervat la culme*): Ba am să plec! (*începe o busculadă la ușă între Victor și Melania*).

MELANIA (*disperată la culme*): Nu!...Bunico!... oprește-l!... de ce?

(*Victor scapă manuscrisul. Foile se împrăstie; începe să le adune nervos*).

OLGA (*agitată, în capul scării*): Ce înseamnă asta? Ce-i gălăgia asta? Cred că s-a auzit până în stradă!

LUCREȚIA: Victor vrea să plece de acasă. S-au certat iar.

ECATERINA (*coborând scările, urmată de Olga*): Melania!

OLGA: Iar ceartă? Nu există zi de la Dumnezeu să fie liniște în casa asta! De un timp încoace, parcă a intrat dracul în voi. Ce aveți? Ce vă lipsește?

VICTOR (*strângând foile*): Liniște! Asta-mi lipsește. Vreau să-mi termin lucrarea.

OLGA: Și cine nu te lasă? Liniște ai... stai și scrie până ai să adormi cu creionul în mână.

VICTOR (*în genunchi*): Ușor de spus; dacă m-ar lăsa Melania. Stă-ă-ă pe capul meu și mă pisează întruna...Ca o moară hodorogită.

ECATERINA (*montată*): Sigur că da!...Melania este de vină.. fata mea!... În capul său se sparg toate. (*Melaniei*): Dă-te din ușă, toanto! Ce te-ai răstignit în prag? Vrei să-l oprești? Ori ți-e teamă că-ți pierzi odorul? Lasă-l să se ducă! Ducă-se, maică, ducă-se!...O să-i treacă nebuneala și vine înapoi.

MELANIA: Mamă, taci din gură!

ECATERINA: Ce să tac? Iaca nu tac! N-am să tac deloc! Dacă taci, ți se suie în cap!

OLGA: Ei nu, că o să-l dai tu afară! Știi că ești bine!... O fi, te pomeni, casa ta!

ECATERINA: N-am zis că este casa mea și nici nu-l dă nimeni afară. Vrea singur să plece; și proasta de Melania îl ține.

OLGA: Să-l țină, că-i doar bărbatul ei.

ECATERINA: Păi, sigur că da...Dacă e bărbatul ei, trebuie să-i suporte toate nebuniile, toate capriciile!

LUCREȚIA: Dar tăceți odată, maică, și nu vă mai certați! Ne aud vecinii.

VICTOR (*cu foile grămadă, ia mașina și dă să plece. Melaniei*): Dă-te la o parte.

MELANIA: Nu, nu pleca! Victor!

ECATERINA (*vrând s-o ia pe Melania de lângă ușă*): Lasă-l, Melania să se ducă! Ce, ai să-l ții cu forța?

OLGA (*trăgând-o înapoi*): N-ai decât să pleci tu! Nu-i da drumul, Melania. (*vine lângă Melania*): Dar, liniștește-te, Victor... pentru Dumnezeu!

VICTOR (*în culmea enervării*): Lăsați-mă!...Lăsați-mă să plec! Cucuvelelor!
(*le dă la o parte*).

(*Intră Ștefan și dă peste Victor care vrea să iasă*)

MELANIA: Nu-i da drumul, oprește-l!

OLGA: Oprește-l, Ștefane! Vrea să plece, oprește-l!

ȘTEFAN: Ce-i cu balamucul ăsta? Până-n stradă se aude! Ce s-a întâmplat? Ați înnebunit cu toții?

OLGA: Vrea să plece de acasă și pace bună!

ȘTEFAN: De ce?

ECATERINA: S-au certat. El spune că vrea liniște...ea...că n-o iubește.

OLGA: El...că îl pisează... că vrea să scrie.

LUCREȚIA: Dumnezeu să-i înțeleagă!

MELANIA (*plângând*): De ce?...De ce toate astea?

VICTOR (*năucit*): Din cauza ta! Moară fără stăvilari!

ȘTEFAN (*uimit*): Tăce-e-eți!...Tăceți, tăceți odată, că înnebunesc și eu. Ei comedie! (*liniște*): Ce s-a întâmplat, Victor?

VICTOR: Tată, vreau să-mi termin nuvela. Îmi trebuie liniște, am nevoie de liniște, tată. Poate dumneata mă înțelegi, ele nu înțeleg.

ȘTEFAN: Și pentru asta trebuie să pleci din casa ta? Dar se poate, Victor? Ce naiba... ești bărbat sau?...

VICTOR: Tată!...

ȘTEFAN: Te înțeleg, te înțeleg, fiule. (*tuturor*): Hai, plecați! Lăsați-l în pace, plecați în camerele voastre... are nevoie de liniște... Hai, plecați. (*nu se mișcă nimeni; strigă*): Dar, urniți-vă, frate, odată, că n-oți fi înțepenite! Ei comedie!

(*încep să plece bombănind; Melania rămâne*): Du-te, Melania, du-te și tu...lasă-l în pace, înțelege. (*Melania pleacă sughițând*).

ȘTEFAN (*răsuflând*): Ufff! Ce balamuc! Mai ceva ca în Infernul lui Dante! (*liniște*): Ei, ce s-a petrecut aici? De la ce v-ați luat?

VICTOR: Am coborât aici să-mi transcriu lucrarea. Sus, Melania spunea că o enervează țăcănitul mașinii.

ȘTEFAN: Și?

VICTOR: Ei bine, a coborât după mine. Mai scrie, dacă poți! A început să mă sâcăie ca totdeauna. Că o las singură... că n-am grijă de ea... și câte altele.

ȘTEFAN: Victor, dar te-ai gândit tu vreodată dacă ea nu are dreptate?

VICTOR: Tată!...și dumneata?

ȘTEFAN: Da, fiule, da. Pune-te și tu în locul ei și gândește-te puțin. E tânără...plină de viață. Tu scrii...ai aptitudini...îți place. Poate din asta vrei să-ți faci și viitor. De acord cu tine. Dar trebuie să te gândești și la Melania, ești soțul ei. Vrea să iasă și ea în lume...să se plimbe, să se distreze. Tu când scrii, uiți totul, nu-ți mai trebuie nimic, nici somn, nici mâncare. Te înțeleg... te înțeleg, fiindcă și eu iubesc arta, cu toate că-i alt domeniu. Așa este arta. Ea însă, nu are

predispoziții pentru artă. La asta trebuie să te gândești. Melania...este o fire mai simplă... material brut, ca să zic așa, pe care trebuie să-l cioplești, să-l modelezi, să-l finizezi. Pentru asta trebuie muncă...răbdare, bunăvoință. Încolo, e fată bună, cinstită...muncitoare.

VICTOR: Știu tată, asta o știu prea bine. Pentru asta o stimez. Dar este prea zgârcită, avară.

ȘTEFAN: Bine că nu-i risipitoare.

VICTOR: Dar nici așa, tată. E o zgârcenie până la egoism. Din cauza asta a devenit și rea. Tot ce nu-i pentru ea, n-o interesează. Cu atât mai mult, dacă acest tot, nu-i poate aduce vreun folos. Nu poate suferi cărțile ce le cumpăr, munca mea literară... în sfârșit, tot ce aș cumpăra pentru mine. Nu le poate suferi fiindcă nu se poate folosi de ele.

ȘTEFAN: Dar tu, îi cumperi din când în când câte ceva, ca să-i fie de folos? Fie și un ruj de buze...așa, din atenție. (*Victor tace stingherit*). Așa-i că nu? Ei vezi? Tu Victor ești încă tânăr. Trebuie să știi cum să te porți cu o femeie. Și ea doar muncește, are leafă ca și tine și, dacă nu mă înșel, mai mult. Trebuie să știi să te bagi sub pielea ei, să-i ghicești slăbiciunile. Ascultă-mă pe mine. Sunt tatăl tău și sunt mai bătrân. Cunosc viața; mai ales că mi-am petrecut-o în teatru. Pentru o femeie atenția, un fleac cât de mic, ce poate tu nu l-ai lua în seamă, dar care-i prilejuiește o bucurie sufletească, mai ales când această atenție vine din partea celui ce o iubește, valorează de cele mai multe ori, mai mult decât toate cărțile din biblioteca ta și decât toată munca ta literară. Te asigur că atunci va fi mai blândă, mai lipicioasă... mai înțelegătoare. Așa este femeia. Atunci, dacă vei cumpăra câteva volume pentru tine, fii sigur că n-o să mai zică nimic, cu toate că aceste cărți nu-i aduc nici un folos. Atunci va tăcea, va accepta, fiindcă știe că te gândești și la dânsa, la viața ei de toate zilele. Atunci, fără să vrea, se va gândi și la tine, la nevoile tale; fiindcă așa este sexul feminin. E mai sensibil, are o fire mai sentimentală...

VICTOR (*pe gânduri*): Poate că ai dreptate.

ȘTEFAN: Nu poate! Am! Ți-o repet: ești tânăr. N-ai împlinit nici un an de când ai intrat în pragul vieții, al căsniciei. Încă nu știi nimic. Vor veni griji, neazuri, copii; da, da, ce te holbezi așa la mine? Copii, că doar n-ai fi sterp. Toate acestea trebuie să știi să le împletești cu bucuriile tale și ale ei.

VICTOR: Bine, tată.

ȘTEFAN (*vesel*): Așa, Victore! Așa-mi plăci! Numai așa vei putea și scrie mai bine, și convingător; cunoscând viața din toate laturile ei. Ei, acu' te las. Mă duc sus să memorez câteva replici. Azi am prima repetiție cu misse-en-scene. Dar unde este Andrei? Nu-l văd.

VICTOR: A plecat. De la el a pornit scandalul.

ȘTEFAN (*zăpăcit*): Să fiu al naibii dacă mai înțeleg ceva!

VICTOR: Melania se supăraseră că i-am dat costumul meu.

ȘTEFAN (*mirat*): Costumul tău? Dar pentru ce?

VICTOR (*vesel*): A-a! Stai că nu știi nimic. Să vezi. Imaginează-ți că Andrei s-a dus la concert.

ȘTEFAN: La concert? Iisuse!...Cu cine?

VICTOR: Ei, aici e aici!...Ghici!

ȘTEFAN: De unde să știu...Andrei la concert!

VICTOR: Ei bine...cu Camelia.

ȘTEFAN (*mirat*) Cu...Camelia? Te rog...fii mai explicit.

VICTOR (*râzând*) Dar ce mai este de explicat tată? Simplu ca bună ziua. Azi dă primul concert la Institut și l-a luat pe Andrei cu ea. Ce fată!

ȘTEFAN: Bine...dar...

VICTOR: Știu ce vrei să spui. Nu crezi. Nici eu n-am crezut. Dar m-am convins cui ochii mei. Să-i fi văzut cum au plecat. (*nostim*)...La toartă. Andrei, în costumul meu...bărbierit...tuns. Tată, era așa de frumos!

ȘTEFAN (*îndurerat, aparte*): Băiatul tatii! (*revenindu-și*) Dar, fata asta...Camelia...cum?...

VICTOR: Cum, necum, s-au dus. Când s-au împrietenit așa de repede, nu știu. Să-i vezi ce se mai tutuiesc!

ȘTEFAN: Interesant!

VICTOR: Mușcă-ți limba!

ȘTEFAN: Pentru ce?

VICTOR: Așa i-am spus și eu Cameliei. Mi-am aprins paie în cap. Se făcuse foc. Din două vorbe m-a făcut knock-aut; tăceam chitic.

ȘTEFAN: Dar ce ți-a spus?

VICTOR: Că nu știm ce om ținem în casă...că nu-i cunoaștem talentul cu toate că slujim și noi arta...că o să stea de vorbă mai pe îndelete cu dumneata sau cu mine...că...a naibii fată!

ȘTEFAN (*curios*): Și...și?

VICTOR: În sfârșit, că Andrei pentru ea este (*nostim*) „un caz” pe care vrea s-l rezolve. Auzi” un caz pe care o să-l rezolve...Ca și cum ar fi vorba de o ecuație cu o necunoscută!

ȘTEFAN (*vesel*): Poate și cu două! Și...pe urmă?

VICTOR (*continuând*): Și o să-l rezolve cu siguranță.

ȘTEFAN: Ei, comedie! (*gânditor*) Și, zi-i așa...vrea să stea de vorbă cu mine. Dar ce să-mi spună?

VICTOR: Asta nu mai știu.

ȘTEFAN (*gânditor*): Da...da...un caz... să-l rezolv...Hm...Ce?...Ce să rezolve? (*tare*) Ce meserie mi-am găsit! Arbitru! Să-i împac pe toți: pe tine...pe Melania, pe bătrâne... Acum trebuie să stau la dispoziția dumneaei! (*agitându-se nostim*): Dar ce mă amestec eu în viețile altora?

VICTOR (*împăciuitor*): Tată! (*Ștefan îl privește*) Ești doar cap de familie.

ȘTEFAN (*zâmbind*) Bine... bine, vom vedea. Scrie, termină-ți lucrarea, ai liniște destulă. (*Pleacă; de pe trepte, zâmbind*) Dar nu uita ce ți-am spus: (*arată spre ușa Melaniei*): Ai grijă de ea. (*râd amândoi. Ștefan pleacă*).

(Victor îi aprinde o țigară; potrivește iar hârtiile în mașina de scris, se uită distrat în manuscris, se gândește. După o pauză, răsufală ușurat și începe să bată).

MELANIA (apare din cameră, se oprește la balustradă, îl privește, coboară încet treptele, vine în spatele lui Victor care bate mai departe la mașină. Încet, duios): Victor!

VICTOR (tresărind, pe același ton): Tu?...Ce vrei?

MELANIA: Nimic... iartă-mă! (începe să plângă).

VICTOR: Melania! (o mângâie) Ce ai? ... Nu mai plânge!... A trecut... gata...nu mai e nimic.

MELANIA: Spui numai ca să mă împaci... Ești supărat pe mine. (Plânge).

VICTOR (duios): Nu mai sunt...mi-a trecut. Ei, hai... hai, nu mai plânge. Ți-am spus doar: mi-a trecut.

MELANIA (sughițând): Pe cuvânt?

VICTOR (zâmbind): Pe cuvânt!...Uite ce plânsă ești! (scoate batista și-i șterge ochii): Prostuță mică!

MELANIA (la pieptul lui Victor): Te iubesc!...Te iubesc, Victor!

VICTOR (duios): Te cred... știu că mă iubești...știu.

MELANIA (privindu-l lung): Dar...tu?

VICTOR: ȘI EU...Ei, hai... liniștește-te, fii calmă.

MELANIA: Sunt. Este așa de bine la pieptul tău!...Mă mângâi! (privindu-l, îl apucă cu brațele de gât): Ești al meu...nu-i așa?

VICTOR (emoționat): Da, Melania!...Al tău... (o mângâie).

MELANIA (la pieptul lui): Ce proști suntem amândoi!...Ne certăm mereu...Asta să fie ultima noastră ceartă. Da?...Nu-i așa că nu ne vom mai certa?

VICTOR: Nu. O să fie așa cum spui tu. Vom fi așa cum ne-am cunoscut prima oară...Da, Melania, așa vom fi.

MELANIA (zâmbind printre lacrimi): Te cred. (se retrage) Acum mă simt liniștită, m-am ușurat. Mă duc sus... Tu ai de scris... termină-ți lucrarea...Poate vei reuși. (pleacă pe scară, privindu-l).

VICTOR (privind-o la rândul său): Melania!

MELANIA (blajin): Da!

VICTOR (alergând pe trepte): Cât de mult te iubesc! (o strânge în brațe) Ai început să mă înțelegi!

MELANIA (șoptit): Victor!

VICTOR: Melania!...soția mea! (se sărută).

MELANIA (dezlipindu-se ușor): Du-te, du-te și scrie. (pleacă).

VICTOR (strigând): Melania!

MELANIA: Spune!

VICTOR: Nu mi-e acuma mintea la scris. O termin mâine. Vreau să mă plimb cu tine, în oraș... să vedem un film!... Vrei?

MELANIA (*zâmbind*): În sfârșit... ai început să te uiți și în jurul tău... să te gândești și la mine, soția ta. (*coboară repede treptele, îl sărută zgomotos și fuge râzând*).

VICTOR (*vesel*): Melania!

MELANIA: Vin numaidecât. Mă îmbrac și cobor imediat. Până atunci, strânge-ți hârtiile de pe masă.

VICTOR: Bine! (*Melania fuge în cameră, Victor strânge foile, cântând și fluierând o arie*).

(*Lucreția intră și se uită la el mirată*)

VICTOR (*zărind-o*): Bunico, o să las la mata mașina de scris și manuscrisul. Asta... ca să nu mai urc scările.

LUCREȚIA: Dar ce... nu mai scrii?

VICTOR (*zâmbind*): Nu! (*vesel*): Mâine!... Mă duc cu Melania să mă plimb! (*Lucreția clatină nostim din cap*): Mergem la un film. (*zâmbind*) Dar ce te uiți așa la mine?

LUCREȚIA: Tinerețea, bat-o focu'!.. Acu' vă certați să vă scoateți ochii... acu' vă pupați și vă giugiuliți.

VICTOR (*vesel, dojenitor*): Ei, bunico!

LUCREȚIA: Așa e cum spun eu. Plec!... Mă duc!... Nu mai stau! Dați-mi drumul!... Parcă l-ar fi uns cineva cu ardei. Acu' te-ai potolit, v-ați împăcat.

VICTOR: Ce să-i faci, bunico! Așa-i omul la supărare.

LUCREȚIA: Dar, dă-o încolo de supărare. Înțeleg, o dată, de două ori... poftim, de trei ori; dar nu în fiecare zi. Noroc că te-a oprit Ștefan. Altfel te duceai și rămâneai bosumflat... Of!... Hai, dă încoace ce ai de dus.

VICTOR: Lasă, bunico, le duc singur. (*duce mașina de scris și manuscrisul în cameră. Lucreția, din urmă, intră după el clatinând nostim din cap. Victor revine singur*).

(*Apare Melania, coboară treptele; e îmbrăcată frumos, într-o rochie de oraș, pantofi eleganți, poșetă. O privește, îi dă mâna, o învârtește ca pe un manechin. La balcon apare Ștefan; se oprește și se ascunde după un stâlp, privindu-l vesel*) Ce frumoasă ești astăzi!

MELANIA (*învârtindu-se înaintea, râzând*): Numai azi?

VICTOR: Nu!... Totdeauna! (*râde*) Melania! (*o strânge în brațe*).

MELANIA (*lipicioasă*): Victor! (*se sărută și pleacă agale, privindu-se duios*).

C O R T I N A

ACTUL II

Tabloul II

(*Același decor. Andrei în pijama stă în colțul canapelei și ascultă la radio un program de operete. Muzica se aude foarte încet. Lângă pat pe un scaun, se văd așezate frumos, hainele lui Victor.*)

LUCREȚIA (*călcând la masa din mijloc pantalonii lui Andrei*): Dă-i drumul mai tare; nu se aude nimic.

ANDREI: Nici nu trebuie să se audă. E încă devreme. N-a coborât încă nimeni; probabil că dorm.

LUCREȚIA: Ba ți-e frică de Melania; lasă că știu eu. Ți-a mai făcut o dată scandal că arzi curentul de pomană.

ANDREI: Curentul bunico, nu se arde, ci se consumă.

LUCREȚIA: Ei, iaca! A început oul să învețe găina. Vorbesc și eu cum am apucat în tinerețe. Pe vremea mea, nici nu știam ce-i aia curent.

ANDREI: Bunico! Nu te supăra... am glumit.

LUCREȚIA: Nu mă supăr, maică. De ce să mă supăr? Știu că nu ești răutăcios. Tu ești sincer; spui totdeauna ceea ce gândești.

ANDREI: Totuși, cred că nu totdeauna.

LUCREȚIA: Ce...nu totdeauna?

ANDREI: Nu totdeauna spun ceea ce gândesc.

LUCREȚIA: De ce?

ANDREI (*gânditor*): Ei...Așa...dacă aș spune tot... dar absolut tot ce gândesc...atunci...(tace absent).

LUCREȚIA: Atunci, ce?

ANDREI (*absent*): Atunci... (*revenindu-și*) nimic.

LUCREȚIA: Cum vrei... Nimic să fie. (*strânge pantalonii*): Îți pun pantalonii pe marginea patului.

ANDREI: Bine, bunico, îți mulțumesc.

LUCREȚIA: N-ai pentru ce. (*se duce la pat și așează pantalonii*) Mă duc să-ți pregătesc laptele. (*pleacă*).

(*Andrei ascultă mai departe muzică. Liniște. Sus, se aude o ușă deschisă și închisă. Andrei închide repede aparatul și ascultă. Apare Melania cu o plasă de piață în care se văd o sticlă, un borcan și jurnale.*)

ANDREI (*aparte*): Asta e Melania. Să nu mă vadă lângă aparat. (*se ridică repede, bâjbâind, se duce la pat și trage perdeaua. Melania îl vede, coboară în salon, se uită la perdeaua trasă, se apropie de fereastră și pune mâna pe aparat*);

MELANIA: Ce faci?

ANDREI (*de după perdea*): Mă schimb.

MELANIA: Cu noaptea în cap, muzică? Luna trecută am plătit la curent de m-am snopit.

ANDREI: Dar...

MELANIA (*întrerupându-l*): Ce dar? Aparatul este cald încă. L-ai închis acum.

ANDREI: N-am vrut să spun că nu am ascultat. Dar l-am pus încet... să nu auzi.

MELANIA: Bine că cel puțin ești sincer. Încet sau tare, consumă același curent. L-ai pus încet ca să nu știe nimeni că ascuți. La așa ceva te duce capul. (*Iese*).

ANDREI (*după o pauză trage perdeaua și ascultă, încheindu-și cureaua de la pantalon.*) Mai ceva ca un vătaf. Nu-i scapă nimic. (*se duce la cuier și-și ia haina*). Iată ce nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap! Să pun mâna pe aparat și să simt de-i cald sau rece! (*îmbrăcând haina*). În trecut, pe o moșie, asta ar fi fost răsplătită de boier cu aur... Bine c-a plecat; s-o fi dus la piață. (*dă drumul la aparat ceva mai tare; după o pauză*): Cât o fi ceasul?... Și nu mai coboară nimeni (*strânge pijamaua, o împătorește frumos și o pune sub pernă*): Așa-a-a!... (*vine și se așează pe canapea*).

VICTOR (*coborând scara*): Bună dimineța, Andrei.

ANDREI (*vesel*): Bună dimineța.

VICTOR: Ce muzică frumoasă! Asta este o arie din „Sânge vienez”; o cunosc. D ce nu dai drumul mai tare? (*vine la aparat și-l amplifică. Andrei privește semnificativ și cu teamă spre ușa pe care a ieșit Melania. Victor visător*): Johann Strauss!... Părintele valsului!... Un titan al muzicii! Nu-i așa?

ANDREI (*cu ochi tot spre ușă, distrat, mecanic*): Da... da... părintele valsului... titan al muzicii....

VICTOR (*privindu-l*) Dar ce ai? Vrei ceva?... Sau... parcă aștepti pe cineva!

ANDREI (*revenindu-și*): Nu aștept pe nimeni. Pe cine aș putea să aștept?

VICTOR: Ia spune, Cum a fost aseară? Cum ai petrecut? Eu cu Melania am venit din oraș la vreo opt jumătate, și voi încă nu erați.

ANDREI (*vesel*): A fost frumos, nespuse de frumos, Victor!

VICTOR: Povestește-mi. (*se așează lângă el, aprinde o țigară*).

ANDREI: Știi... când am plecat mă simțeam stânjenit... rușinat, nelalocul meu. Dar acolo m-au primit atât de frumos, atât de prietenos! Nici nu știu când mi s-a dezlegat limba. Vorbeam și râdeam cu toții de parcă i-aș fi cunoscut de când lumea. Se vede treaba că așa sunt eu. Mă adaptez repede la mediu.

VICTOR (*râzând*): Mai ales la mediul tău!... muzică!

ANDREI: Da, Victor... muzică! O, Câtă măreție spune acest cuvânt! Ieri am ascultat pentru prima oară acest concert. Așa... am auzit la radio.

VICTOR: Ce s-a cântat?

ANDREI: Diferite arii din Rigoletto, Traviata... Cneazul Igor, Tosca...

VICTOR: Înțeleg.

ANDREI: Ei, ce vrei, ca la Institut. Dat de elevi. Dar ce frumos au cântat! Cu câtă patimă!... Cu cât suflet!... Ce fericiți sunt ei! (*liniște apăsătoare; Victor se simte stingher*): Cea mai mare emoție am avut-o după concert. Dirijorul, - îl

cheamă Tunaru – aflate, se vede, de la Camelia că știu să cânt la vioară. A venit la mine și m-a rugat să cânt. Mă simțeam atât de umil...atât de mic!...Toți se rugau de mine. M-am trezit în brațe cu o vioară...Dar ce vioară!...Una adevărată! Nu rabla asta lăutărească pe care o am. O pipăiam...îi încercam strunele...îi simțeam luciul proaspăt sub degete!. Se făcuse o liniște de mormânt. Nu se auzea nici musca. Parcă eram singur... Fără să-mi dau seama, începusem să cânt. Cât am cântat nu știu. Poate zece minute...poate o oră.... Tot ce știu e că atunci am cântat, cum poate n-am cântat niciodată. Uitasem tot, tot ce era în jurul meu. Nu auzeam decât acordurile strunelor și fâșâitul imperceptibil al arcușului. Poate era de vină și vioara...nu știu.

Când ultimul acord s-a stins încet...plângător...m-am trezit în aplauze furtunoase... Era răsplata muncii mele. Cred că nu erau false...de formă. Simțeam în ele sinceritatea, dragostea...entuziasmul! De emoție, îmi tremura bărbia și ochii mi se umeziseră. Era ceva măreț, nespus de măreț. Cred că-mi tremurau și mâinile. Când am înapoiat vioara, simțeam cum arcușul se lovea mereu de vioară, ca un fel de răpăit.

VICTOR (*emoționat*): De-abia acum îmi dau seama!... Un caz!...

ANDREI: Ce-ți dai seama?

VICTOR (*revenindu-și*): Nimic, Andrei. Mă gândeam și eu.

ANDREI: La ce?

VICTOR: La nimic.

ANDREI: Victor, tu ascunzi de mine ceva.

VICTOR: Nu, Andrei. Ce-ți trece prin cap? N-am ce să ascund de tine. Te-am ascultat cu atâta plăcere! Tu ai talent, îl simți, ca și mine...ca și tata... Tu muzică, tata teatru...eu literatură. Noi avem ceva specific, ceva aparte, ieșit din comun, ce n-au alții, avem o lume a noastră. Acest ceva pe care majoritatea celor profani îl numesc scrânteală...nebunie, este talentul, adevăratul talent.

ANDREI (*nostim*): Va să zică...noi suntem cu toții nebuni! Cum s-ar spune, casa asta e un fel de balamuc!

VICTOR (*zâmbind*): Nu, Andrei, așa cred unii. Fiindcă ei nu simt, nu iubesc arta. Pentru ei pare ceva supraomenesc să vezi înaintea ochilor ceea ce simți, ceea ce joci, cânti, sau scrii. Pentru noi însă este simplu...firesc, fiindcă avem acest dar al naturii infiltrat în sânge...în suflet.

ANDREI (*nostim*): Eu cred că puțin totuși, suntem nebuni.

VICTOR (*râzând*): De ce?

ANDREI: De vreme ce avem ceva specific, aparte...ieșit din comun!

VICTOR: Ți-am explicat doar ce-i acest specific.

ANDREI: Fie cum spui tu...Dar, să nu uit. Pe scaunul de acolo este costumul tău. Poți să-l iei. Cred că nu l-am murdărit. Îți mulțumesc.

VICTOR: N-ai pentru ce. (*după o pauză*): Observ că ai pantalonii călcați.

ANDREI: Da, mi i-a călcat bunica. Știi...mă duc cu Camelia la club.

VICTOR: Iar?

ANDREI: Da, acum, dimineața. Azi e duminică. M-au rugat să vin Am să ascult muzică, o să cânt la vioară. Ieri, la plecare, mi-au spus că oricând am poftă, sunt bine venit și am la dispoziție orice instrument muzical. Asta e ceva!

VICTOR: Bine...dar Camelia poate are treabă.

ANDREI: Tocmai, că ea m-a rugat.

VICTOR: Te-a rugat? Măi Andrei, tu minți!

ANDREI: De ce? De ce crezi tu că mint? Și ieri ai spus la fel.

VICTOR: Așa...nu-mi vine să cred. Dar fata asta... Camelia, cum îi spune...altă treabă n-are?

ANDREI: Dar ce te interesează, mă rog? Are ea plăcerea să meargă cu mine? Are! Atunci, ce mai vrei? Sau poate ești gelos? Mai știi?

VICTOR (*râzând*): Ei, și cu tine! Ce ți-a mai trăsnet prin cap? Văd că dânsa are bunăvoință. Să nu abuzăm prea mult. Să nu se simtă obligată.

ANDREI: Obligată! O! Nu, Victor. Asta niciodată! Este o fată așa de bună, de înțelegătoare!

VICTOR: Bine, Andrei. Dacă spui tu, te cred.

ANDREI (*nostim*): Acum mă crezi... acum nu mă crezi.

VICTOR: Dar îmi pare așa de ciudat!

ANDREI; Poate o fi având și ea ceva aparte, deosebit...ieșit din comun. E doar vioristă.

VICTOR (*râzând*): Nu vrei să spui acuma că-i nebună?

ANDREI (*la fel*). De ce te contrazici singur? Am spus eu că-i nebună? Nu-u-u! Ferit-a sfântu'! Are talent...simte, cum ai spus tu, și...

VICTOR (*zâmbitor*): Andrei, Andrei, mare pișicher îmi ești! (*O vede pe Lucreția care îi aduce dejunul lui Andrei*): A! uite că vine bunica să-ți aducă mâncarea. Te las, Andrei. Mă duc să-mi iau un ziar și niște țigări. Petrecere frumoasă. (*Lucreției*): Bună dimineața.

LUCREȚIA: Bună dimineața, supărăciosule. (*zâmbind, Victor iese*).

Vino la masă, Andrei.

ANDREI: Da, bunico, vin. (*se duce la masă, se așează*).

LUCREȚIA: Ai aici cafeaua cu lapte, iar dincoace e pâinea. Untul îl ai în chiseaua de aici. Cuțitul îl pun lângă chisea.

ANDREI: Bine, bunico; mulțumesc.

LUCREȚIA: Mănâncă sănătos. (*pleacă*).

(*Andrei mănâncă. La radio începe „Valsul imperial” Andrei uită de mâncare. Stă cu felia de pâine și ascultă pierdut melodia; zâmbește și se leagănă în scaun, dirijând imaginativ, cu cuțitul*).

ȘTEFAN (*coboară scara în pijama, privindu-l. Andrei nu-l simte. Ștefan îl privește câțva timp zâmbind, apoi se apropie tiptil, pe la spate*). Cu-cu! (*Andrei tresare, Ștefan râde*): Bună dimineața!

ANDREI: Bună dimineața, tată.

ȘTEFAN: Poftă bună!

ANDREI: Mulțumesc!

ȘTEFAN: Cred că poți în același timp să mănânci și să asculți muzică. Ce zici= (râde).

ANDREI: M-am lăsat furat de tactul valsului....Așa de frumos!

ȘTEFAN (se așază): Da, ai dreptate. (bate tactul în masă). Ești vesel. Am auzit că ieri ai fost la concert. Adevărat?

ANDREI: Da, tată...cu Camelia. Am petrecut așa de bine! Acum, înainte de masă, merg cu ea la club. (Ștefan îl privește mirat): Suntem așteptați.

ȘTEFAN: Foarte frumos. Îmi pare bine. Ți-ai găsit prieteni... ai început să ieși în lume...Așa trebuie...

ANDREI: Știi, ieri am cântat acolo la vioară. Dar ce vioară! Una adevărată. Azi am să cânt iar. De-abia aștept.

ȘTEFAN: Bine, Andrei, du-te. Profită de norocul ce s-a abătut asupra ta.

ANDREI: Ce noroc?

ȘTEFAN (zâmbind): Camelia. Acesta nu-i noroc? Dacă nu-i închiriam camera, cine te-ar fi scos în lume...la concert, la club? Și când stai și te gândești că mai e și fată! Ei comedie! Interesant! Ce suflet!...ce inimă, ce calitate.

ANDREI: Ceea ce, după mine, nu are decât omul care simte, care iubește arta. Norocul meu a fost că ea studiază vioara. Eu cânt...ea cântă...așa că ne înțelegem sufletele reciproc. (Ștefan îl privește curios): dar, spune-mi dacă vrei, câte este ceasul?

ȘTEFAN (privind pendulul din perete): Nou fără douăzeci.

ANDREI: Să mă mănânc mai repede că trebuie să coboare.

ȘTEFAN: Cine?

ANDREI: Camelia. Trebuie să apară din clipă în clipă. La nouă am promis să fim la club.

ȘTEFAN: Da-aaa? (privindu-se): Aoleu! Și eu în pijama!...Mă duc sus. (dă să plece).

ANDREI (râzând): Și ce dacă ești în pijama? Nu-i ca și o haină de casă?...Mai lejeră...mai ușoară.

ȘTEFAN: O fi, dar între ai tăi, în familie. N-ai vrea să apar acum în fața ei în pijamaua asta?

ANDREI (râzând): De ce nu?

ȘTEFAN: Fugi de aici! Ce, nu ți-e bine?... Asta-mi mai trebuia! (urcă grăbit treptele, intră în cameră).

ANDREI (zâmbind, singur): Tata! Ca toți bătrânii. Cu aceleași prejudecăți vechi, bătrânești. Aceeași lege aspră a protocoalelor, a felului de a te îmbrăca, de-a de comporta în societate...și către altele. Numai că azi, unele din aceste legi, nu mai sunt luate în seamă; majoritatea lor s-au schimbat, s-a schimbat și lumea. Este alta. N-o cunosc, dar o simt, din discuții, de la radio, de peste tot. (mănâncă).

(Camelia iese din cameră, coboară scara, Andrei ascultă, o recunoaște, se ridică)

ANDREI: Bună dimineața.

CAMELIA: Bună dimineața. Dar stai jos și mănâncă. Poftă bună.

ANDREI: Mulțumesc. Sunt gata numaidecât. (*mănâncă repede*).

CAMELIA: Nu te grăbi, este timp destul.

ANDREI: De ce să te las să aștepti? Nu-i frumos.

CAMELIA (*zâmbind*): Andrei! De ce vorbești astfel? Ce dacă aștept puțin? Mănâncă liniștit.

ANDREI (*înfulecând*): Da ce...pot mânca...liniștit...când știu că trebuie să plec? (*pune cana jos*): Iată! Sunt gata! (*râde, Camelia zâmbește veselă*): Putem merge. Stai numai o clipă să anunț că plec. (*strigă*): Bunico!

LUCREȚIA (*intrând*): Da, maică. (*zărind pe Camelia*): A! Uite și Camelia!

CAMELIA: Bună dimineața.

LUCREȚIA: Bună să-ți fie, dragă.

ANDREI: Bunico, noi plecăm la club. Dacă întreabă ai mei de mine, le spui mata. Da?

LUCREȚIA: Bine, Andrei, bine. Du-te sănătos.

ANDREI (*după ce închide aparatul*): Să mergem, Camelia.

CAMELIA: Să mergem. Dă-mi mâna...Așa!...Bună ziua.

LUCREȚIA: Bună ziua.

OLGA (*iese din cameră, se uită peste parapet în salon*): Nu se vede nimeni! Unde-or fi? Adineauri parcă am auzit vorbă! (*începe să coboare treptele*): Andrei! (*liniște*): Nu-i...Unde o fi? Ieri a fost la concert. Nu l-am mai văzut. Să nu fi venit până acum? Nu se poate! (*strigă*): Victor! (*liniște*) Victor, n-auzi?--- Nici acesta nu-i acasă...Ce Dumnezeu?

ECATERINA (*apare la balustradă, sus*): Ce-i, Olga? S-a-ntâmplat ceva?

OLGA: Unde-i Victor?

ECATERINA: Nu știu, l-am auzit plecând; Melania este la piață.

OLGA: Dar pe Andrei nu l-ai văzut?

ECATERINA: Nu.

OLGA (*cu ciudă*): Dar ce naiba știi? Ce te întreabă omul nu știi... n-ai văzut...

ECATERINA: Ce ai, soro, ai înnebunit? Ce vrei de la mine?

OLGA: Nu vreau nimic. Du-te și lasă-mă-n pace,

ECATERINA: Te-ai fi sculat cu dosu-n sus. Ce pretenții! Parcă aș fi portarul casei Vlădeanu. (*trânțește ușa*).

OLGA (*strigând după ea*): Ho, încrezuto! Că nu ți-oi fi luat galoanele! Cloanță bătrână!

ȘTEFAN (*apare din cameră agitat, punându-și cravata*): Ce-i tărăboiul acesta? Iar scandal?

OLGA: Nu-i- nimic. Am vorbit cu Ecaterina.

ȘTEFAN: Oți fi surde amândouă, dacă spui că ați vorbit. Cred că și morții s-ar scula la așa vorbărie.

OLGA: Ei, iaca și cu tine! Am întrebat-o unde-i Andrei. Nu-l văd nicăieri.

ȘTEFAN (*coborând scara*): Mare eveniment! Am să-l însemnez în calendar.

OLGA: De ce?

ȘTEFAN: Că te-ai îndurat să întrebi și tu ceva de Andrei.

OLGA (*indignată*): Ascultă, Ștefane. Vrei să ne certăm de duminică dimineață? Te rog, fără bobârnace.

ȘTEFAN (*nostim*): Scuzele mele, doamnă! (*făcând o reverență teatrală*): iertare!

OLGA: Ție îți arde de glume; parcă ai fi copil mic. De când te știu, tot așa ai fost.

ȘTEFAN: Nu, că am să fiu tăcut și ursuz ca voi. Toată ziua știți numai să vă certați. He-he-hei! Să mă fi văzut în tinerețe! Nu știi încă nimic! Acum sunt bătrân, m-am domolit. Dacă mă cunoșteați atunci...

OLGA (*întrerupându-l*): Apăi cu tine nu mai termină omul nici până mâine. (*Pleacă bodogănind*).

ȘTEFAN (*după ce-i imită nostim, bodogăneala*): Stai! Parcă întrebai de Andrei! A plecat la club. Băiatul tatii!

OLGA (*oprindu-se pe trepte*): Sigur că da! Se putea? Bineînțeles, cu Camelia.

ȘTEFAN: Și ce? Lasă-l să cunoască lumea.

OLGA: Să cunoască lumea? O să-l strice, asta o să fie.

ȘTEFAN: Ei, nu, că ești bine, zău așa. Parcă tu, în tinerețe ai fost ușă de biserică. (*Imitând-o*): O să-l strice! Dacă iese un băiat cu o fată în lume, gata...se strică! Măi, măi, ce concepții!

OLGA: Ce amesteci tu tinerețea mea cu nebunatică asta! Eu am apucat alte vremuri. Am fost fată cuminte.

ȘTEFAN: Parcă eu zic că n-ai fost? De aia m-a pocnit norocul tocmai pe mine să-ți fiu al treilea soț!

OLGA (*enervată*): Ștefane!

ȘTEFAN: Ce Ștefane? Nu-i așa? Vă ascundeți după degetul vremii, învinuind prezentul și ridicând în slavă trecutul. Alte vremi! Parcă ai fi trăit în lună! Tot pe pământ ai trăit. Tot așa a fost și atunci, tot așa e și acum. Singura diferență este că acuma omenirea evoluează, progresează, se mișcă mai liber. Nu mai este îngrădită cu fel de fel de legi papale... feudale, regale și alte drăcovenii. Îi tot tragi cu trecutul. Ei comedie! N-ai vrea să spui că în tinerețe stătea de lemn Tănase lângă primul soț? Poate că în loc de sânge îți curgea în vene apă? Nu cred. Legile naturii nu le poate schimba nimeni. Și atunci, ca și acuma, tinerețea, dragostea au fost la fel. Așa că...n-are rost s-o mai faci pe sfânta...pe cuvânt.

OLGA (*mânioasă*): Minte de circar! Teatru și om teafăr! Naiba a mai văzut? (*pleacă sus, bufnind și trântind ușa*).

ȘTEFAN (*râzând*): Le supără adevărul. Sub apanajul trecutului, orice om poate pretinde că a fost și rege! (*râde*): Pagubă-n ciuperci! Până la masă, îi trece. De asta sunt sigur. (*Dă să plece sus*).

VICTOR (*intră, îl vede pe scări*): Bună dimineața, tată.

ȘTEFAN (*întorcându-se*): A-a!... Bună, Victore! Unde ai fost?

VICTOR: Mi-am luat țigări și un ziar.

ȘTEFAN: Da? Bun. Du-te sus dacă vrei și adu-mi haina. Tutunul și pipa sunt pe noptieră. M-am ciorovăit cu mama, oleacă. Mai bine stau puțin aici, până-i trece.

VICTOR: Pentru ce?

ȘTEFAN: Nimic. Ne-am adus și noi puțin aminte de tinerețe. Hai, adu-mi pipa și ți-o spune tot. (*râde, bătându-l pe umăr*): Hai, du-te! (*Victor pleacă*).

ȘTEFAN (*deschizând aparatul de radio*): Iar operă?...M-am săturat! (*schimbă unda și dă peste muzică populară*): Așa-a! (*vesel, începe să joace mărunțica; se oprește deodată, speriat*): Dacă m-ar vedea baba, ar crede că am înnebunit. Ce casă de stafii! (*se așează pe canapea și începe să bată tactul cu degetele pe curea, fluierând*).

VICTOR (*coboară scara, pune haina pe speteaza scaunului*): Poftim! (*îi dă tutunul și pipa*).

ȘTEFAN: Mersi.

VICTOR: Te văd azi vesel, dispus! Vreo bucurie?

ȘTEFAN (*îndesând pipa*): Așa se pare.

VICTOR: Parcă spuneai că te-ai certat?

ȘTEFAN: Ei, nu-i bai. Ce, aia a fost ceartă? Ți-am spus doar: o mică ciorovăială. Și apoi, mă cunoști: îmi trece repede. Dă-mi un foc. (*Victor îi aprinde pipa, după care și țigara sa*): Când eram eu cavaler, fumam și eu țigări. În marină m-am obișnuit cu pipa. E mai simplu. O îndesi bine și gata. Țigările se rupeau, se udau, se scuturau. Pe când mahorca o țineam într-o pungă de piele cu baiere. N-avea nici pe dracu'. Când am intrat în teatru am reluat țigările, dar pe urmă le-am lăsat. Mă obișnuisem cu pipa. Ei, dar să revenim la subiect. Mă întrebai de ce sunt vesel.

VICTOR: Da, tată.

ȘTEFAN: Nu-i ceva sigur, oficial, dar zvonul s-a răspândit în tot teatrul.

VICTOR: Ce zvon?

ȘTEFAN: Stai să vezi. Se spune că după premieră, înainte de a lua concediu, teatrul nostru va fi premiat pentru activitatea pe care a dus-o până acum. Asta înseamnă că va fi festivitate, banchet, diplome și prime. După câte am aflat, sunt pus și eu pe tapet.

VICTOR: Ar fi și cazul. Douăzeci de ani de activitate!

ȘTEFAN (*precizând*): Douăzeci și șase. În teatru când am intrat, aveam douăzeci și șapte de ani; scăzut din 53, când am acuma... fă și tu socoteala.

VICTOR: Așa e! Exact 26.

ȘTEFAN: Cum trece vremea! Mâine, poimâine o să ies la pensie. Îmi pare rău. (*Visător*): De abia acuma aș vrea să joc încă o viață, să creez, să mă agit!...pe urmă...să mor. Frumoasă mai este viața! Păcat că-i scurtă! (*trezindu-se*): Dar văd că m-a apucat romantismul. Ei, comedie! (*râde*). Unde ați fost ieri?

VICTOR: La un film.

ȘTEFAN: Bun?

VICTOR: Da. Mai bine nu mă duceam.

ȘTEFAN: De ce? Iar v-ați certat?

VICTOR: Nu. M-a impresionat filmul. Trata viața de toate zilele a unei florărese oarbe. Îl vedeam parcă pe Andrei.

ȘTEFAN: Înțeleg. Crudă soartă! Dar ce să-i faci? Nu poți schimba nimic, iar pesimismul nu are rost, nu ajută la nimic. El de acum s-a obișnuit că așa trebuie să fie.

VICTOR: Ușor de spus. A crede o viață întreagă...când ai văzut, este insuportabil. Eu aș înnebuni.

ȘTEFAN: Omul se învață cu toate, e cea mai docilă ființă. Se acomodează repede la mediu...uită...

VICTOR: Se poate... de când a venit Camelia, Andrei e vesel, plin de viață!...parcă e altul. Acum a plecat la club cu dansa.

ȘTEFAN: Știu, mi-a spus și mie. Numai că, până la urmă, mi-e teamă să nu iasă cu lacrimi.

VICTOR: De ce?

ȘTEFAN: Știu și eu? Sexe opuse? El este tânăr!... Să nu se amorezeze.

VICTOR: Tată!

ȘTEFAN: Ce tată? Este normal și chiar firesc. Ar fi o dramă întreagă. Ce fată s-ar uita la un orb; mai ales ea. Are perspective frumoase...viitor. Este deșteaptă, după cât se pare, cuminte... talent cu carul. Dacă va continua tot așa, va ajunge departe. Într-o bună zi va pleca, se va mărita. E în ultimul an doar. Problemă delicată...Îmi dă de gândit. Mai bine nu închiriam camera.

VICTOR: Prea o faci și dumneata din țânțar armăsar. Sunt prieteni, cântă amândoi, au aceleași preocupări...se înțeleg.

ȘTEFAN: Nu vorbi așa, Victor. Nu știi se unde sare iepurele. Ieri, la concert, azi la club...mâine la plimbare. Singur ai spus: se înțeleg. Sufletul, inima omului sunt foarte gingașe, susceptibile. Este de ajuns o scânteie și ia foc întreg universul. Și e mare păcat să ațâți un foc numai din prietenie! O dragoste platonice l-ar face pe Andrei să sufere, să se epuizeze. Cred că s-ar topi ca lumânarea. Acuma, viața lui se rezumă la muzică. O iubește cu patimă, o simte; și ea îl răsplătește. Dar o dragoste adevărată cu ce l-ar răsplăti? Cu nimic. Ar uita de muzică, s-ar zbuciuma în zadar, și până la urmă s-ar scârbi și pe sine însuși. De abia atunci și-ar da seama că-i de prisos pe pământ. Ar dori moartea. Nu...trebuie să stau de vorbă serios cu Camelia...între patru ochi.

VICTOR: Și ea vrea să vorbească cu dumneata.

ȘTEFAN: Așa-i, am uitat. Mi-ai spus ieri. Ce spunea?...A! Da...un caz!...Vrea să-l rezolve?...Andrei un caz!...Ei comedie! Ce gânduri o frământă oare? În sfârșit, vom vedea. (*se ridică*). Mă duc să trag o roată pe la teatru. Stai acasă?

VICTOR: Da. Vreau să termin de scris nuvela. Mâine o trimit.

ȘTEFAN: Bine. (*Îmbracă haina*). Dacă întreabă cineva de mine, sunt la teatru. (*Iese*).

(Victor ia hainele de pe scaun, se duce sus și revine cu mașina de scris și manuscrisul. Așează hârtiile și începe să bată. Se oprește, se scoală, închide aparatul de radio și continuă să bată la mașină).

CAMELIA (*intrând*): Sunteți ocupat?

VICTOR (*mirat*): Nu prea. Transcriu nuvela.

CAMELIA (*zâmbind*): Dar ce mă priviți așa? (*râde*). A! Pricep. Nu-l vedeți pe Andrei. Fiți fără grijă. L-am lăsat pe mâini bune. Se distrează la club cu băieții și fetele. Tatăl dumitale este acasă?

VICTOR (*mai mirat*): Nu, a plecat adineauri, la teatru.

CAMELIA: Îmi pare rău!...Cine mai este acasă?

VICTOR (*tot mirat*): Afară de mine și bătrâne, nimeni.

CAMELIA: E bine și așa.

VICTOR: De ce?

CAMELIA: Așa! Am să stau de vorbă cu dumneata. (*Se așază pe canapea*).

VICTOR: Cu mine?

CAMELIA: Da, cu dumneata. Ce vă mirați? Dacă îl găseam pe tatăl dumitale, vorbeam cu el. Însă cum nu este...

VICTOR (*întrerupând-o, nostim*): Bine...dar după amiază este acasă. Este ceva urgent?

CAMELIA: Este și nu este. Poate e mai bine să stau de vorbă întâi cu dumneata. Părinții, mai întotdeauna au concepții preconcepute, învechite... Așa cel puțin cred eu. Ori, cu dumneata, pot vorbi mai pe larg,...mai liber.

VICTOR (*încurcat*): Mă rog...Cum credeți... Vă stau la dispoziție. (*Închide manuscrisul*).

CAMELIA: Voi încerca să relatez totul cât mai pe scurt. N-aș vrea ca Andrei să-mi simtă lipsa. L-am lăsat intenționat la club cu băieții, ca să pot discuta cu dumneata sau cu tatăl dumitale, așa cum am promis ieri. Poate n-aș fi vorbit așa de repede, dacă lucrurile n-ar fi luat o întorsătură atât de mare. Și asta începând chiar de ieri.

VICTOR: Nu pricep.

CAMELIA: Veți pricepe îndată. (*iși scoate din poșetă o țigară*).

VICTOR (*holbându-se*): Fumați?

CAMELIA (*aprinzând țigara*): Nu. Rar de tot. Numai atunci când am emoții. Atunci mă calmez.

VICTOR (*nostim*): Da? Interesant.

CAMELIA: Dumneata folosești acest cuvânt ca umplutură sau pur și simplu toate îți sunt foarte interesante?

VICTOR: Este un joc de cuvinte?...Aluzie la ceva?...sau...

CAMELIA: Nu. N-am talentul „de a înjgheba” jocuri de cuvinte. E doar o simplă întrebare.

VICTOR (*privind-o încurcat*): Mă rog. În familie la noi, de această meteahnă suferă mai mult tata. Una-două, îl auzi: „Ei, comedie!” Eu însă, nu.

CAMELIA: Bănuiam. Acum însă, te asigur că, ceea ce vei auzi, va fi foarte interesant pentru dumneata. Este vorba de Andrei.

VICTOR (*aprinzând o țigară*): Continuați, vă rog...

CAMELIA: Știi dumneata ce succes a avut Andrei la concertul de ieri?

VICTOR: Știu, mi-a povestit azi dimineată, înainte de a pleca la club. La rugămintea dirijorului Dvs. a cântat la vioară.

CAMELIA: Ba eu cred că nu știți nimic. Ceea ce v-a spus fratele este ce a simțit dânsul. Cred că v-a vorbit de emoția ce a avut-o, de primul contact cu oameni străini...stinghereala... V-a vorbit, desigur și despre concertul ce l-a ascultat. Eu însă am de vorbit cu totul altceva; ceea ce au simțit dirijorul, eu și întregul colectiv ce era de față. (*Victor devine atent*): Știi dumneata ce mi-a spus dirijorul după ce a cântat Andrei?

VICTOR: Dacă-mi spuneți...

CAMELIA: Că în decursul carierei sale de dirijor, n-a întâlnit un asemenea caz, un talent atât de dezvoltat.

VICTOR: Interesant!

CAMELIA (*puțin ironic*): De data asta, într-adevăr, foarte interesant. După cele spuse de dirijorul nostru, fratele dumitale egalează cu cei mai buni elevi de la Institut.

VICTOR (*perplex*): Domnișoară!...Dumneata glumești!...Sau...

CAMELIA: La mine glumele își au rostul lor. Nu cred că ar fi cazul să glumesc pe socoteala lui Andrei. Poate mă înțelegeți.

VICTOR (*încurcat*): Înțeleg.

CAMELIA: În concluzie: fratele dumitale, așa cum este, poate ajunge departe, foarte departe.

VICTOR: N-aș fi bănuit asta niciodată. Într-adevăr, cântă frumos, are aptitudini...îi place muzica. L-am ascultat doar cu toții. Credeam că este o distracție...o preocupare a lui.

CAMELIA: Fiindcă nimeni din familia dumitale nu este muzician, iar un cunoscător al muzicii nu l-a auzit niciodată. Tatăl dumitale este actor, iar dumneata, poate, un viitor scriitor.. Eu însă, când l-am auzit prima oară, mi-am dat seama de talentul ce-l posedă. Am simțit, am auzit ce poate. Și, trebuie să recunosc: în clipa aceea era geloasă. Cânta mai bine decât mine, care am la bază conservatorul aproape terminat. De atunci, Andrei a devenit pentru mine un caz, pe care voiam să-l rezolv. Și-l voi rezolva. Vorbisem cu dirijorul. Când l-am luat la concert, Andrei, fără să știe, era de acum așteptat, iar că va cânta, se știa dinainte.

VICTOR: Cum așa?

CAMELIA: Așa cum auziți. Mie îmi place să rezolv lucrurile foarte repede. Așa sunt eu: practică. Aranjasem totul dinainte. După ce a terminat de cântat. Dirijorul a rămas emoționat, cu privirea pierdută în gol, pe gânduri. Îi urmăream orice mișcare. Mi-a dat seama ce efect avusese asupra lui, fratele dumitale. M-a chemat deoparte și mi-a spus: „la început ți-am primit propunerea ca o simplă

rugămintele, din curiozitate. Acuma însă, trebuie să mărturisesc că în meseria mea, n-am întâlnit încă așa un talent amator!

VICTOR: Dar ce-a cântat?

CAMELIA: Aria lui Tonino din opera „Flautul fermecat” de Mozart, aria ducelui din „Rigoletto” de Verdi și două arii din opera „Pescuitorii de perle” de Bizet.

VICTOR (*mirat*): De unde le cunoștea?

CAMELIA: În școală îi plăcea muzica? O studia?

VICTOR: Da, cum să nu, din fragedă copilărie. În clasele primare cunoștea notele la perfecție.

CAMELIA: Atunci, se vede că a cântat acele arii la liceu.

VICTOR: Bine...dar de atunci s-ar scurs opt ani!...dacă nu și mai mult...

CAMELIA: Și totuși, le-a cântat la perfecție, fără nici o greșală. De aici se poate deduce că, în afară de talent, are și o memorie muzicală fantastică.

VICTOR: Cred că exagerați.

CAMELIA: Nu exagerez deloc. Poate le-o fi auzit și la radio...Dar ca să cânti la perfecție din auzite, sau din aducere aminte...și fără note...este un lucru ce nu-l poate face oricine. Eu, de pildă, n-aș putea. Doar după multe repetiții și cu notele în față. Poate. Dar nici atunci. Și chiar atunci, cred că aș cânta cu greșeli. Pe când el, a cântat ca și cum ar fi asistat la toate repetițiile noastre. Un cunoscător dacă l-ar fi ascultat fără să-l vadă, n-ar fi crezut niciodată că a executat aceste arii fără note.

VICTOR (*plimbându-se prin salon*): Să aibă oare atâta talent? Într-adevăr, în familia noastră arta a fost ceva ereditar. Bunica a fost cântăreață la operă, bunicul actor, tata la fel...dar ceva obișnuit, ca toate artele. De unde poate proveni la Andrei acest puternic talent?

CAMELIA: Asta l-am întrebat și eu pe dirijor. Cred că are dreptate.

VICTOR (*așezându-se la loc, curios*): Ce v-a spus?

CAMELIA: Andrei, pe lângă talentul propriu-zis, se bucură încă de doi factori primi, care îmbinați cu talentul, redau acel extraordinar har al muzicii. În decursul anilor de când este orb, simțul optic a fost înlocuit încet, încet cu simțul auzului și al pipăitului. Pe lângă asta, spunea dirijorul că are o memorie muzicală excelentă. Este de la sine înțeles că la un om normal, care vede, simțul auzului este mai slab ca al unui orb. Ori, la Andrei, simțul acustic a întrecut limitele. Are o ureche muzicală ce prinde cele mai variate tonuri și acorduri ale muzicii. Nu-i scapă nimic. La el, talentul este strâns împletit cu acest simț acustic și memorie puternică ce sunt dezvoltate la maximum. Asta este cel puțin părerea dirijorului. Eu nu știu, dar cred că are dreptate. Despre acest caz i-am scris și tatii. Este specialitatea lui. Să vedem ce are să-mi răspundă. Sunt curioasă.

VICTOR (*răscolit*): Iată taine care ar fi rămas îngropate dacă nu erai dumneata!...Păcat ar fi fost! A trebuit să vii dumneata, să închiriezi camera și să descoperi ceea ce noi nici nu bănuiam.

CAMELIA: Există un proverb: mai bine mai târziu decât niciodată. Iar eu adaug: Bate fierul până-i cald. Acuma, când cunoaștem cu toții puterile și talentul lui Andrei, trebuie să ne unim cu toții și să-i facem un rost în viață. Dacă și-ar fi continuat ca și până acuma viața, în această hibernare, departe de lume, talentul, cu timpul s-ar lăncezi, apoi ar amorți. Până la urmă s-ar fi atrofiat cu totul. De aceea trebuie luat repede, fără întârziere. Pe urmă, pe îndelete. Azi puțin, mâine puțin, să-i arătăm perspectivele ce le are în față. Însă nu deodată, ci treptat. În starea în care se găsește, este periculos să i se spună totul. De emoție s-ar dezorienta și ar putea avea un șoc nervos sau vreo stare psihică proastă. De emoții, mai ales, trebuie ferit. Este foarte sensibil. E felul său.

VICTOR: Se cunoaște că sunteți fiică de medic. Aveți noțiuni și vorbiți atât de precis!

CAMELIA: Tata nu are nici o legătură. Am studiat medicina

VICTOR (*mirat*): Facultatea?

CAMELIA: Da. Însă după primul an m-am retras. Mă atrăgea muzica. Am trecut la Conservator, la ce-mi plăcea. Dar, să termin mai repede ce mai am de spus. Să nu mă aștepte Andrei. Astăzi, plimbarea la club a fost și ea ticluită.

VICTOR: Cum? Andrei nu-i la club?

CAMELIA: Ba da. Însă acolo, sub un oarecare pretext, domnul Tunaru vrea să-l ia în biroul său și să-l prezinte directorului, adică să-i expună cazul. Cu ocazia asta cred că-l va ruga să cânte ca să-l audă și directorul, iar dirijorul să-și mai dea o dată seama ce poate da acest talent. Desigur că vor discuta, îl vor întreba, în trei, ca niște prieteni. Directorul este așa de bun! Sunt tare nerăbdătoare să aflu rezultatul. Domnul Tunaru are gânduri mari cu fratele dumitale. Așa cel puțin am dedus eu. (*Își scosate alt țigară; Victor, amabil, o servește cu o foc*). Mulțumesc.

MELANIA (*intră din stradă. Are plasa încărcată cu verdețuri și pachete. Se uită chiorâș la amândoi, mai ales la Camelia*): Bună ziua.

CAMELIA: Bună ziua. (*Melania urcă scările, intră în cameră*). Acuma, când știți totul, pot să plec. Este târziu. Voi vorbi și cu tatăl dumitale. Cred că până una-alta, ar fi bine să știți numai Dvs. Ceilalți, mai târziu. Ce părere aveți?

VICTOR: De acord cu dumneata. Dar... (*încurcat*) aș avea și eu ceva de spus.

CAMELIA: Poftim, de ce nu? Vă ascult.

VICTOR (*și mai încurcat*): Ce ați fi făcut Dvs. până acuma pentru fratele meu, este frumos, înălțător de frumos și în același timp...duios. Prin gestul ce-l faceți, slujiți într-adevăr, arta.

CAMELIA (*zâmbind*): Vă rog, fără laude.

VICTOR: Îmi dați voie să termin? Vreau să ating un punct foarte serios, gingaș, aș putea spune, la care poate nu v-ați gândit niciodată.

CAMELIA (*curioasă*): Continuați...

VICTOR: Tot ce ați făcut până acuma este bine. Și ce vreți să faceți mai departe, iar este bine. L-ați scos în lume, a luat contact cu oamenii, cu viața, viața

adevărată, pe care dânsul n-o cunoaște. V-ați pus însă întrebarea ce se poate întâmpla după un timp oarecare, când el se va obișnui cu lumea, cu viața de toate zilele, care-și are drepturile și privilegiile ei?

CAMELIA (*uimită*): Nu înțeleg.

VICTOR: Până acuma el a stat retras de lume, singur. Deodată ai apărut dumneata. Te-a interesat cazul lui,, l-ai ocrotit, l-ai ajutat, ai vorbit cu el. Toate acestea adunate la un loc ar putea, după un timp oarecare să-i intre în suflet, să-ți poarte recunoștință. Atunci dumneata vei apărea în “viața” lui altfel, cu totul altfel, nu ca prima dată. Nu știu dacă mă înțelegi.

CAMELIA (*dându-și seama*): Domnule Vlădeanu!...dar...

VICTOR (*ridicându-se în picioare*): Vă rog să mă iertați. N-am făcut nici o aluzie. Gândesc ceea ce ar gândi oricine în locul meu! Mai ales,...și de asta trebuie să țineți seama!...el este o întruchipare a pubertății, cu toate că are 26 de ani. Cred că m-ați înțeles...

CAMELIA (*încurcată, rușinată*): Bine...dar...de ce v-ați gândit așa deodată la...

VICTOR: Vă rog încă o dată să mă scuzați. Am început cu dumneata o discuție atât de gingașă, poate nelalocul ei. Dar este fratele meu, n-aș vrea să sufere.

CAMELIA: Dacă și ceilalți membri din familia dumitale ar avea tot așa o clarviziune, ar fi fost foarte bine. Văd că țineți la el, îl iubiți!...Pe când ceilalți...

VICTOR: Ce este?...Știți ceva? Domnișoară, vă rog să-mi spuneți! Nu ascundeți nimic.

CAMELIA: La rândul meu ar trebui să-mi cer scuze.

VICTOR: De ce?

CAMELIA: Fiindcă ar trebui să mă amestec în viața dumitale familială, sau mai bine zis, conjugală. (*Victor o privește mirat*). Tot ce pot spune e că fratele dumitale, în această casă este umilit, batjocorit...

VICTOR (*trăsnit*): Cum se poate?

CAMELIA: Se poate. Pentru unii, Andrei face umbră pământului și i s-a spus în față că este parazit.

VICTOR (*revoltat*): Parazit? De necrezut! V-a spus el asta?

CAMELIA: Da. Însă vă rog să nu-I spuneți nimic. Are o încredere așa de mare în mine! I-am promis că n-o să afle nimeni.

VICTOR: Dar cine s-a exprimat astfel? V-a spus? (*Camelia tace*). Domnișoară, vă rog să-mi spuneți! Nu ascundeți! Este spre binele lui. Trebuie să știu cine nu-l poate suferi. Vă dau cuvântul meu că nu află nimeni.

CAMELIA: Bine, domnule Vlădeanu...cum vreți...(după o pauză): Soția Dvs.

VICTOR (*trăsnit*): Me...Melania?

CAMELIA: Da. (*Liniște apăsătoare. Camelia se simte stingherită. Victor își aprinde nervos o țigară*): După câte mi-a dat mie de înțeles, nu-l poate suferi nici mama soției și nici mama dumitale vitregă. (*aceeași liniște*).

VICTOR (*pe gânduri*): N-aș fi crezut niciodată! Dar pentru ce?...De ce?

CAMELIA: Nu știu. După tatăl dumitale, sunteți în casă, al doilea bărbat. Gândiți-vă bine și procedați cum se cuvine. Este păcat să-l umilească. Ce vină are el de nenorocirea ce s-a abătut asupra lui? Gândiți-vă bine! Este frate...

VICTOR (*pe gânduri*): Da...fratele meu...Melania? (*revenindu-și*); Bine, domnișoară, îți mulțumesc, îți mulțumesc din inimă pentru grija ce o porți fratelui meu. Ce bună ești dumneata! Te porți așa de frumos cu el!

CAMELIA: Cum ar trebui să se poarte toți.

VICTOR: Înțeleg.

CAMELIA: Poate-i mai bine că am vorbit cu dumneata. Tatălui dumitale n-aș fi îndrăznit să-i spun asta. E vorba de soția dumitale, s-ar fi iscat discuții...poate ceartă.

VICTOR: Dumneata ești înzestrată numai cu calități, Judeci, vorbești serios, cu precauțiune!...

CAMELIA: Așa sunt eu...Să mă duc. (*zâmbind*) Cât privește despre discuția dumitale...gingașă, nu aveți nici o grijă. Se va aranja. Fiecare lucru la timpul său.

VICTOR (*zâmbind*): Cum, la timpul său?

CAMELIA: Așa! (*râde*) Dar asta mă privește personal. Am spus doar că voi rezolva cazul până la capăt. (*râd amândoi*).

VICTOR: Bine, domnișoară, cazul este în mâinile dumitale. Numai vă rog, fiți cu băgare de seamă!

CAMELIA (*râzând stânjenită*): Nu aveți nici o grijă.

VICTOR (*conducând-o spre ușă*): La plecare, aș vrea totuși să vă spun ceva. O remarcă de-a mea. Nu mă rabdă inima.

CAMELIA: Ce anume?

VICTOR: Cred că aveți emoții foarte des.

CAMELIA (*mirată*): De ce? Ce vă face să credeți?

VICTOR: Fără să vreau v-am observat fumând. Nu fumați ca un începător, ci așa...ca mine, ca alții...ca orice fumător.

CAMELIA (*râzând*): Ce spirit de observație! Dar ce vină am eu? Știi și dumneata că în artă suntem supuși continuu la emoții. Așa suntem noi, firi sensibile. Mai ales, sexul feminin. (*râd amândoi*). La revedere!

VICTOR (*vesel*): La revedere. (*Camelia pleacă*).

T A B L O U L III

(Aceeasi zi, seara. Se face noapte. În salon este aproape întuneric. Andrei stă pe canapea și ascultă radio. Se transmite opera "Rigoletto").

LUCREȚIA (ieșind din cameră): Nu-i nimeni!...Radioul cântă!...Ce întuneric!...(se îndreaptă spre întrerupător).

ANDREI: Sunt aici, bunico. (aprinde veioza de pe aparat).

LUCREȚIA: De ce stai pe întuneric?

ANDREI: Ascultam opera. Nici n-am observat că s-a înnoptat...Dar ce spun eu?...nici nu aveam cum să observ...

LUCREȚIA (trist, aparte): Mai bine nu veneam! (iese).

ANDREI: Cât e ceasul? (liniște). Bunico!... A plecat. (se anunță sfârșitul operei. Închide aparatul, se ridică, se duce bâjbâind la întrerupătorul de lângă ușa de la intrare, aprinde lumina și se întoarce înapoi. În drum, trecând pe lângă masa mare, dărâmă de pe ea o cană goală ce nu fusese acolo. Cana cade și se sparge, Andrei încremenește). Hait!...Ce-a fost asta?...Am făcut-o!...Să vezi acuma, tămbălău!...Ce-am spart? (Se apleacă și începe să pipăie cioburile; pipăie din curiozitate, coada câinii): Pare să fie o carafă de apă!...Dar ce căuta pe masă?...Or fi uitat-o!...S-o chem. Pe bunica...poate mă scapă de ceartă.

(Melania apare din cameră și începe să coboare scara. Este mbrăcată în capot).

ANDREI (aparte): Este Melania!...Am sfeclit-o!...Acu' să te ții! (se îndepărtează grăbit spre canapea).

MELANIA (coborând): Ce este, Andrei?

ANDREI (încurcat): Nimic...ce să fie?

MELANIA: Căutai parcă, ceva jos, lângă masă?

ANDREI (copilăros): Eu?...Ce...ce să caut?... Doar ziua de ieri.

MELANIA (ocolește masa, vede cioburile): Ziua de ieri!...Mai răspunzi și obraznic!...Ai spart cana de la serviciul de apă. Și mai zici...

ANDREI (întrerupând-o): Am zis că n-am spart-o? Dar ce vină am eu că s-a pus acolo? Dimineață nu era...

MELANIA: Păi, cu tine mai poate omul ține ceva în casă? Le spargi pe toate.

ANDREI: Nu-i adevărat. Pe acelea cărora le cunosc locul, nu le sparg. Ai destule bibelouri aici, slavă Domnului!...Și pe radio și pe măsuță...statueta de pe bibliotecă; și pe masă ai! Ți-am spart ceva?

MELANIA: Mai bine te-ai uita pe unde calci, chiorule!

ANDREI (*revoltat*): Mai întâi, nu sunt chior, ci orb. Dacă-ți place să insulti omul, insultă-l cel puțin mai delicat. Nu mi-a scos nimeni ochii ca să fiu chior. Îi am. Așa cum sunt, dar îi am.

MELANIA: Mare scofală!...De la un timp încoace, ai început să ai gura cam mare. Din cauza ta era să mă cert din nou cu Victor. S-a dărâmat cerul dacă ți-am spus parazit. Parcă o făcusem cu vreo intenție. Venisem și eu supărată de la service. Te-ai grăbit repede să-i spui.

ANDREI (*năuc*): Cui?

MELANIA: Mă mir că nu ți-e rușine. Mai întrebi, o faci pe niznaiul. Doar n-ai vorbit cu papa de la Roma prin radio. Cu Victor ai vorbit, lui te-ai plâns.

ANDREI (*perplex*): Eu?

MELANIA (*cu răutate*): Nu! Petrache Lupu...Prefăcutule!...Ai început să joci și teatru!...Caraghiosule!... (*pleacă furioasă*).

ANDREI (*strigând*): Melania! (*se aude ușa de sus trântită*): Am ajuns și mincinos!...De ce? De ce să mă facă mincinos pe nedrept? N-am mințit. (*gânditor*): Și totuși, de unde știe? I-a spus Victor. Dar el de unde știe? Nu i-am spus nimic! Nu știa decât...Camelia!...Camelia!...Să fi spus ea?...Și aveam în dânsa așa o încredere!...Cu toții sunt niște prefăcuți! Nu eu sunt prefăcut, ci ei! Da...până și Camelia! De ce i-o fi spus?

(*Victor vine din oraș. Rămâne în prag și ascultă*)

ANDREI (*continuă zdrobit*): Sunt ca un copil mic; fac pozne, sparg, stric ca și ei. Dâștii mă ceartă...pe urmă mă alintă din milă, îmi intră în voie. La fel cum ai proceda cu un copil. (*cu patimă*): Dar copiii sunt copii ca toți copiii, obraznici, veseli. Acuma plâng și peste o clipă râd cu lacrimile curgând! Dâștii...văd! (*revoltat tare*): Pe când eu?...Eu ce sunt?...Nimic...un parazit!...un choir cum a spus Melania. Trebuie să știu dinainte unde pune cineva ceva ca să nu sparg. Oamenii care nu văd bine, poartă ochelari! Dar eu? (*Victor se apropie de el cu milă*): Culmea ironiei! Eu port ochelari prin care nu se vede nimic. Negri, negri ca noaptea, ca viața mea. Pentru ce? Ca sămi astupe ochii, defectul! (*sarcastic*): Sunt și ăștia un “fel” de ochelari. (*îi scoate*): La dracu’! (*tare*): M-am săturat, m-am săturat de moarte! (*aruncă ochelarii jos și caută să-I sfărâme cu picioarele*): Nu mai pot! Nu mai vreau!

(*apar alarmate pe uși Lucreția, Olga, Ecaterina și Melania*)

VICTOR (*apucându-l de braț*): Andrei! (*ridică ochelarii*).

ANDREI (*tresare, rămâne o clipă nemișcat, apoi bâjbâind, își îngroapă capul la pieptul lui Victor*): Victor! Victor! (*plânge cu hohote*).

VICTOR (*neliniștit*): Ce ai? (*Andrei plânge mai tare*) Ce s-a întâmplat, Andrei? Liniștește-te! Pentru Dumnezeu! Hai, vino ncoace! (*îl duce pe canapea, îl așează*): Liniștește-te. (*Pauză. Andrei plânge, Victor îl mângâie. Lucreția, Olga și Ecaterina se apropie în bloc de canapea. Melania rămâne pe trepte*).

OLGA: M-am trezit deodată în țipete. Ce are? De ce plânge?

VICTOR: Nu știu, mamă. (*O vede pe Melania, o privește furios. Melania îi simte privirea și pleacă în cameră*).

LUCREȚIA: Doamne! Ce tare m-am speriat! (*Își face cruce*): Ce are, maică?

VICTOR: Nu știu. Lăsați-l în pace...să se liniștească (*le face semn cu mâna să plece*): Lăsați-l, îi trebuie liniște.

(*bătrânele se îndepărtează încet, pleacă la camerele lor*).

VICTOR (*încet*): Andrei, mă auzi? (*Andrei sughite*): Ce-a fost? Cine te-a certat? (*Liniște*).

ANDREI (*după o pauză, sughitând*): Nimeni.

VICTOR: Atunci?...Te-a supărat cineva?...Spune...

ANDREI (*brusc, tare*): Nu mă mai mângâia! (*Victor tresare speriat*): Nu vreau! Nu vreau alintări, m-am săturat!...înțelegeți!...M-am săturat!...Lăsați-mă! (*își îngroapă capul în canapea, plângând*).

VICTOR (*îngrijorat, fără să-l atingă*): Andrei! (*pauză lungă*).

ANDREI (*sughitând*): Sunteți cu toții...niște prefăcuți...Da...Iar eu...eu un mincinos...am ajuns...și...mincinos...fără să fiu. Melania m-a făcut mincinos.

VICTOR: Andrei! Spune ce-a fost! Ia-o de la capăt, de la început!

ANDREI: Ce rost are? Tu...n-ai nici o vină...ești fratele meu...pe tine...numai pe tine te iubesc!...și pe tata! (*plânge*).

VICTOR: Te cred, te cred, Andrei! Dar, te rog, spune-mi ce-a fost! (*Andrei tace, plângând*): Te roagă fratele tău!

ANDREI (*după o pauză*): Bine, Victor (*încearcă să-și stăpânească plânsul*): Adineauri...când am aprins lumina...am dărâmat o cană de pe masă...s-a spart (*tare*): Dar nu era acolo! Nu știam nimic de ea! Dacă știam, n-o spărgeam, înțelege! n-o spărgeam.

VICTOR (*împăciuitor*): Te înțeleg, cum să nu. De vreme ce nu știai, era și normal s-o dărâmi.

ANDREI: M-a surprins Melania...M-a certat...M-a făcut choir, m-a făcut mincinos! (*dezamăgit*): Dar ce vină am eu că sunt orb, că nu văd? De ce să-și bată joc și să mă umilească în fiecare zi? De ce? Mai bine moarte decât așa viață! Da! O vreau... Să vină, să mă strângă...să nu mai știu nimic. (*Plânge*).

VICTOR: Liniștește-te, liniștește-te, Andrei. De ce fugi de mine? Ce rău ți-am făcut?

ANDREI: Tu...nu-mi poți face nici un rău. Tu pentru mine ești ca și o mamă...îi ții locul.

VICTOR: Nu înțeleg de ce spui că suntem prefăcuți. Și, de ce te-a făcut mincinos?

ANDREI: Melania spune că era să se certe cu tine din cauza mea.

VICTOR: De ce?

ANDREI: Spune că m-am plans ție, atunci când m-a făcut parazit. (*Victor tace stingherit*): Dar eu nu ți-am spus nimic. (*Tăcere*) Victor, de unde știi? Ți-a spus Camelia?

VICTOR: Da, ea mi-a spus.

ANDREI: De ce? De ce trebuia să-ți spună? Aveam o așa încredere în ea. Îmi promisese că nu va spune la nimeni, că va tăcea...Și ea...

VICTOR: Nu-i nimic. Camelia prin asta n-a vrut nici un rău. Ea nu-ți vrea decât binele. Camelia este fată bună, te înțelege.

ANDREI: Mă compătimește, îi este milă de mine, asta e. Eu trăiesc pe lume din milă, din pomană.

VICTOR: Nu vorbi așa. Avem grijă de tine, atâta tot. Este și natural. Ne străduim să-ți facem viața mai ușoară...mai dinamică.

ANDREI: Pentru asta vă mulțumesc. Dăra la ce-mi poate folosi? Sau poate crezi că grija ta, a tatei și a Cameliei acoperă disprețul, umilința și batjocura celorlalți? Nu Victor, nici nu egalează. Și chiar dacă n-ar egala, nu pot numi asta viață. Voi îmi sunteți prieteni, îmi dați speranțe, mă înveseliți, voi vreți să-mi faceți viața veselă. Și eu mă înveselesc, sunt altul. Recunosc. De când a venit Camelia parcă sunt altul, mai ales de ieri. Simțeam că trăiesc, simțeam că sunt oameni care se interesează de mine, de soarta mea. Poate vor să-mi facă și un rost în viață. Dar asta a durat așa de puțin! Tot elanul, toată veselia mea s-au prăbușit până în temelii. Am revenit la viața mea dinainte, închisă, umilă...insuportabilă. Am revenit la ceea ce sunt de opt ani. Ieri, parcă nu simțeam că sunt orb. Aveam emoții...eram vessel, fericit. Azi!...Și toate astea din pricina unei căni!

VICTOR: Îți promit, Andrei, îți dau cuvântul meu de onoare și de frate, că începând din clipa asta, nu se va mai întâmpla nimica. Și asta niciodată.

ANDREI: Nu, Victor, nu vreau. Știu ce ai de gând. Ai să te duci acuma sus, ai să te cerți iar cu Melania. Nu vreau. De ce să-ți tulburi viața ta conjugală pentru mine? N-are rost. Poate nu peste mult timp, ai să-ți întemeiezi un cămin mai mare, ai să fii fericit. De aceea, nu spun nimănui și niciodată umilințele ce le îndur. Nu-mi place să aud ceartă și scandal din cauza mea. Și așa sunt o povară.

VICTOR: Andrei! Nu vorbi prostii! Cine ar putea spune așa ceva?

ANDREI (*apatic*): Ecaterina...Melania...și chiar mama mea vitregă...Ah, mamă! Unde ești? Unde ești? (*plânge iar*).

VICTOR (*emționat, îl mângâie*): Frățiorul meu, liniștește-te, nu te mai zbuciuma! O să fie bine! – așa a spus Camelia.

ANDREI (*pierdut*): Camelia!

VICTOR: Da, Camelia, ea ține la tine. Ne vom strădui cu toții să-ți facem un rost în viață, un viitor. Tu ai talent, un mare talent. Până ieri n-am știut nimic. Camelia mi-a deschis capul, mi-a povestit tot. Când ai cântat la concert, ai lăsat o impresie puternică. Toți te apreciază...îți stimează talentul!

ANDREI (*liniștit*): Da, ai dreptate. Mai ales azi dimineață, am simțit că sunt apreciat.

VICTOR (*privind în gol*): Atunci? Toți te iubesc, te înțeleg, se luptă pentru binele tău. Va veni timpul, când poate, vei cânta pe scenă...în fața publicului. Atunci ai să simți că trăiești. Scena!...fășâie cortina! Liniște!...Simți că înre tine

și sală nu mai este plușul, simți publicul. Rumoarea din sală este înlocuită cu liniștera, o liniște adâncă, de nepătruns. Ești așteptat, toți așteaptă să cânti...toți au venit pentru tine, să te asculte. Un semn!...Și liniștea e sfâșiata de plânsul viorii. Simți că arcușul parcă ar vrea să muște coardele, cânti cu pasiune, uiți totul. Și publicul, și scena...te uiți și pe tine însuși!

ANDREI (*liniștit, plăcut*): Ce frumos vorbești! (*pierdut*) Câtă imaginație!

VICTOR (*continuând*): După ce ai cântat, aceeași liniște. Lumea este încă extaziată, pierdută, răscolită de sentimente. Deodată, te trezești în aplauze, aplauze furtunoase! Interminabile! Cortina fâșâie mereu” Se lasă, se ridică. Auzi aplauzele val după val...acuma pierdute, prin pluș...acuma puternic, rsunător, în plină rampă! Este răsplata muncii tale, a talentului tău. Atunci simți parcă un nod în gât, respirația ți se taie. Iar în ochi simți căldura lacrimilor. Stau gata să țâșnească din zăgazul lor și să se prăvale de-a lungul obrazilor. Ai emoție, o emoție plăcut. Ți se pare că plutești. Te simți ușor!...Atât de ușor!...ca un fulg!

(*îl privește*): A adormit. Andrei! (*îl mângâie*) E oboist. După atâta zbucium sufletesc! (*îl culcă încet, cu grijă, îi urcă picioarele pe canapea*). Camelia a avut dreptate. Ce fire sensibilă! Trebuie ferit de emoții!

C O R T I N A

ACTUL III

(Același decor)

TABLOUL IV

(Peste două luni. Dimineață. În semiobscuritatea salonului nu se aude decât tic-tac-ul ceasului)

ANDREI *(în pijama, moțâie în pat; se întinde. Se aude clar, gongul ceasului. E șase. Se ridică la marginea patului):* Ce zăpușeală! *(se ridică, se duce la fereastră și trage perdeaua. Lumina zilei pătrunde puternic în salon, deschide larg fereastra.)* Nici un pic de răcoare. Și azi o să fie cald. *(îndreptându-se spre pat):* Ce călduri! *(ia prosopul din cuier, savoniera de pe noptieră și pleacă bâjbâind pe ușa ce dă afară).*

VICTOR *(coboară încet, cu precauție scările. Pe braț are un costum nou. Se apropie tiptil de pat; mirat):* Nu-i! S-a trezit! Ei, drăcie! Unde s-o fi dus? *(privind hainele de pe scaun):* Hainele sunt aici! Hm!...*(observă geamul deschis, se apropie, se uită afară, revine, așază costumul pe un scaun și aprinde o țigară).*

LUCREȚIA *(iese din cameră):* Bună dimineața, nepoate.

VICTOR: Bună dimineața.

LUCREȚIA: Andrei s-a sculat?

VICTOR: Nu știu, adică da. Am vrut să spun că nu știu unde s-o fi dus.

LUCREȚIA: Dacă prosopul din cuier și cutia de săpun de pe noptieră lipsesc, atunci este la bucătărie; se spală.

VICTOR *(privind cuierul și noptiera):* Într-adevăr, nu-s aici. Dar ce-i cu zorul ăsta pe capul lui?

LUCREȚIA *(zâmbind):* De o lună și ceva, tot așa se scoală; devreme. Și asta, de când a intrat în orchestra aia de la școala ceia de muzică.

VICTOR: Bine, dar acum școala este închisă. E vacanță.

LUCREȚIA: El totuși, se duce în fiecare zi. Ieri mi-a spus că astăzi are repetiție generală la club, cu profesorul.

VICTOR *(mirat):* Ce repetiție?

LUCREȚIA: Nu știu. De aia și venii. Să văd dacă s-a sculat. Acu' mă duc să-i pregătesc laptele. (*iese*).

ANDREI (*intră fredonând, cu prosopul pe umeri. Victor se apropie tiptil și-l gădilă. Andrei sare în sus*): Hait! (*râzând*): Cine-i? (*râd amândoi*) Victor! Bună dimineața!

VICTOR: Bună dimineața. Ce faci? Te văd vesel.

ANDREI: De ce n-aș fi?

VICTOR: Foarte bine, așa te vreau.

ANDREI: Știi... azi am repetiție generală cu profesorul.

VICTOR: Daer tu nu mi-ai spus până acuma nimic.

ANDREI: Am vrut să-ți fac o surpriză. M-a luat însă gura pe dinainte. Așa sunt eu. Înainte nu eram așa. Ții minte? Trebuia să te rogi ca să-mi scoți o vorbuliță. Tă-ă-ceam și răbdam, tăceam într-una. Țineam ascunse în mine și necazurile și bucuriile.

VICTOR: Și ce realizai cu asta? Nu-i mai bine așa?

ANDREI: Da, ai dreptate. Acum este bine.

VICTOR: La ce lucrați?

ANDREI (*nostim*): Ne-ne-ne-ne! Și așa ți-am spus prea multe. Ce tost mai are atunci surpriza? Ai să vezi, când o să cânt.

VICTOR: Unde?

ANDREI: Nu m descoase degeaba, că nu spun.

VICTOR (*râzând*): Bine Andrei, cum vrei. O să aștept surpriza.

ANDREI: Nu spune la nimeni, te rog.

VICTOR: Îți promit. Însă trebuie să plec. Am coborât intenționat mai devreme ca să-ți dau ceva.

ANDREI (*vesel, curios*): Ce?

VICTOR (*imitându-l*): Ne...ne, ne, ne! Și așa ți-am spus prea multe!

ANDREI (*rugător*): Victor!

VICTOR (*misterios*): Ei, am și eu surprizele mele!

ANDREI (*copilăros*): Surpriză? Ce surpriză?...Hai, spune, ce mi-ai adus?...De ce mă chinuiești?

VICTOR (*vesel*): Uite că-ți spun: știi tu ce-i azi?

ANDREI (*naiv*): Nu...nu înțeleg. Ce poate să fie? Azi e azi, ca toate zilele: este luni.

VICTOR: O fi, dar mai este ceva.

ANDREI: De ce-ți place oare să mă chinuiești? Tiranule!

VICTOR (*râzând*): Din Padova.

ANDREI: Din Padova sau din Patagonia, tot aia e...ești un tiran! Hai, spune odată; ce-i azi?

VICTOR (*misterios*): Azi...este.... Este ziua ta de naștere.

ANDREI (*vesel*): Ti-i-i-i! Nici nu știam! E ziua mea! Mi-ai adus ceva, un cadou?

VICTOR: Da, Andrei, astăzi e ziua ta (*ia costumul de pe scaun*): Ține aici. La mulți ani și să-l porți sănătos!

ANDREI (*emoționat, pipăie costumul*): Ce-i asta? Parcă-i haină...și acesta...un pantalon. Un costum? Victor! (*îl sărută*) Cum să-ți mulțumesc? (*îl miroase*) Și este nou! Miroase a fabrică, a țesătură proaspătă! Ce culoare are?

VICTOR: Maro.

ANDREI: Culoarea mea preferată. Stai puțin să-l îmbrac, să-mi spui cum îmi vine.

VICTOR: Dar, te rog mai repede. Să nu întârzi la serviciu.

ANDREI: Într-o clipă! (*fuge sub scară și trage perdeaua*) Cât ai trage câteva fumuri de țigară!

VICTOR: De ce-ai tras perdeaua? Ți-e rușine de mine?

ANDREI: Ei, asta-i și cu tine! Dacă tocmai acum, coboară cineva?

VICTOR (*ironic*): De pildă...Camelia!

ANDREI: Se putea? Una, două, Camelia. Ce aveți cu fata asta, nu știu.

VICTOR: Noi? Nu avem nimic cu ea. Nu știu însă ce are ea cu tine.

ANDREI: Ce ți-o fi plăcut să necăjești omul, nu știu! Ce să aibă? Este prietena mea. Și ce-i cu asta?

VICTOR (*râzând*): Nimic. Am spus eu că este ceva?

ANDREI: Măi, măi, ce om? Ți place ție să mă tachinezi și pace bună! De când a venit Camelia în casa asta, nu mai am pic de liniște!

VICTOR: E și normal să nu ai.

ANDREI (*cu necaz*): Victor! Iar începi?

VICTOR (*râzând*): Dar ce încep, frate, ce încep? Te simți cu musca pe căciulă? Eu doar vorbesc destul de clar.

ANDREI (*trage perdeaua, e îmbrăcat în costum*): Da-a-a! Foarte clar. Cum s-ar spune, bați șeaua pe spinarea calului!

VICTOR: Bine că nu-i invers.

ANDREI: Cum invers? (*dându-și seama*) Victor”

VICTOR (*râzând*): Ei, hai, nu te mai rățoi atâta. N-are voie nimeni să se atingă de Camelia, nici să glumească. (*privind la Andrei*): Întoarce-te...Parcă-i făcut de comandă...Îți vine turnat.

ANDREI: Da? Ce bine-mi pare!

VICTOR (*grăbit*): Eu mă duc. Petrecere frumoasă la club.

ANDREI: Mulțumesc Victor, mulțumesc pentru urare, dar mai ales, pentru haine.

VICTOR: N-ai pentru ce. La revedere.

ANDREI: La revedere. (*Victor iese. Andrei pipăie costumul, bagă mâinile în toate buzunarele*): Ce încăpătoare! (*duce mâna la buzunarul dinuntru al hainei*): Ce-i asta? (*scoate un portofel, îl pipie, îl desface, scoate bancnote*): Bani! (*strigă*): Victor! A plecat! Ce frate! (*pipăind bancnotele*): Câți or fi oare? Nu știu. O să întreb pe bunica. (*pune portofelul în buzunar la loc*). Așa-a-a-a! Ce plăcută îmi pare ziua de azi! (*fredonează*).

ȘTEFAN (*coboară scările în papuci și pijama, în mâini duce o cutie*): Bună dimineața, Andrei!

ANDREI: Bună dimineața.

ȘTEFAN: Văd că mi-a luat-o altul înainte. Și doar m-am sculat devreme. Să le porți sănătos.

ANDREI: Mulțumesc!... Dar...cum...și dumneata...știi...

ȘTEFAN: Păi, cum așa? Ce...eu oi fi supus austriac? Cum să nu știi? Se poate? (*îl sărută*): La mulți ani, fiule!

ANDREI: Mulțumesc, tată.

ȘTEFAN (*dându-i cutia*): Ține, de ziua ta.

ANDREI (*vesel*): O cutie! (*o deschide și scoate un pantof, îl pipăie*): Pantofi!

ȘTEFAN: Da, pantofi, stai aici, pe scaun și încearcă-i. (*Scoate din buzunar o lingură*): Ai aici o lingură. (*Andrei se așază și se încalță*): Ei, cum te simți? Îți vin bine, nu te strâng?

ANDREI (*mergând câțiva pași*): Nu, tată, îmi vin bine, nu mă strâng. Tocmai buni. Îți mulțumesc. (*îl sărută*).

ȘTEFAN: Îmi pare bine. I-am cumpărat la noroc. Nu prea țineam minte numărul tău la încălțăminte.

ANDREI: Ce buni sunteți voi cu mine. Nici nu știam că astăzi e ziua mea. Ce surpriză! Una peste alta.

ȘTEFAN: Stai, că poate nu-i ultima.

ANDREI: Nu cred.

ȘTEFAN: N-o mai face și tu acuma pe naivul. Trebuie să coboare și ea din clipă în clipă.

ANDREI: Cine?

ȘTEFAN: Ei, comedie! Cine, cine? Sfântul Duh din cer! Numai că asta este înger, botezat Camelia. (*râde*).

ANDREI: Camelia? Dar poate nu știe.

ȘTEFAN: Cum să nu știe? Ar fi și rușine.

ANDREI: De ce, tată? Eu cum n-am știut? Poate să uite. E foarte natural.

ȘTEFAN: Camelia nu uită așa ceva. Ascultă ce-ți spun eu. Cum n-a uitat atâtea pân acum, nu uită nici asta. De asta te asigur. Fată ca dânsa, aș vrea să am în casă zece!

(*Intră Lucreția din cameră cu o sticlă de vișinată și două pahare*)

ȘTEFAN: Uite că vine și mama. După câte văd, dânsa este cu udătura. Bună dimineața.

LUCREȚIA: Bună dimineața.

ANDREI: Bună dimineața, bunico.

LUCREȚIA (*apropiindu-se*) Ce haine frumoase! Dar bunica nu are de unde, e săracă. Am adus și eu ce pot. Ne poate, ai aici o sticlă de vișinată. (*îl sărută*): La mulți ani, și-ți doresc sănătate și viață lungă.

ANDREI: Mulțumesc, bunico, îți mulțumesc din suflet.

ȘTEFAN (*plescăind, cu ochii la sticlă*): Fain! Nici că se putea mai bine. Numai că eu n-am fost programat. Văd două păhărele.

LUCREȚIA (*râzând*): De unde era să știu că ai coborât cu noaptea în cap? Stați să mai aduc unul. (*intră în cameră*).

ȘTEFAN: Ce ți-am spus, musiu? Iată că a venit și bunica. Până la prânz mai este. Ai timp să te vezi și însurat.

ANDREI (*râzând*): Tată! Eu și însurătoare! (*râd amândoi*).

LUCREȚIA (*intră cu un păhărel, toarnă vișinată, îi dă lui Andrei*): La mulți ani, nepoate! (*ciocnesc cu toții*).

ȘTEFAN: La mulți ani!

ANDREI: Vă mulțumesc, vă mulțumesc. (*beau*) Știi, bunico, am și pantofi noi, de la tata.

LUCREȚIA (*privind cu atenție*): Da? Nici n-am observat. Ochii, bată-i vina, nu mai văd. (*privind*) Alb cu maro; ce garnitură frumoasă! Dar cu hainele, ce-i?

ANDREI: Victor. Mi le-a dat adineauri, înainte de a pleca la serviciu.

ȘTEFAN (*privind păhărelele*): Bună mai este. Numai că degetarele astea nu mă prea satură. N-am pus nici pe-o măsea. Mai toarnă un rând.

LUCREȚIA (*zâmbind*): Apăi, dacă oi turna câte măsele ai, mi-e că n-o să ajungă. (*râd cu toții. Lucreția toarnă iar în păhărele*).

ȘTEFAN: Îmi aduc aminte că odată, la o premieră, am băut la banchet, tot cu păhărele de astea. Era țuică de prune. Mărgăritar, nu alta! Cred că băusem vreo douăsprezece păhărele și de-abia simțeam că mi se deschide pofta.

LUCREȚIA: După douăsprezece păhărele să ți se deschidă de-abia pofta. Frumoasă laudă, n-am ce zice.

ȘTEFAN (*râzând*): Pofta de mâncare, mamă.

LUCREȚIA: Lasă, n-o mai întoarce și tu acum. Așa sunteți voi, bărbații, vă cunosc eu ce puteți. Când scăpați caii, începeți să trageți de scapără pietrele. Taică-tu, Dumnezeu să-l ierte, țin minte că odată, după un chef de acesta, a dormit vreo 24 de ore în șir. Era buștean. Puteai trage cu tunu'. Lui nu-i păsa. Sforăia de zorniau geamurile în cercevele. Și duhnea a băutură de ziceai că în cameră este cramă adevărată. Era toamna târziu și eu țineam ferestrele deschise. De pe urma chefului său, țin minte că mă alesesem cu un guturai de pomină.

ȘTEFAN (*râzând*): Se întâmplă.

LUCREȚIA (*ironic*): Da, asta-i zicala voastră: se întâmplă. (*râsete*): Bine că Andrei nu bea.

ȘTEFAN: Nu, că o fi oprit de doctor. Ia spune tu, dar drept: n-ai băut niciodată?

ANDREI: Ba, de ce aș minți? Chiar și alaltăieri, când am ieșit cu profesorul de la club, ne-am cinstit la „Ciocârlia”. Am băut două halbe cu bere.

ȘTEFAN (*Lucreției, nostim*): Pofitim! Bine, Andrei, așa trebuie. Trăiește-ți viața.

LUCREȚIA: Ei, asta e altceva. A bea cu socoteală și a face chefuri, este diferență mare.

ȘTEFAN (*râzând*): E greu până începi, că pe urmă... țin-te, Doamne! Se încinge un chef de urlă câinii prin mahalale. Mai ales să fie și un cerc mai intim, mai vesel, mai zgomotos. Știi, așa... băieți de viață!

LUCREȚIA (*clătinând din cap*): Ce poamă bună mi-ai fi fost!...Mamă, mamă!

ȘTEFAN (*râzând*): Dacă aș tăgădui, aș minți. Am fost. Acum însă, m-am ramolit. Nu mai merge. Atunci eram tânăr, plin de viață, sângele alerga prin vene ca argintul viu. Acum, dacă urc scara asta repede, suflu ca o locomotivă. Atunci n-aveam nici pe naiba...Câte nopți albe, veselie, voie bună! Ei, s-a dus!... Au rămas doar amintirile. Mai toarnă un păhărel.

ANDREI: Ce bine este să ai amintiri din tinerețe! Eu însă...

ȘTEFAN: Ai să ai și tu, fii fără grijă. Să fii sănătos, să trăiești și ai să ai. Și, te asigur că mai frumoase ca ale mele. Tu vei ajunge departe, fiule, departe. Tu ai apucat altă viață. Toate drumurile spre viitor îți sunt deschise larg. Numai să muncești. Pe vremea mea, talent fără bani nu era luat în seamă. Doar cine știe ce excepții, ce noroc. Ca să înveți, îți trebuia bani, bani grei, pe care nu-i avea oricine. Azi, porțile școlilor sunt deschise pentru toți. De pe băncile lor, se ridică mereu cadre noi, talente proaspete.

ANDREI: Dar dumneata, cum ai intrat în teatru?

ȘTEFAN: Eu? Prin protecție (*zâmbind*) dacă se poate numi și asta protecție. Eu, îmi cam luasem câmpii cu marinăria. Tata era actor. M-a adunat de pe drumuri, m-a scuturat bine și m-a băgat mașinist la teatru. A început să-mi placă. Mă atrăgea, aveam aptitudini. Azi într-o figurație, mâine în alta, și încet, încet, am ajuns actor. Dar pentru asta a trebuit să trecă aproape zece ani. Azi însă, dacă ai talent, înveți și, după patru ani, pleci de pe băncile conservatorului cu carnetul de actor în buzunar. Simplu, frumos, omenesc. Ei, dar m-am întins la sfadpă. Mă duc sus. Olga nici nu știe că am plecat. Dormea. Trebuie să cobaore și Camelia. (*Andrei râde*). De ce râzi?

ANDREI: Asta-i buba. Nu ți-e matale de mama, cât îți este de pijamaua de pe dumneata. Ți-e teamă să nu te surprindă Camelia.

ȘTEFAN (*râzând*): Ai ghicit...pezevenghiule! (*pleacă pe scară*).

ANDREI: Tată!

ȘTEFAN: Ce-i?

ANDREI: Dar cu sticla asta, cum rămâne? De-abia ai udat trei măsele.

ȘTEFAN: Restul, udă-le tu cu Camelia. (*întră în cameră*).

ANDREI: Iar Camelia... Nu poți scoate o vorbă că și auzi numele ei. Ce treabă mai e și asta? De ce?

LUCREȚIA: E simplu. Fiindcă toți o iubim, o stimăm. Dacă nu era ea, poate nu purtai azi costum și pantofi noi. Da, da, ce te miri așa? Lasă că știu eu.... Uite, sticla este aproape plină. O pun cu păhărelele pe noptieră. Când coboară Camelia, servește-o și pe dânsa.

ANDREI: Bine, bunico.

LUCREȚIA (*le așază pe noptieră*). Acu' mă duc la mine. Am treabă. (*iese*).

(Andrei ia vioara și începe să cânte o melodie).

MELANIA *(coboară scara îmbrăcată de oraș. Se oprește în salon, îl privește):* Înclifțat, aranjat, spilcuit! *(sarcastic):* Contele de coate goale!... Odată cu găinile. Ce dracu' înțelegeți voi în scârțâiala asta, nu știu. Îmi vine să urlu când aud. *(plecând):* Mare-i grădina lui Dumnezeu!

ANDREI *(continuând):* ...Și mulți nebuni întrânsa. *(amar):* Mulțumesc. *(cu vioara la piept):* Asta, cum s-ar spune, în loc de felicitare. Și eu aveam de gând s-o servesc cu vișinată! Ce să-i faci? A zis bine, cine a zis: Lupul își schimbă părul, dar năravul, ba. Așa-i felul ei: pisăloagă, rea. Auzi vorbă! Vioara scârțâie...iar ei îi vine să urle...Am făcut bine comparația...ca lupii! A tăcut două luni și acuma, hodoronc-tronc!

(Apare Camelia la balcon, cu o cutie de vioară în mână. Merge în vârfuri, fără zgomot, este veselă. Se obsetă că vrea să facă o surpriză. Se oprește în loc și îl ascultă pe Andrei. Devine serioasă, atentă)

ANDREI *(continuând aparte, trist):* Și tocmai astăzi, de ziua mea! Nu putea să facă asta mâine, poimâine sau mai târziu? De ce azi? De ce tocmai azi? De ce atâția să mă înveselească și ea să mă întristeze? Ea singură, diavolul acesta încarnat! Nu pot s-o sufăr! *(Camelia începe să coboare încet treptele):* Cum se înțelege Victor cu ea, nu știu. El este așa de bun, de blajin. Pe când ea? *(zâmbind amar):* Vioara scârțâie...îi vine să urle. Poare că are dreptate. De un timp încoace șiu mie parcă îmi vine să urlu, cum urlă lupii iarna, hămesiți de foame sub ferestrele căsuțelor singuraticice! Și vioara parcă începe să scârțâie la ureche! Parcă o aud altfel! *(Camelia se apropie):* Cu mine se petrece ceva! Muzica parcă nu mă mai atrage. Am vedenii...ziua nu pot dormi...noaptea mă zbucium, am coșmaruri...uneori, dureri de cap! De ce? De ce toate astea? Simt în mine ceva nou, nefiresc. Și asta numai când mă gândesc la ea! Tot mai des îmi apare în față...încontinuu, cu persistență! *(năuc)* O iubesc! Da!...Ăsta-i adevărul!...Nenorocitul de mine. *(Camelia se apropie mai mult):* De astsa sunt distrat, de astsa visez, imaginez! Alții, am auzit că sunt triști. Eu însă... *(amar)* sunt vesel. Mi-o imaginez numai în culori vii, frumoase!...Îmi imaginez *(strângând cu patimă vioara la piept)* Ah! Cerule, de ce m-ai blestemat? De ce să nu văd, ca alții, să mă bucur de soare, de natură, s-o văd!... *(șoptit)*... da... numai o clipă!...pe urmă pot muri. *(cu pumnii încleștați pe vioară, vibrează de patimă):* Să văd!...Da! *(hotărât):* Vreau să văd! Vreau! Atât, atât de mult! Să-i văd chipul...ochii...părul... gura...s-o privesc lung...lung...s-o îmbrățișez ușor la pieptu-mi, s-o mângâi! *(strânge la piept vioara, o mângâie, își dă seama, zdrobit)* Vioară! Iată realitatea! Scârțâitoarea asta! *(cu ciudă):* N-o mai pot suferi! *(scrâșnind):* La naiba! *(o ridică plin de furie, s-o spargă. Camelia îl apucă fulgerător de braț și de vioară. Este târâtă de viteza brațului până aproape de dușumea)*

CAMELIA *(disperată):* Nu! Nu trebuie, Andrei! *(ia vioara și o așază pe masă)*

ANDREI (*tresare speriat și se retrage cltânându-se năucit*):
Camelia?...Tu?...Aici?...

CAMELIA (*blajin*): Da, eu sunt!

ANDREI (*se duce la canapea și cade zdrobit. Liniște încordată. Camelia vine în fața canapelei*): Ești demult aici?... Vreau să spun...ai auzit tot?

CAMELIA (*așezându-se lângă el*): Da, Andrei, am auzit tot.

ANDREI (*îi caută mâna și i-po sărută*): Iartă-mă, Camelia! Iartă-mă, te rog!

CAMELIA (*retrăgând mâna*): Andrei! Ce înseamnă asta? Pentru ce-mi săruți mâna?

ANDREI: Ca să mă ierți, Camelia! Iartă-mă! Sunt un păcătos, un netrebnic! Ah! De ce n-ai mai zăbovit puțin!

CAMELIA: Andrei! Liniștește-te. Cele destăinuie de sufletul tău fără voie, nu le poate simți un nemernic, un păcătos. Cele destăinuite de tine sunt reale, firești, curate ca lacrima, ca roua dimineții!

ANDREI: Cum?

CAMELIA (*liniștită, calmă*): Așa cum auzi. Este natural să vrei să vezi, fie numai și o clipă pentru ceea ce inima clocotește, iar sufletul se zbuciumă. Te cred și îți dau dreptate.

ANDREI: Camelia! De ce mă chinuiești?

CAMELIA: Nu te chinuiește nimeni, Andrei. Cele spuse de mine sunt purul adevăr. Știam dinainte că scena asta se va întâmpla într-o zi. O așteptam să vină de la sine.

ANDREI (*năuc*): Cum așa?

CAMELIA (*continuând*): Știam de asemenea că mă iubești, că-ți sunt dragă.

ANDREI: Minți! Eu n-am vorbit niciodată singur. Azi am vorbit pentru prima oară, m-am ușurat. Altfel, simțeam că aș

Înnebini tăcând. De unde erai să știi dinainte?

CAMELIA (*liniștită*): Fiindcă...și eu te iubesc.

ANDREI (*trăsnit*): Camelia! (*zdrobit*): De ce îți bați joc de mine?

CAMELIA (*privindu-l, cald, aproape șoptit*): Nu, nu Andrei. N-aș putea să-mi bat joc sau să râd de tine. Nici nu-ți spun ca să-ți fiu pe plac, să te liniștesc. Ța este adevărul. Te iubesc! Până azi nu ți-am spus. Acuma...am găsit moment potrivit.

ANDREI: Nu cred! Nu pot crede niciodată așa ceva!

CAMELIA: Ai dreptate, Andrei. Așa ceva nu se poate crede deodată, spontan...fără dovezi. (*îl îmbrățișează*): Iată o garanție. (*îl sărută încet. Andrei o strânge în brațe, o sărută pătimaș. Camelia, duios cu grijă*): Andrei! Fii cuminte! Să nu ne vadă cineva. (*se dezlipește ușor, încet*).

ANDREI (*emoționat*): Visez!...ori este realitate! (*râde sacadat, nervos*): Camelia!...Dar cum asta?...Nu...Nu cred...Prea este mare fericirea! Să nu înnebunesc de fericire! (*îi pipăie fața, nasul, ochii, părul*) Camelia! Îngerașul meu drag! Oare soarta a vrut să te naști pentru fericirea mea? (*plânge în hohote la pieptul ei*).

CAMELIA: Andrei! Liniștește-te! De ce plângi?

ANDREI: (*printre sughituri, zâmbind la ea*): De bucurie, de emoție! Știi tu, Camelia, ce faci acum?

CAMELIA (*duios, mângâindu-l*): Știu, Andrei, știu.

ANDREI: Nu știi. Știi tu ce fericit sunt eu acum? Cum nu poate fi nimeni! Și regii m-ar invidia!

CAMELIA: Da, Andrei, te cred.

ANDREI: Dar, știi tu ce înseamnă să fie asta vis... înșelăciune? Ai fi prea crudă la inimă, Camelia, să faci așa ceva! Și totuși, nu-mi vine a crede! Parcă plutesc! De m-aș trezi din așa vis, cred că aș muri pe loc de supărare.

CAMELIA: N-ai să mori. Tu Andrei, ai fost hărăzit pentru mine. Soarta a vrut ca eu să închiriez camera acum două luni și ceva. Să te cunosc pe tine. Toate s-au petrecut așa de repede! Te iubesc, Andrei!

ANDREI: Mult?

CAMELIA: Mult, Andrei!

ANDREI: Mult...de tot?

CAMELIA (*zâmbind*): Foarte mult, nespuse de mult!

ANDREI: Camelia! Cum?... De când?

CAMELIA: De când am început să te iubesc? Nici eu nu știu. Cred că de la început. La început îți iubeam muzica...talentul! Clipa când te-am ascultat prima oară mi-a rămas întipărită adânc în suflet. Patima cu care cântai, liniștea ce ți se așternuse pe față, zâmbetul trist și melancolic, lacrimile ce se scurgeau șirag pe obraji! Din clipa aceea, pentru mine ai devenit un caz. Am început să mă interesez de tine, te-am scos în lume. Comportarea, caracterul tău, felul tău de a te purta în lume, m-au impresionat adânc. Am început să țin la tine, ca la un prieten. Îmi erai simpatic. Cu timpul, te-ai strecurat încet în inima mea, mi-ai devenit drag. Începusem să te iubesc. De când?...Nu știu... Nu țin minte... Acuma, știi tot Andrei. Asta este pe scurt tot ce s-a petrecut între inimile noastre.

ANDREI: Camelia! Ce fericit m-ai făcut! Oare am să-ți pot mulțumi vreodată?

CAMELIA: Dragostea ce ți-ai destăinuit-o azi, fără să vrei pentru mine, este mai mult decât mulțumire. Nu voi uita nici clipa asta. Eu Andrei, sunt ca și tine: sentimentală, visătoare. Poate că avem predispoziția asta și din cauza muzicii. Nu știi. Noi o simțim altfel, mai adânc! Mai târziu, când am să fiu soția ta, poate te vei întreba: ce m-a determinat să te iubesc? Oare numai fiindcă îți iubesc talentul, muzica? Nu, Andrei. Eu sunt o fire liniștită. Nu-mi place mjult zgomot, tapaj, viață zbuciumată. Îmi place să petrec, să fiu veselă, însă numai cu acei ce simt ca mine, ce gândesc ca mine, visează ca mine! Ori asta, la lumea de azi, nu mai găsești. Indiferent de sex. Nu știu dacă mă înțelegi. Te iubesc și vreau să fii al meu – poate că asta se numește egoism – pentru că tu nu știi ce-i viața de afară, nu te-ai tăvălit încă în ea, pentru că ești pur, curat, cinstit, sincer. Tu nu știi ce-i minciuna, disprețul, desfrâul sau beția. Tu n-ai iubit încă niciodată. Ești ca și un adolescent în pragul pubertății. Sau, ca să fiu mai clară, ești ca un trandafir ce abia îmbobocește. Eu vreau să culeg acest boboc dintre

ceilalți trandafiri înfloriți, să fie numai al meu și să-l înfloresc eu, cu mâna mea, departe de ochii lumii și de zumzetul albinelor...Mai ales, de zumzetul albinelor. Pentru asta te iubesc, Andrei, Pentru castitatea ta, pentru talentul tău, pentru sentimentele tale!

ANDREI: Camelia! Ce frumos, curgător și sincer îți dezvălui inima! Ce comparație! Ce metaforă! Un boboc de trandafir! Da, Camelia, ai dreptate. Noi doi ne potrivim. Tot ce ai spus acum este valabil și pentru mine. Și eu doream și mi imaginam în vise o față curată, sinceră, neprihănită, castă...un boboc de trandafir. Așa cum ai spus tu.

CAMELIA: Și asta o știam, Andrei. Cel puțin, bănuiam. Așa că suntem amândoi niște egoiști. Vrem să avem ce nu poate avea nimeni altul. (*râd amândoi*).

ANDREI: Eu voi fi pentru tine un boboc de trandafir, iar tu pentru mine...tabu (*râde*).

CAMELIA (*râzând*): Dar știi tu ce înseamnă tabu?

ANDREI: De vreme ce spun, înseamnă că știi. Tabu este un cuvânt magic, întrebuintat în riturile religioase de popoarele din țările calde. Sunt anumite lucruri sfinte, zeități care stau neatinse veacuri întregi sub aripa ocrotitoare a acestui cuvânt. Nimeni nu are voie să se atingă de ele.

CAMELIA (*râzând*): Atunci?

ANDREI: Ce atunci?

CAMELIA: Dacă aș fi cum spui, înseamnă că nici tu nu ai voie să te atingi de mine!

ANDREI (*râzând*): Asta așa e, ai dreptate.

CAMELIA: Păi atunci? Ce fel de tabu sunt eu? Adineauri m-ai și profanat!

ANDREI: Cum te-am profanat?

CAMELIA: Uite-așa! (*il sărută, râd amândoi*).

ANDREI: Camelia, ce fericiți vom fi! (*o sărută*).

CAMELIA: Da, Andrei, vom fi foarte fericiți. Așa...cum numai noi doi pute și alții nu.

ANDREI: Dar te-ai gândit la părinții tăi? Ce-o să spună?

CAMELIA: Părinții mei n-au ce spjune. M-au crescut, m-au educat, mi-au făcut viitor și vor să mă vadă fericită. Le este indiferent cu cine mă voi mărita. Principalul e să fou fericită. Ori, cu tine, sunt.

ANDREI: Tu ai dreptate, Camelia. Însă eu...nu văd.

CAMELIA: Dragul meu! Poate ai să vezi și tu.

ANDREI: Să văd? Acum, chiar că îți bați joc de mine.

CAMELIA: Nu, Andrei. Am spus..."poate". Însă trebuie să-ți mai dezvălui o taină.

ANDREI: Ce taină? (*tăcere*): Camelia! Ce este? Spune-mi, nu mă chinui! Te implor!

CAMELIA: Bine, Andrei. Numai, te rog să fii liniștit. Ceea ce-ți voi spune acum, îți poate produce emoții.

ANDREI: Ascult, Camelia, spune.

CAMELIA: Cred că știi meseria tatălui meu. Este medic. Poate însă nu-i cunoști specialitatea: optica. (*Andrei tresare*): Ei bine, de o lună și ceva sunt cu dânsul în corespondență continuă. I-am scris despre tine, despre talentul tău. La cererea lui am aflat și boala, când ne-am dus amândoi la doctor. I-am scris și mi-a răspuns că această boală este vindecabilă prin operație.

ANDREI (*emționat*): Camelia!

CAMELIA: Stai liniștit. Ascultă mai departe. Operația aceasta nu se poate face la noi în țară. Nu avem așa specialiști. Am intervenit la Institut, am vorbit cu directorul și dirijorul. Mi-a promis că mă vor ajuta. Și m-au ajutat. La rândul lor au intervenit la Ministerul Sănătății și au expus acolo cazul, talentul excepțional pe care-l ai. Rezultatul: s.a aprobat plecarea ta în străinătate pentru operație. Zilele acestea încep să se facă formele iar peste două săptămâni e posibiul să pleci.

ANDREI (*emoționat*): De ce, de ce ai tăcut până acuma, Camelia?

CAMELIA (*retrăgând mâna*): Fiindcă nu eram sigură. Acum două zile am aflat rezultatul. Nu-mi place să promit lucruri nesigure. Aici este vorba de vederea unjuui om. Și ca să promiți lumină orbului, e ca și cum ai promite unui muritor nemurirea. De aceea nu ți-am spus nimic. Din casă nu știe nimeni afară de tatăl tău și acum, de tine.

ANDREI: De aceea mă încuraja așa! Știi...spunea că ar vrea să aibă zece fete ca tine în casa lui. Avea dreptate.

CAMELIA: Ce bine-mi pare că te văd fericit!

ANDREI: Da, Camelia, sunt fericit. Mă sufoc de atâta fericire! Prea de tot. Așa, deodată, una peste alta...Dragostea ta, operația! (*în extaz*) Lumină! Oare voi vedea? Va reușo operația? Ah! Creatură dumnezeiască! (*o îmbrățișează plângând*).

CAMELIA: Liniștește-te, Andrei!

ANDREI: Camelia!

CAMELIA: Da, ascult. Spune, ce vrei?

ANDREI: Camelia, am să te rog cave. Nu mă refuza. Dă-mi o fotografie de-a ta.

CAMELIA (*uimită*): Pentru ce? Ce să faci cu ea?

ANDREI: Știi...dacă acolo, în străinătate,...departe de tine, dacă o să reușească operația...vreau săp văd pentru prima oară chipul tău!

CAMELIA (*aproape plângând*): Dragul meu! Cât de mult mă iubești! Bine, Andrei, am să-ți dau. (*îl sărută*).

ANDREI: Da, Camelia, te iubesc și te voi iubi. Tu m-ai făcut om, m-ai înviat!

CAMELIA: Acuma, te rog și eu ceva.

ANDREI: Te ascult.

CAMELIA: Cântă la vioară. Vreau să te ascult.

ANDREI: Cu plăcere! Pentru tine cânt și până dimineață!

CAMELIA (*zâmbind*): Nu-i nevoie. Este de ajuns și mai puțin. (*râd amândoi. Camelia scoate din cutie o vioară nouă cu arcuș.*) Pofitim vioara!

ANDREI: Mulțumesc! (*O duce la bărbie, încearcă vreo câteva arpegii. Se oprește deodată, începe să pipăie vioara, Camelia zâmbește*): Ce-i asta? (*pipăind*): Nu... nu, asta nu-i vioara mea...Camelia!

CAMELIA (*veselă*): De acum însă, este a ta. Un dar de ziua ta, din partea mea. La mulți ani, Andrei! (*îl sărută*).

ANDREI (*emoționat*): Hristoase! Simt că mi se urcă sângele în cap de fericire. Asta e prea de tot. (*Camelia râde*). Mulțumesc Camelia, îți mulțumesc din toată inima. (*o pipăie, copilăros*): E nouă! Simt sub degete luciul ei!

CAMELIA: Este vioara la care ai cântat prima dată la Institut.

ANDREI: Nu cred. Ce amintire! De unde o ai?

CAMELIA: Am vrut s-o cumpăr. Directorul m-a întrebat atunci care-i motivul. În oraș sunt doar destule și la fel. I-am spus că vrea să ți-o fac cadou. M-a înțeles și mi-a dăruit-o. Am fost cu ea la un sculptor. Mi-am gravat pe coada ei numele și data.

ANDREI (*o sărută cu patimă*): Îți mulțumesc, dragostea mea, îți mulțumesc. Am s-o păstrez ca pe ceva sfânt, ca pe o relicvă! Numele tău ncrustat pe coada ei. (*patetic*): Camelia! Frumos. Tata avea dreptate. Îmi spunea adineauri că voi avea și eu la bătrânețe amintiri frumoase! Știa el ce spune. Ce zi! Nu-s nici două ceasuri de când m-am trezit și atâtea surprize! Costumul lui Victor, pantofii tatii, vișinata bunicii, dragostea ta, surpriza cu operația...și acum, la urmă, vioara. Și toate astea într-o oră și ceva. Nu-i mjult?

CAMELIA (*râzând*): Într-adevăr, cam mult. Dar le meriți.

ANDREI: Însă nici așa, deodată. Mai cade omul din pom și tot de odihnește. (*râd amândoi*): Să nu uit: Vreau să te servesc cu vișinata de la bunica. (*se duce, ia sticla, două păhărele, vine la masă*).

CAMELIA: Dă să torn.

ANDREI: Nu, vreau să torn eu. Ori te servesc eu, ori te servești singură.

CAMELIA (*râzând*): Cum vrei. Poftim. (*Andrei toarn în păhărel și varsă pe afară*): Vezi dacă nu mă lași? Uite ce-ai făcut! Ai murdărit covorul! (*șterge cu un șervet*).

ANDREI (*nostim*): Să vezi ce tãmbălău! Așa-mi trebuie.

CAMELIA: N-o să fie nici un tãmbălău...Gata...S-a șters.

ANDREI: Foarte bine. Nu de alta...dar știi... se adunau muște.

CAMELIA: Muște cu două picioare? Te pricepi să întorci vorba. (*râd. Camelia toarnă în păhărele, îi dă lui Andrei unul*) Uite, ține aici. (*ciocnesc*): La mulți ani,...Ady.

ANDREI: La mulți ani, Lia. (*se sărută*).

CAMELIA (*râzând uimită*): Lia? De unde ai mai scos-o?

ANDREI: De unde l-ai scos și tu pe Ady! Ce, eu n-am voie să botez? De acum am să te strig Lia...Nu...Mai frumos este Camelia... Mai toarnă o dată. (*beau din nou*). Așa-a-a! (*ia vioara*): Acum să-ți cânt; ce vrei?

CAMELIA (*așezându-se pe canapea*): Ce-ți place ție mai mult. (*Andrei începe să cânte o arie, cu patimă, transpus, Camelia îl privește surâzând. După vreo*

două minute, Andrei se oprește) Ce frumos, Andrei. Acum sunt liniștită. Presimțirea ce-o aveam în suflet s-a spulberat.

ANDREI: Presimțire? Nu înțeleg.

CAMELIA: Când ai vrut să spargi vioara și spuneai că-ți scârțâie la ureche, începusem să presimt că muzica pentru tine și-a închis porțile.

ANDREI: Atunci, Camelia nu știam că mă iubești. Tot ce-am spus ca un somnambul a fost adevărat. Atunci vioara scârțâia și ar fi scârțâit mai departe, la nemurire.

CAMELIA: Ar fi fost păcat de talentul tău! Ce talent ai! Și ce bărbat frumos ești! În hainele astea noi, parcă ești altul. Îmi imaginez ce frumos ți-ar sta pe scenă, îmbrăcat în frac și cu vioara cântând. Va veni și ziua aceea. Sunt sigură că va veni.

ANDREI: Te cred, Camelia. Tot ce-ai spus și ce-ai vrut, s-a făcut. Parcă ai avea gură aurită (*râd. Andrei devenind serios*): Camelia...dar dacă acolo...în străinătate...n-o să reușească operația?

CAMELIA: Trebuie să reușească.

ANDREI: Și dacă nu?... Presupune că rămân ce sunt acum... Atunci...(pierdut)... mă vei iubi?...Sau...

CAMELIA: Dragul meu. (*îl mângâie*): Eu te iubesc așa cum ești și nu cum vei fi. Ți-am spus doar: te iubesc nainte de a afla că boala este vindecabilă.

ANDREI: Și totuși, Camelia, gândește-te bine. Nu vreau să suferi din cauza mea, să-ți închizi viața...Viața! Câte spune acest cuvânt! Este așa de frumoasă, de palpitantă! Și așa de scurtă! Ar fi păcat s-o trăiești fără s-o simți. Eu, în viața asta cotidiană, ce se mișcă, se agită, muncește, suferă și se bucură...nu sunt decât un parazit!

CAMELIA: Andrei!

ANDREI: Știu ce vrei să spui. Că am talent, vocație. Dar și campion al muzicii să fiu, și tot nu s-ar găsi cineva care să vrea să schimbe cu mine. Fie el și un vagabond jerpelit de sub podurile Senei, sau ale Tamisei, iar eu un mare maestru îmbrăcat în fracul de rigoare. N-ar vrea nici fracul, nici talentul. El vede soarele, natura, lumea... El poate vedea un frac...o iubită. Eu nu pot vedea...un frate sau un tată...nici măcar o furnică. Eu numai aud și pipăi și aud. Ca o mașină mecanică ce înregistrează automat, ca un robot.

CAMELIA: Andrei! De ce discuția asta lugubră? Erai atât de vesel, de fericit. Nu trebuie. (*îl mângâie*).

ANDREI; Și sunt, Camelia. Lângă tine sunt fericit cum poate nu-i nimeni. Ți-am descris doar tabloul vieții mele. Ca să știi pe cine iubești, să nu suferi. Eu de acum, m-am obișnuit.

CAMELIA: N-am să sufăr. Așa cum ești, eu te iubesc. Pe altul n-aș putea iubi la fel. Recunosc că pentru alții aș fi o curiozitate, un fel aparte, dar acesta sunt. Fiecare iubește și gândește ce vrea. Eu poate gândesc altfel, trăiesc altfel! Acesta e felul meu. Poți fi liniștit, Andrei, Te voi iubi mereu și nu voi suferi niciodată. Eu am credința că vei vedea.

ANDREI: De-ar fi cum spui tu, aş deveni un nou născut, un înviat din morţi!

CAMELIA: Va fi, sunt sigură.

ANDREI: Câtă voinţă ai tu, Camelia! Obţii totdeauna ce vrei!

CAMELIA (*râzând*): Aşa sunt eu.

ANDREI: Tu dacă ai vrea, cred că ai cina la masă cu soarele, iar luna te-ar servi.

CAMELIA: Aşa un oaspete m-ar tipi, iar un asemenea paj m-ar îngheţa, preăcându-mă în stană de piatră! (*râde*).

ANDREI: Cum s-ar spune, o zeiţă mumificată! (*nostim*): Tabu!

CAMELIA (*râzând*): Tabu! (*îl sărută*): Ce bine-mi pare că ți-a revenit buna dispoziție. Ei, dar eu te las. Și așa am întârziat destul. Am treabă la Institut. Odihnește-te, ești obosit. Te-au copleșit astăzi atâtea emoții.

ANDREI: Bine, Camelia, fac cum spui tu.

CAMELIA: După amiază mergem la plimbare. Vrei?

ANDREI: Oriunde, Camelia. De acum sunt al tău cu totul.

CAMELIA: Bine. La revedere...Ady.

ANDREI: Pa!...Lia...Camelia. (*râd și se sărută*).

CAMELIA: Pe după amiază! (*pleacă veselă, râzând*).

ȘTEFAN (*coboară scara îmbrăcat de oraș, privește vesel la Andrei, începe să joace*): Hop și-așa!...Zi-i așa!...Hop!...

ANDREI (*oprindu-se*): Tată!

ȘTEFAN: În carne și oase. Veselie, bairam! (*privește sticla de pe masă*): Numai că am venit la spartul târgului. (*observă vioara de pe masă, se uită la vioara de la Andrei*): Dar ce-i asta? Vioară nouă?

ANDREI: Da, tată, de ziua mea!

ȘTEFAN (*misterios*): Și...de la cine, mă rog? Aș putea ști?

ANDREI: (*îi întinde coada viorii*): Citește aici.

ȘTEFAN: Stai, stai că așa nu văd. (*iși scosate ochelarii, citește*): Camelia, patru a șaptea, 1955. Frumos cadou. Asta mai zic și eu amintire.

ANDREI: Știi...este vioara la care am cântat prima oară la concert.

ȘTEFAN: Câtă atenție! Și tu spuneai că o fi uitat. Și-a gravat și numele. Ei, Andrei, Andrei, mi se pare că drăcușorul și-a Cupidon și-a trimis arcul. Ia vezi!

ANDREI (*timid*): Tată!

ȘTEFAN (*vrând să pară serios*): Ce tată? Dar ce crezi tu, că am orbul găinilor? Prea vă tutuiți. Cadouri...amintiri sculptate...melodii nemuritoare! Hai, jucați-vă cu focul până v-ați frige degetele. Eu însă, să știi...n-am văzut, nu știu nimic. Vă privește. Aveți cap, judecați, nu mai sunteți copii.

ANDREI: În privința asta tată, poți fi liniștit.

ȘTEFAN (*vesel*): Eu sunt liniștit și așa. Îmi este indiferent. Numai să fie bine. La revedere. (*pleacă*).

ANDREI (*în urma lui*): La revedere. (*singur*): Hei, hei!...de-ai ști mata că ne-am fript și buzele! (*surâde*).

LUCREȚIA (*intră cu tava cu lapte, pâine și unt, le pune pe masă*): Stai de mănâncă, ai aici pe tavă de toate.

ANDREI: Bine bunico, mulțumesc! (*se așază la masă*).

LUCREȚIA: Mănâncă sănătos. (*intră în camera ei*).

(*Andrei începe să mănânce*)

MELANIA (*intră, vine din oraș, e agitată*): Tata e acasă?

ANDREI: Nu, a plecat nu de mult.

MELANIA (*agitată*): L-am scăpat! Ce ciudă îmi este! (*fuge pe scară și intră în camera lui Ștefan*).

ANDREI (*singur*): Ce o fi apucat-o? Se agită, gâfâie! Ce-o fi? S-o fi întâmplat ceva?

MELANIA (*revine, pe scară, aparte*): N-are! De unde să iau?

ANDREI: Ce este, Melania? Ce n-are? Și cine?

MELANIA: Am vrut să împrumut de la Olga niște bani. Au venit pantofi frumoși la Romarta. Ce model! Am să-i scap. De unde să iau bani?

ANDREI: Știu eu!

MELANIA (*privind vioara nouă de pe masă*): A cui e vioara asta?

ANDREI (*vesel*): A mea! Am primit-o cadou!

MELANIA (*interesată*): Da? De la cine?

ANDREI: De la Camelia. Și-a gravat numele pe coadă.

MELANIA (*pe gânduri*): Da, da... ar fi bună. (*lui Andrei*): Are arcuș, cutie?

ANDREI: Cum să nu? Uite, acolo, pe canapea.

MELANIA (*se duce, iar arcușul și cutia și le examinează cu lăcomie*): Văd că toate sunt noi.

ANDREI: Desigur. Nou și bun. De-ai ști ce claritate are!

MELANIA: Valoros lucru. Merită bani.

ANDREI: Știi... Melania... astăzi este...

MELANIA (*neluându-l în seamă*): S-a făcut, mă duc s-o vând. Cred că iau vreo patru sute. (*începe s-o srângă în cutie*).

ANDREI (*trăsnit*): Cum s-o vinzi?

MELANIA: Așa bine. Lasă că-ți cumpăr eu alta. Esre păcat să scap pantofii. Așa model nu mai vine...

ANDREI (*agitat*): Tu glumești, sau vorbești serios.

MELANIA: Nu glumesc deloc. Ți-am spus doar: îți cumpăr alta. Sunt câte vrei, la fel.

ANDREI (*se ridică repede și bâjbâind, apucă cutia*): Să nu te atingi de vioara mea. Este amintire de la Camelia și n-o dau nimănu. Nu-ți dau vioara asta nici pe o sută din oraș.

MELANIA: Mare scofală. Vuoară ca orice vioară. Poftim, am să-i gravez și numele la loc. Mai vrei ceva? Hai, dă-mi-o. (*vrea s-o ia*).

ANDREI (*agitat*): N-o dau! Melania!...Nu ți-o dau!...N-ai s-o iei. Înțelege!...E a mea...

MELANIA: Ei, și n-o mai face pe nebunul...Îți cumpăr alta. Hai, dă-i drumul. (*încearcă să-i ia mâinile de pe vioară*).

ANDREI (*disperat*): Nu!...Nu ți-o dau!...Nu!... n-ai s-o iei... (*se luptă amândoi*): Melania! Nu... N-o lua!... Ai milă de mine!... (*i-o smulge*): Melania! Nu!...N-o lua!... Este a mea,, Cu ce drept?...(*se agață de rochia ei*).

MELANIA: Cu dreptul de a ți-o restitui.Dă-mi drumul.

ANDREI (*agățându-se de ea cu disperare*): Nu!...Vioara mea...Nu se poate!...Nu! Melania! (*o prinde iar*) Te implor...ai inimă!...

MELANIA (*rea*): Dar mai du-te naibii! (*se eliberează și fuge pe ușă*).

ANDREI (*din răspuțeri, disperat, târându-se*): Melania!...O, cerule! Victor!...Tată! Nu-i nimeni acasă? Bunico!...Bunicuțo!... (*plânge în hohote*): Vioara mea...cu ce drept...cu ce drept? (*plânge prăbușit*).

(*Lucreția și Olga apar alarmate. Vin la Andrei*).

LUCREȚIA: Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

OLGA: Ce este, Andrei? Ce ai?

ANDREI (*pierdut*): Melania...mi-a luat vioara cea nouă... s-o vândă... (*tare*): De ce? E a mea, n-o dau! E de la Camelia! Nu vreau! (*pierdut*) Opriți-o, să mi-o dea înapoi! Vă rog! (*agățându-se de Olga, disperat, tare*): Mamă, chiar de ești vitregă, ai un pic de milă, te roagă fiul tău vitreg, te imploră! Oprește-o! Adu-mi vioara! Este a mea...numai a mea! De ziua mea...de la Camelia! (*strigă disperat*): Camelia! (*cade trăsnit*).

OLGA (*speriată*): Doamne! A leșinat!

LUCREȚIA (*disperată*) Iisuse! (*își face cruci*) Andrei, dragul meu...(*plânge, îl zgâlțâie*): N-auzi? Andrei! Îți vorbește bunica ta, bunicuța ta, pe care ai strigat-o, ai chemat-o! (*plânge în hohote*).

OLGA (*speriată*): Stai aici. Mă duc viz-a-vis să-i telefonez lui Victor. Freacă-l la tâmpile cu oțet. Stai că-ți aduc! (*fuge sus și vine cu o sticlă*): Mă duc.

LUCREȚIA: Repede Olga, să vină cât mai repede! (*Olga iese. Lucreția îl freacă*):Nepoțelul meu!...Dragul meu! Ce reci îți sunt mâinile...(*plânge*) De ce? De ce taci? (*îi ascultă inima*): Nu aud nimic! O, Dumnezeule! Nu cumva... (*disperată*): Andrei!...Andriușa! Spune ceva... Numai o vorbă... De ce, Andrei? Nu cred! Nu se poate...O, cerule! (*plânge mai departe*).

OLGA (*intră repede*): Vine imediat doctorul. Și-a revenit?

LUCREȚIA (*hohotind*): Nu Olguțo, nu mai vrea. Cred... (*plânge*).

OLGA (*cu groază*): Cum? (*ascultă inima, începe să plângă*): Andrei! (*se ridică năucă, amețită, fuge pe scară*): Andrei, băiatul meu! (*intră în casă*).

LUCREȚIA: Olga, pentru Dumnezeu! Unde te-ai dus? Olga! N-auzi? (*liniște*):Olga? (*se ridică și pleacă după ea pe scară, clătinându-se. Apare Olga cu o lumânare, coboară, năucă. Lucreția scoate un țipăt și leșină pe trepte. Olga coboară, aprinde lumânarea, o lipește în dușumea la capul lui Andrei. Plângând, îi ia mâinile și i le pune cruciș pe piept. Rămâne năucită, cu privirea fixă. Pauză lungă.*)

(*Năvălește pe ușă Victor însoțit de doctor*)

VICTOR (*privind corpul inert, disperat*): Andrei, frățiorul meu! Mamă! Ce s-a întâmplat?

DOCTORUL: Dați-mi voie. (*îi dă la o parte*): Țineți lumânarea. (*Victor ia lumânarea ce tremură în mâinile sale*): Liniște, vă rog. (*ascultă atent inima, toți îl privesc cu sufletul la gură*): Da...o criză de inimă și probabil un șoc nervos puternic. Ajutați-mă să-l culcăm în pat. (*îl iau cu toții și îl culcă*): Pregătiți repede apă fierbinte. (*Olga fuge în bucătărie*).

DOCTORUL (*scoate din geant trusa de injecții, aprinde vată în scrumieră, stetilizează, umple seringă dintr-o fiolă, se apropie de pat*): Descheiați-l! (*Victor îl descheie, Doctorul îl injectează în piept*): Aveți telefon aproape?

VICTOR: Da, viz-a-viz, la magazin.

DOCTORUL: Anunțați imediat salvarea. Trebuie tratament special. Este în joc viața lui. N-am la mine ce trebuie.

VICTOR (*zăpăcit*): Bine, mă duc. (*fuge pe ușă*).

DOCTORUL (*îi face respirație artificială, îl ascultă, îi ia pulsul. Se duce spre masă. Observă pe Lucreția pe scări. Se duce repede la ea, o ia în brațe, coboară, o pune pe canapea, o ascultă*): Leșin! (*ia o sticlută din trusă și-i dă pe la nas*): Ce s-o fi întâmplat aici?

LUCREȚIA (*iși revine, se uită lung împrejur*): Ce este? Ce-i cu mine? (*privindu-l*): Cine sunteți?

DOCTORUL (*blajin*): Fiți calmă, sunteți la dvs. acasă. Eu sunt medic.

LUCREȚIA (*lucidă*): Medic? (*strigă*): Andrei!

DOCTORUL: Doamnă, fiți calmă. Nu este nimic grav. A scăpat. Andrei al dvs. trăiește.

LUCREȚIA (*lin, șoptit*): A scăpat? O, Doamne! (*pierdut*): Ce bine! (*adoarme*).

OLGA (*intrând*): Domnule doctor, apa este aproape gata. Încă puțin.

DOCTORUL: Nu mai este nevoie.

OLGA (*speriată*): Cum? Adică...(*plânge*).

DOCTORUL (*grijuliu*): Vă rog, vă rog, liniștiți-vă, m-am exprimat greșit. A scăpat. Trăiește. Trebuie însă dus la spital. (*Olga răsuflă ușurată, se aude afară o mașină*): Cred că a sosit salvarea. Pe dumneaei lăsați-o să doarmă mai departe. Și-a revenit, Este obosită.

OLGA: Bine, domnule doctor.

(*intră Victor însoțit de o soră și doi brancardieri cu o targă*).

DOCTORUL: Luați-l...încet...ușor...nu-l zdruncinați. (*Andrei este așezat pe targă și pleacă toți în afară de Olga*).

(*Perdeaua de la fereastră este trasă. Lumina pătrunde puternic în salon. Olga o duce încet de braț pe Lucreția. Intră amândouă în camera Lucreției. Liniște. Ceasul începe să bată. Este ora zece.*)

VICTOR (*vine din oraș, istovit, îngândurat. Se așază greu pe canapea, aprinde o țigară*): Groaznic! N-aș fi crezut-o capabilă de așa ceva! Cred că dacă i-aș spinteca inima, n-ar curge un pic de sânge. Doar poate venin, verde ca fierea!

OLGA (*ieșind din camera Lucreției*): Victor! Ce se aude? Cum se simte?

VICTOR: Bine. A scăpat ca prin urechile acului. I-a făcut adrenalină. Acum se odihnește.

OLGA: Dar ce-a fost? Nu ți-a povestit?

VICTOR: Ba da. Melania i-a vândut vioara ce i-o dăruise Camelia de ziua lui.

OLGA (*mirată*): Bine, dar pentru ce?

VICTOR (*scrâșnind*): Ca să-și cumpere doamna pantofi de la Romarta! Dacă ai mai auzit de când trăiești. Pentru pantofii ei era Andrei să-și piardă viața. (*Liniște*).

OLGA (*după o pauză*): De aceea venise sus și m-a întrebat dacă n-am să-i înrumut trei sute de lei.

VICTOR: Văd un camion la poartă. Spunea camionarul că se mută cineva de aici. Ce-i cu el?

OLGA: Nu știu nimic.

VICTOR: Dânsa a venit?

OLGA: E sus. (*Victor stinge nervos țigara în scrumieră, se ridică și pleacă sus*). Victor, fii liniștit, nu face scandal. Te rog. Bătrâna de-abia și-a venit în fire.

VICTOR (*nervos*): Lasă-mă și mata în pace! (*intră în cameră. Olga se îndepărtează cu teamă spre camera Lucreției, trăgând cu urechea sus. De acolo se aude gălăgie, la Victor. Se deschide larg ușa lui. Pe scar și peste balustradă încep să zboare dinăuntru, pene, cearșeafuri, lenjerie, covoare, rochii*).

MELANIA (*aruncându-le din cameră furioasă*): Mă duc! Plec la mama! Nu mai stau!

VICTOR (*tot din cameră*): Da' du-te unde a dus mută iapa! M-am săturat. Acesta nu se poate numi cămin.

MELANIA (*coborând cu dou valize goale*): Cu tine, cuc o să mai facă căsnicie, cămin!...Nesuferitule! (*începe să îngrămădească de-a valma, în geamantane, lejnăria, îmbrăcămintea*).

VICTOR (*la balcon*): Mai bine burlac decât așa cămin!

MELANIA: Parcă tu ce-ai așteptat? Momentul potrivit. Iată-l că a sosit! Ai expediat-o mai întâi pe mama iar acum, pe mine.

VICTOR: N-am expediat-o eu și nici pe tine nu te gonesc cu zorul.

MELANIA: Parcă trebuie să mă gonești? De aici pleacă omul și singur. Mai dă și de la el numai să scape din iadul acesta. Pe mama am dus-o la sora, spuneați că nu se înțelege cu Andrei. Acuma plec și eu. Rămâi singur cu cărțile, hârtiile și mâzgălele tale. Acum ai să răsuflă ușurat, Să scrie-i-i-i, până în zilele de apoi; munți de hârtie. (*întinde jos o cuvertură și îngrămădește ce-a rămas, face o boccea. Duce geamantanele lângă boccea. Începe să strângă covoarele*).

VICTOR: Aici nu-i vorba de hârtii, de cărți și de scris. Este vorba de mârșăvia pe care ai făcut-o azi. Din cauza ta era să-și dea sufletul Andrei...Năpârcă!...

MELANIA: Baliverne. S-a dărâmat turnul Eiffel sau s-a făcut gaură-n cer dacă i-am luat vioara...Îi cumpăram alta, maere scofală. (*ironic*) Domnul a leșinat!

VICTOR (*din balcon*): Melania, te rog să taci!

MELANIA: De acuma, mi-i tot una. Mă răsuflu și eu. (*sarcastic*): Amintiri! Familie de sentimentaliști, visători! Lunatici! Toți cu gărgăuni în cap.

VICTOR (*mai tare*): Melania! (*începe să coboare*).

MELANIA (*continuând*): I-am luat scripca! Neam de țigani! Souvenir de la ibovnică. Altă smintită! Cavalerul a leșinat, o făcea pe mortul în păpușoi.

VICTOR (*enervat la culme, ia un ghiveci de flori din cupa pe pe parapetul scării și-l trânteste furios în salon. Ghiveciul se sparge cu zgomot. Mai mult șuierând*): Taci! (*Melania încremenește, Victor coboar mai departe, cu pumnii încleștați, din ce în ce mai tare, mai răsunător*): Taci! Nu mai scoate nici o vorbă. Nu mă face să intru nevinovat în pușcărie, nu vreau să te am pe conștiință! (*o apucă de păr, se uită în ochii ei*): Auzi? (*Melania scoate un țipăt, o îmbrânțește peste masă*): Viperă! (*Olga scoate capul pe ușă și-l bagă înapoi, speriată*).

MELANIA (*speriată*): Victor!

VICTOR: (*apucând-o de brațe*): Ce? Te roade remușcarea? Nu cred. N-ai piuc de suflet, de inimă. Nici în infern nu s-ar găsi diavoli ca tine. Neam de zgrițuioaică! (*o îmbrânțește. Nervor prin salon*): Să iei tu vioara nenorocitului acesta s-o vinzi, ca să-ți faci lux? Dar nu mai ai în tine nici un pic de omenie? Ești plămădită numai din otravă și venin? Sau ești întruchiparea diavolului? Ai știut să-i faci cadou de ziua lui o prăjitură, sau măcar o vorbă bună, caldă, blândă?...Nu! Ai știut să iei, ce alții i-au dăruit ca să-i facă o bucurie. Știi tu ce înseamnă o amintire la așa un nefericit? (*Melania dă să plece sus*): Stai! (*apropiindu-se de ea*): Azi încă mai porți numele meu, al familiei mele. Deci ascultă! Vorbește un om și nu urlă vreun câine la lună! (*o apucă iar de piept, privind-o în ochi*): Știi tu oare cu ce patimă își strângea la piept și își săruta amintirea „ibovnicei”?

MELANIA (*cu groază*): Victor! Nu mă privi așa! Dă-mi drumul!

VICTOR (*continuând*): Știi tu cum plângea tot salonul? Știi tu cât a suferit el, eu, familia? Știi tu cum a crescut acest nevinovat? Câte lacrimi au fost vărsate pentru el? (*cu patimă, scrâșnind*): Nu știi! Tu nu știi nimic! Tu vei trăi 200 de ani! (*disperat*): Dar eu nu sunt obligat să îndur cât oi trăi atâtea, de la tine! Îmi ajunge...îmi ajunge! (*la maximum*): M-auzi?!...demon blestemat! (*ridică brațul s-o lovească*).

MELANIA (*țipând cu groază*): Victor!

VICTOR (*lasă încet brațul, îi dă drumul. Melania cade moale pe boccea*): Nu te teme, (*se îndepărtează*): nu-mi spurc mâinile cu tine. Mi-e groază și să te mai privesc! (*se așază pe canapea, aprinde o țigară. Melania se ridică năucă. Liniște. Pleacă sus, revine cu diferiți pantofi, mărunțișuri. Le împachetează cu pernele în altă cuvertură. Vine la patul lui Andrei, ia așternutul, îl pune pe un scaun și vrea să desfacă patul*): Ce faci? (*Melania se oprește, renunță, pleacă spre ușă. Victor sculându-se nervos*): Ia și patul! Ia! Ia tot! Dar tot, auzi? Tot! Ia și culcușul oropsitului! (*aruncă salteaua, scândurile*).

MELANIA: Lasă-l, nu-l mai iau.

VICTOR: Ba ia-l, să nu mai văd nimic de-al tău, nici măcar un ac. (*desface patul, duce stinghiile lângă ușă*): Nu-mi trebuie. Ia și noptiera. E tot a ta. (*scoate mărunțișurile lui Andrei și le pune pe poliță, duce noptiera lângă cealaltă.*) Na!...Mai ai ceva?

MELANIA: Nu...nimic.

VICTOR: Ei, atunci cu mine ai terminat-o. Măine înaintez cerere de divorț. (*Melania pleacă afară, Victor se duce nervos la fereastră, privește absent afară.*)

MELANIA (*intră însoțită de doi hamali*): Duceți la camion tot ce-i aici.

PRIMUL HAMAL: Bine, am înțeles. (*începe săp care; pe ușa deschisă se aude clinchetul zurgălăilor de la cai, liniște, revin hamalii și pleacă. Melania se uită timid la Victor ce stă cu spatele. Hamalii iau ultimele lucruri.*)

AL DOILEA HAMAL: Mai aveți ceva?

MELANIA: Nu, DUCEȚI-LE. Vin acum. (*hamalii ies. Lui Victor, încet*): Victor...eu...am plecat.

VICTOR (*cu spatele*): Du-te...sănătoasă.

MELANIA (*încet, aproape plângând*): Adio!...Victor!...

VICTOR: Drum bun. (*Melania fuge plângând. Întorcându-se*): Melania!... (*pauză lungă*): Ai plecat?...Ce-a fost asta?...Așa...deodată?...din senin?...

Nu...nu-mi vine să cred...parcă sunt beat!

CAMELIA (*intră agitată, se oprește, se uită, observă lipsa patului, ghiveciul spart*): Bună ziua.

VICTOR (*distrat*): Bună ziua, Camelia.

CAMELIA (*timid*): Ce s-a întâmplat? Am văzut-o pe Melania plecând cu un camion cu lucruri. Plângea!

VICTOR: Plângea? (*după o pauză*): Nu-i nimic, o să-i treacă...Ne-am despărțit.

CAMELIA (*se dă înapoi, speriată*): Cum așa?

VICTOR (*amar*): Așa cum se despart doi soți care nu se înțeleg.

CAMELIA: Dar...deodată?

VICTOR: Da, Camelia, deodată. Diun cauza lui Andrei.

CAMELIA: Andrei? Ce-i cu el? Fiți mai clar.

VICTOR: Melania îi luase vioara ce i-ai dăruit-o, și a vândut-o ca să-și cumpere pantofi.

CAMELIA (*trăsnită*): Nu cred...nu...nu pot să cred.

VICTOR: Nici mie nu-mi venea să cred. M-am convins însă când m-am dus la Consignația și am luat-o înapoi.

CAMELIA (*mai vesel*): Ați luat-o? Ce bine!

VICTOR: Da, i-am dat-o înapoi lui Andrei.

CAMELIA: De aceea nu s-a dus la repetiție. Trecusem pe la Institut și-l aștepta profesorul. Nu știu de ce, dar parcă aveam o presimțire. Unde este acum?

VICTOR: La spital.

CAMELIA (*scoate un țipăt, Victor tresare și o privește*): Ce are? Ce-a pățit?

VICTOR: Fii liniștită. I-a trecut. A scăpat. A avut o criză de inimă și un șoc nervos puternic. Era să moară.

CAMELIA: Să moară? (*disperată*): Nu, Andrei nu trebuie să moară! El trebuie să trăiască! Este al meu, numai al meu! Spune-mi unde este? La ce spital?

VICTOR: La spitalul nr. 2.

CAMELIA (*zăpăcită*): Mulțumesc. (*iese ca o vijelie, ușa rămâne deschisă*).

VICTOR: Câtă grijă are de el! parcă i-ar fi soție! Este al meu...numai al meu...frumoase cuvinte! Poate și adevărate. (*oftează, pleacă zdrobit. În pragul scării vede ghiveciul spart. Se apleacă încet și ridică un ciob*): Iată căminul meu, căsnicia mea...fericirea mea! Iată viața mea conjugală! (*dă drumul ciobului ce răsună pe podea. Pleacă gârbovit, clătînându-se, absent*): Al meu...numai al meu...poate ei vor fi fericiți! (*urcă treptele*).

T A B L O U L VI

(*Ora prânzului. Liniște deplină*)

VICTOR (*legat la cap cu o basma, stă lungit pe canapea, cu privirea absentă. Pe un scaun lângă canapea, se vede o farfurioară cu apă, o cutie de calmante și un pahar cu apă. Victor înmoaie basmaua în farfurie și se leagă la cap. Olga mătură cioburile și pământul de la ghiveciul spart. Pleacă afară cu ele în făraș. Liniște. Victor, fără să iasă din apatie, aprinde mecanic o țigară. Afară se aude o mașină se se oprește. Portiere trântite și apoi din nou uruitul motorului ce se pierde. Intră pe ușă Andrei cu cutia viorii în mână, însoțit de Camelia. E palid. Camelia îl duce cu grijă de braț. Victor se scoală încet, obosit*): Andrei! Ai venit! Adu-l aici, Camelia...Stai, stai aici, lungește-te. (*îl așază pe canapea*).

ANDREI (*încet*): Nu trebuie, nu vă deranjați. Nu mai am nimic, mi-a trecut.

VICTOR (*Cameliei*): De ce i-a dat drumul?

CAMELIA: Am vorbit cu doctorul. Mi-a spus că pot să-l iau acasă. Nu mai este nici o primejdie. De ce să stea degeaba între străini? Mai bine acasă, cu ai săi. Trebuie să stea liniștit, să fie calm. Și liniște... cât mai multă liniște. Hai, Andrei, culcă-te, odihnește-te.

ANDREI: Bine...Camelia, te ascult. (*se culcă. Ea îi potrivește sub cap perna de pe canapea. Victor se așază pe un scaun*): Îți mulțumesc, Camelia, îți mulțumesc. (*îi ia mâna, i-o mângâie și i-o sărută*): Acum, mă simt atât de liniștit!

CAMELIA (*duios, mângâindu-l*): Dragul meu! (*Victor tresare privind la ei nostim*): Nu te mai gândi la nimic, dormi. (*îl sărută pe frunte. Victor, același joc*).

ANDREI: Dorm...fac cum spui tu...dragostea mea! (*Victor îi privește năuc. Camelia se îndepărtează ușor. Îl întreabă pe Victor prin semne, dacă-l doare capul. Victor îi răspunde prin semne că i-a mai trecut. Camelia pleacă pe scară. Victor o urmărește până intră în cameră. Se uită la Andrei, apoi la ușa Cameliei. Dă neputincios din umeri.*)

ANDREI (*încet*): Victor!

VICTOR: Da, Andrei.

ANDREI: Ce-a fost aici în lipsa mea?

VICTOR: Nimic...ce să fie? Totul...este în ordine.

ANDREI: Unde îmi este vioara?

VICTOR: Aici. (*O ia de pe masă și i-o dă*).

ANDREI (*strângând-o în brațe și mângâind-o*): Mângâierea mea! (*se ridică*).

VICTOR: Ce vrei să faci?

ANDREI: Să-mi pun vioara pe poliță.

VICTOR (*precipitat*): Lasă, că ți-o pun eu.

ANDREI: Nu, vreau s-o pun eu. Nu te supăra. Vreau s-o culc cu mâna mea. E obosită și ea, săraca.

VICTOR: Bine, cum vrei.

ANDREI (*se duce încet la poliță, bâjbâind*): Dar ce-i asta? Unde mi-e patul? (*bâjbâie mai departe*): Și noptiera, nici noptiera nu-i! Victor! Ce s-a petrecut aici?

VICTOR: Nimic, Andrei. Fii liniștit. De acum ai să dormi cu mine. Patul și noptiera...le-a luat Melania...Camelia nu ți-a spus nimic?

ANDREI: Nu, nu știu nimic. (*vine cu vioara înapoi, pe canapea*): Spune, ce s-a întâmplat?...Victor, te rog!

VICTOR: Melania...a plecat...M-am despărțit pentru totdeauna. Și-a luat lucrurile ei și a plecat.

ANDREI: De ce? De ce, Victor? Nu trebuie. De ce să vă despărțiți din cauza mea? Pentru ce să vă stric căsnicia, căminul? Ah, ce-am făcut?

VICTOR: Andrei, fii calm, nu te agita, n-ai voie...Trebuia să se sfârșească odată. Dacă nu azi, peste o lună, peste un an...Mai bine ai devreme. Ce rost avea să ne chinuim reciproc? Mereu ceartă, scandal...nervi tociți. Nu ne potrivim. Avem caractere opuse, diferite. Așa...ea a plecat în drumul ei...eu aici...în drumul meu. Suntem tineri, cu timpul ne vom uita. Mai ales, așa cum am trăit! Ea se va mărita, va găsi caracterul potrivit, eu poate mă voi însura...Și astfel, vremea își va întinde mantia sa peste clipele uitării. (*Surâzând amar*): Odată poate că o să-mi aduc aminte, o să mi se pară că a fost un joc de copii, sau un vis...ca toate visele.

ANDREI: Și totuși, eu simt că-ți pare rău. Simt în vorbele tale părerea de rău. Victor!

VICTOR: Da, Andrei! Nu-i nimic. Cu timpul o să uit. E și natural să mă simt stingher, părăsit, singur. (*tare*): Doar nu sunt bestie sau fiară! Aici, aici am inimă, o simt cum bate. Cum ai tu, Camelia, cum are toată lumea. Am trăit cu ea un an. Și un an nu-i o zi. Un an am împărțit cu ea și bucuriile și necazurile. (*visător*): Ce fericiți eram când ne-am cunoscut, când ne-am luat! Ea mă iubea...eu la fel...eram amețiți de fericire, de fiorul dragostei, primul fior ce nu poate reveni a doua oară niciodată. O iubeam atât de mult! Și acum parcă...o iubesc!

ANDREI: Împăcați-vă, Victor! E doar soția ta, ești soțul ei. Poate n-o să mai facă, a greșit!

VICTOR: Omul greșește o dată, de două ori, de nouă ori, dar nu mereu. Nu...nu mai are nici un rost. Nu poți cere omului ce n-are. Ea este o fire ce nu se poate acomoda cu mine. Eu sunt liniștit, calm. Ea este iute, plină de nerv. Sângele în venele ei nu curge, ci clocotește. Când eram cavaler, visam o soție blândă, vorbele ei să pară șoapte, să se lipească de mine cald, cu patimă. Realitatea însă a fost crudă: a ieșit tocmai pe dos, mai ales în ultimul timp. Era rea, indiferentă la iubire. La vorbe însă, era mai ceva decât o felină. Era o panteră ce-ar fi fost în stare să-ți sfâșie inima cu ghearele. Limba ei ți se părea limbă de șarpe și nu de om. La dracu'! De ce nu pot fi și eu așa? Eu visez, compun...imaginez...Lunatic, cum a spus Melania.

ANDREI: Se cunoaște că suntem frați. Sau poate așaeste familia noastră, se transmite din generație în generație, prin ereditate!

VICTOR: Ce vrei să spui?

ANDREI: Ce-ai spus tu adineauri. Știi... noi ne potrivim în sentimente. Așa sunt și eu. Și tata cred că este la fel.

VICTOR: Ce te face să crezi?

ANDREI: Și eu sunt o fire visătoare, sentimentală. Nici mie nu-mi place zgomotul, gălăgia. Doar liniște adâncă, susurul apei, ciripitul păsărelelor, freamătul naturii și muzică suavă, răscolitoare, care să-ți încetinească și bătăile inimii. Și eu doream o soție, cum ai spus tu, adică să semene cu felul meu.

VICTOR (*privindu-l*): Doreai? Interesant! Acum nu mai dorești?

ANDREI (*după o pauză, încurcat*): Acum... . (*înflăcărat*): Victor, ți-aș spune ceva care te-ar lăsa paf! (*potolit*): Nu...nu...

VICTOR (*amuzat*): Ei, dar ce este?

ANDREI: Tu ești fratele meu, ție pot să-ți spun. Dar dacă îmi promiți că nu spui la nimeni.

VICTOR: Îți promit.

ANDREI: Pe cuvântul tău?

VICTOR (*curios*): Pe cuvânt.

ANDREI (*vesel*): Știi...inima mea acum este ca un cozonac în care ai pus porție dublă de drojdie. Crește Victor, crește, să se reverse. Sunt clipe când o simt că ar vrea să iasă pe gât afară! Simt că-mi vin noduri noduri, iar în stomac un gol, ca și cum toate măruntaiele s-ar ridica. Aceeași senzație am încercat-o când m-am dat la moși în bărci. Aproape că mi se taie răsuflarea.

VICTOR (*râzând*): Ce nostim ești, Andrei! Știi să compui și să faci comparații instantanee. Inima ta, cozonac! (*râde în hohote*).

ANDREI (*cu necaz*): Dacă râzi de mine, nu-ți mai spun nimic.

VICTOR (*vrând să pară serios*): Ei, hai, nu te supăra, te ascult. (*pufnind în răs*): Dar spune și tu dacă nu-i de răs! Ce comparație: inimă și cozonac! Teribilă. Pe toți dracii, dacă n-o folosesc într-o lucrare de-a mea...inimă și cozonac!...fantastic!... (*râde cu hohote*).

ANDREI: Victor! (*Victor râde mai departe*): Ce-ai găsit de râs, nu știu, zău așa. Ți-am spus și eu cum m-am priceput, ca să înțelegi mai bine.

VICTOR (*mai potolit*): Parcă eu spun că nu te-ai exprimat bine? Tocmai că este prea bine. Mie nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva. Acum spune, te ascult, m-ai făcut curios. (*Aducându-și aminte*): Ce chestie! (*iar râde cu hohote*).

ANDREI (*disperat*): Victor!

VICTOR (*râzând*): Iartă-mă, Andrei, te rog! Cred că voi râde de câte ori îmi voi aduce aminte. Ai fost așa de nostim! (*serios*): Gata...am terminat...spune Andrei.

ANDREI: M-ai întrebat adineauri dacă acum nu mai doresc așa soție. Ba da, doream și doresc; numai că acum...o am, o am Victor, și e numai a mea, auzi Victor! Numai a mea! (*de bucurie îl strânge în brațe*).

VICTOR (*rămâne perplex*): Cum o ai?...și...Numai a ta?...Nu înțeleg!

ANDREI: Ai să înțelegi îndată. (*arată cu mâna spre ușa Cameliei*): Ai putea, mă rog să-mi spui cine locuiește acolo, deasupra ușii de intrare=

VICTOR (*uimit*): Camelia.

ANDREI: Ei?

VICTOR: Cum?...Camelia?...Andrei! Ție îți arde de glume?

ANDREI: Ba deloc. Începând de azi dimineață, Camelia este logodnica mea.

VICTOR: Logodnică? Dar îți dai seama ce spui?

ANDREI: Perfect. Așa cum ai auzit: logodnică! Te miri? Și mie nu-mi venea să cred prima dată, dar...până la urmă m-am convins. Mă iubește cum o iubesc și eu!

VICTOR: De unde știi?

ANDREI (*nostim*): Mi-a declarat-o public...între patru ochi!

VICTOR: Ți-a spus ea că te iubește? Nu cred.

ANDREI: Crezi, nu crezi, puțin îmi pasă. Principalul e că mă iubește. Mi-a destăinuit dragostea cu atâta patimă, și-a deschis inima cu atâta puritate! Credeam că înnebunesc, că nu mai rezist de fericire.

VICTOR: Și?

ANDREI: Și, și, și. Mai întrebi și tu. Parcă n-ai fi iubit în viață. Până la urmă, declarațiile de dragoste s-au pecetluit cu sărutări pătimașe și jurăminte veșnice. Asta a fost tot.

VICTOR (*năuc*): Cum?...Vreau să spun, unde s-au petrecut toate astea?

ANDREI (*nostim*): Unde stai tu acum.

VICTOR (*sare speriat din canapea*): Cum, aici în salon?

ANDREI (*vesel*): Da. Soarta, sau mai bine zis, zeul Cupidon, a vrut ca nimeni să nu fie acasă, afară de mama și bunica.

VICTOR (*năucit de gânduri*): De aceea vă alintați adineauri aici! Dragul meu, dragostea mea! De-abia acum încep să vin acasă! Dar cum asta? De necrezut! Și te iubește mult?

ANDREI: Da, Victor, atât de mult! Pentru așa ceva, n-am comparație.

VICTOR (*pe gânduri*): Da, da, da, acum te cred. Îmi aduc aminte ce se speriasc când i-am spus că ești la spital.

ANDREI: Ce-a spus?

VICTOR: Andrei trebuie să trăiască, el este al meu, numai al meu...Cum ai spus și tu acum, și p-aici ți-e drumul. A zburat pe ușă ca o vijelie.

ANDREI: Comoara mea! Și este așa cum ai visat tu în tinerețe: visătoare, blândă, înțelegătoare!

VICTOR: Știu, știu Andrei. În două luni, de când este aici, am cunoscut-o bine, i-am studiat caracterul, comportarea și felul ei de-a fi. (*absent și trist*): Ești un om fericit, Andrei, te felicit. (*se ridică și dă să plece*).

ANDREI: De ce te-ai întristat? Unde te duci?

VICTOR: Nu m-am întristat. Mă doare puțin capul. Mă duc sus, nu te supăra.

ANDREI: Bine, Victor. De ce să mă supăr? (*Victor pleacă pe scară*): Victor!

VICTOR (*trist*): Da. Ce vrei?

ANDREI: Te rog să nu spui la nimeni, mi-ai promis.

VICTOR: Nu, Andrei, nu spun. Fii liniștit. N-o să știe nimeni. Decât voi doi, cei fericiți...și eu...(pleacă).

ANDREI: S-a întristat. Melania este în sufletul său, în inima sa. O iubește încă. Nu trebuia. Poate că până la urmă se împacă. (*pune vioara pe poliță și se lungește pe canapea*).

OLGA (*intră de afară cu niște farfurii, încet*): Andrei! A venit! Ce bine!...Doamne! Este obosit. (*intră încet în camera Lucreției. Liniște*).

ȘTEFAN (*vine din oraș, îl vede pe Andrei pe canapea. Observă lipsa patului și a noptierei. Se uită prin tot salonul Vine la canapea încet*): Andrei!

ANDREI (*simțindu-l*): Tata!

ȘTEFAN: Dormeai?

ANDREI: Nu, mă gândeam. Nici n-am simțit când ai intrat.

ȘTEFAN: Unde ați dus patul și noptiera de aici? (*Andrei tace*): De ce taci? Te-am întrebat ceva.

ANDREI: Patul nu mai este...nici noptiera...Le-a luat Melania.

ȘTEFAN: Cum le-a luat? Ce să faci cu patul?

ANDREI: Probabil să doarmă pe el. A plecat, s-a mutat cu totul...s-au despărțit.

ȘTEFAN: S-au despărțit?

ANDREI: După câte bănuiesc, s-au certat tare.

ȘTEFAN: În ultimul timp parcă se potoliseră. Acum iar? De ce s-au certat?

ANDREI: Întreabă-l pe Victor. El știe mai bine.

ȘTEFAN: Unde-i?

ANDREI: Sus, în cameră.

ȘTEFAN (*plecând pe scară*): Ce casă de nebuni! Mai ceva ca la balamuc! (*intră în camera lui Victor*).

ANDREI (*singur*): Într-adevăr, lipsește doar firma deasupra casei. Sărmanul tată. Câte neazuri și suferințe a îndurat pe pe urma noastră! (*se culcă, pauză, de*

afară se aude poștașul): Poșta! Victor Vlădeanu! (*Andrei sare de pe canapea*): Scrisoare pentru Victor! De la cine o fi? (*iese repede băjbâind marginile mobilelor. Intră după o pauză cu un plic în mână, e tare vesel*): Victor! Victor! Vino repede! Ai o scrisoare!

VICTOR (*ieșind la balcon*): Scrisoare? De unde? (*Apar Ștefan și Camelia la balcon*).

ANDREI (*vesel*): De la Uniunea Scriitorilor. Am întrebat poștașul și mi-a spus.

VICTOR: (*nedumerit*): De la Uniunea Scriitorilor? (*dându-și seama coboară vesel treptele*): Trebuie să fie răspunsul la nuvela mea, dă-o încoace. (*rupe nerăbdător plicul, citește repede*): Uniunea Scriitorilor, strada, numărul, în sfârșit, antetul. (*continuă să citească apăsător*): Domnule Victor Vlădeanu, în urma verificării lucrării Dvs. literare intitulată „Oameni noi”, de către comisia concursului, lucrare cu care ați participat la concurs, vă aducem la cunoștință

(*rar și apăsător*): că ați obținut premiul I cu drepturi de autor. (*Se oprește din citit și privește emoționat la Andrei, la Ștefan și la Camelia, care coboară treptele*).

ANDREI (*fremătând de bucurie*): Victor! Premiul I! Ura-a-a!

(*la izbucnirea lui Andrei apar din cameră Lucreția și Olga*).

ȘTEFAN (*vesel, nerăbdător*): Continuă, citește mai departe.

VICTOR: Așa-a-a-a! (*reluând*)...premiul I, cu drepturi de autor. (*tare*): Sunteți invitat la sediul birourilor noastre spre a vă ridica diploma și premiul respectiv. Nuvela Dvs. a fost verificată și trimisă la Combinatul Poligrafic pentru tipărire. Consiliul literar vă felicită, și vă urează noi succese în munca literară. (*fugitiv*): Director, secretar.

ȘTEFAN (*emoționat*): Băiatul tatei! (*îl îmbrățișează și-l sărută*): Premiul I cu drepturi de autor! Cum ar veni...scriitor! Bravo, Victor, bravo! (*îl sărută iar*); Îți doresc succes!

VICTOR (*emoționat*): Mulțumesc, tată, mulțumesc!

ANDREI: Iar eu...celebritate! (*îl sărută*).

VICTOR (*râzând*): O, Andrei, e prea mult! Sunt mulțumit și așa. Eu sunt de-abia o scânteie.

CAMELIA: Dar care poate aprinde universul! Din scânteii ia naștere focul! (*întinzându-i mâna*): Felicitările mele.

VICTOR: (*strângându-i mâna*): Mulțumesc, Camelia, vă mulțumesc la toți. (*îl îmbrățișează și Lucreția și Olga*). Mă simt atât de fericit!

ANDREI (*nostim*): Ia spune drept, nu-ți vin așa...noduri, noduri? Nu simți golul? (*arată prin gesturi*)

VICTOR (*râde, uitându-se la Camelia*): Andrei! (*râd amândoi*).

ȘTEFAN: Ce noduri, frate?

ANDREI: Ei, avem și noi secretele noastre.

ȘTEFAN: Acum nu-i timpul potrivit pentru secrete. Hai, fac cinste fiului meu. Cine merge?

VICTOR: Și eu fac. Mergem cu toții. După atâtea necazuri, a intrat soarele și în inima mea.

ȘTEFAN (*râzând*): Una caldă, una rece! (*râd toți, afară de Victor*).

VICTOR (*trist*): Melania!... Ea nu știe nimic. Îmi sfida această muncă. A plecat! Nu putea să se întâmple mâine? Poate nu s-ar mai fi întâmplat. Am observat totdeauna că orice bucurie sau veste bună, a fost umbrită de numele ei. Chiar și acum, a lăsat în urma ei această umbră, cu toate că nu mai este. De ce? Alți oameni aduc în jurul lor numai bucurie și fericire. (*o privește pe Camelia*): Să fie oare așa ursita ei?

ȘTEFAN: Așa o fi. Acu' de ce te-ai bosumflat?

VICTOR: Nu, tată, sunt fericit. Dar aș fi putut să fiu și mai fericit. Dacă scrisoarea asta venea ieri... sau...dacă dânsa pleca mâine!...Așa...știți și voi...

ȘTEFAN: Și ce, îți trebuie iscălitura ei pentru consimțământ? Ei comedie! Haide, frate și n-o mai faceți din albă, neagră! Ce-a fost s-a dus. N-ai să întorci tu acum trecutul. Să mergem, copii. Hai, Andrei, hai și tu, Camelia. Olga, tu nu mergi?

OLGA: Dar mâncarea este aproape gata.

ȘTEFAN: Și ce-i cu asta? Mergem și tragem și noi câteva păhărele și pe urmă venim la masă.

OLGA: Duceți-vă, eu vă aștept și pun masa.

ȘTEFAN: Bine, atunci dă și damigeana.

OLGA: Este în bucătărie.

ȘTEFAN: Să mergem, copii. (*lui Victor*): Hai, capul sus. (*Victor surâde trist*): Așa-a-a! Nu-i timp acum de bocete și de supărare. Au fost destule, să mergem. (*Camelia îl ia pe Andrei de mână*): Pofțiți!...După Dvs.! (*ies toți râzând*).

LUCREȚIA: Iată că și Victor, mâine, poimâine o să ajungă scriitor. Și-a atins visul. Păcat că n-a avut noroc.

OLGA: N-o poate uita pe Melania. Se obișnuise cu ea...Așa cum era...era soția lui. Ce să-i faci? (*pleacă afară, Lucreția intră în camera ei*).

C O R T I N A

ACTUL IV

(Același decor, peste trei săptămâni)

TABLOUL VII

(Duminică. Înainte de masă. Victor coboară treptele cu vreo zece cărți subțirele care se cunosc că sunt noi și la fel. Se așază la măsuta din fața canapelei și controlează prefața cărților, le face teanc. Rămân trei. Este vesel. Se gândește, face un gest de surpriză, privește spre ușa Cameliei, zâmbind semnificativ și începe să scrie pe foaia de titlu o amintire. Termină, pune cartea peste celelalte și începe alta).

CAMELIA *(apare din cameră îmbrăcată într-un frumos capot. Se oprește la balustradă și privește ce face Victor. Merge tot balconul și începe să coboare treptele. Zâmbind)*: Primiți audiență? Sau sunteți ocupat?

VICTOR *(întorcându-se, plăcut surprins)*: A! Camelia! Bună ziua!

CAMELIA: Bună ziua! Ce scriți?

VICTOR: Amintiri pe cărțile ce le trimit cunoscuților și prietenilor.

CAMELIA *(veselă)*: Da? *(se apropie de măsută)*: E voie?

VICTOR: De ce nu? Poftim!

CAMELIA *(ia cartea din teanc și citește, se încruntă)*: Ce-i asta? *(citind)* În amintirea catului ce l-ați rezolvat. Fratele cazului! Ve, Ve! *(lui Victor care o privește zâmbind)*: Adică dumneata! Cum?...Atunci dedicația asta este scrisă pentru mine? Iar cartea, de asemenea!

VICTOR *(râzând)*: Da, o poți lua. Din partea mea.

CAMELIA: Mulțumesc. *(cu cartea la piept, timid și puțin rușinată)*: Ce cuvinte!! Dumneata scrii numai amintiri misterioase, enigmatice.

VICTOR *(surâzând)*: Și dumneata ești pentru mine o enigmă! *(Camelia îl privește încurcată)*:

ANDREI *(intră furtunos și vesel)*: Victor!

VICTOR: Da, Andrei, sunt aici.

ANDREI: Victor, trebuie să-ți vorbesc, și asta imediat.

VICTOR: Dar ce s-a întâmplat? Te văd vesel?

ANDREI: Ai să vezi imediat.

CAMELIA: Andrei sunt și eu aici.

ANDREI *(mai vesel)*: Camelia? Tu?

CAMELIA: Poate e ceva secret, între patru ochi. Dacă este așa, mă retrag.

ANDREI: Nu, nu Camelia. Tu poți rămâne. Nu-i nici un secret.

VICTOR: Atunci, să auzim. Stați jos. (*Andrei se așază la măsuță iar Camelia pe canapea*):

ANDREI: Știi că dimineața plecasem la Institut să-mi iau rămas bun de la toți.

VICTOR: Așa!...Și?

ANDREI: Când veneam spre casă cu mama, cine credeți că se oprește în drum?

VICTOR: De unde să știu?

ANDREI: Ei, atunci, ține-te bine. Melania!

VICTOR (*tresărind puternic*): Melania?

ANDREI: Da, chiar ea. În carne și oase.

VICTOR: Ce-a vrut?

ANDREI: Stai să vezi. Ne-a salutat foarte amabilă și a rugat-o pe mama să ne lase singuri. (*Victor e numai ochi și urechi*) Mama atunci i-a spus că mă însoțește acasă, la care i-a răspuns că mă aduce ea. Mama, s-o fi gândit puțin și ne-a lăsat. Ne-am dus la ea acasă.

VICTOR (*trăsnit*): Acasă? De unde până unde, tu, la Melania?

ANDREI: Mă lași ori nu mă lași să vorbesc? Ce dracu? Nu mă întrerupe, că-mi pierd șirul.

VICTOR: Spune, spune mai departe.

ANDREI: Așa-a-a! Pentru ce crezi că m-a luat acasă?

VICTOR: Dar spune odată! De unde vrei să știu?

ANDREI: A început să plângă cu hohote și să-mi ceară iertare de cele ce-a făcut.

CAMELIA (*fără să-și dea seama*): Victor!

ANDREI: Mă săruta, mă mângâia, și-mi vorbea într-una. Și toate astea plângând. Mă emoționasem. Spunea că-i pare rău și că, de când a plecat suferă într-una. Nu doarme, nu mănâncă. Spunea că viața pentru ea nu mai are nici un ost. (*apucându-l de braț*): Victor, Melania te iubește, te iubește mult! Plângând cu hohote m-a rugat să nu-ți spun nimica. Spunea că acum își dă seama de toate ce le-a făcut. Ea te iubește și te va iubi mereu și despărțită. Asta a spus-o cu gura ei și spunea adevărat, Victor. Simțeam în glasul ei părerea de rău și remușcarea, simțeam dragostea ce o are pentru tine. (*Victor se joacă distrat cu stiloul, Camelia zâmbește*). Plângând spunea că în viața ei n-ar mai putea să mă jignească sau să mă certe. Dar ce folos? Prea târziu. Și începuse să plângă mai tare. Vrea să plece de aici în alt oraș, aici simte să se sufocă, nu mai poate suporta singurătatea lângă tine. Te iubește. Spunea că tu ai fost retras mereu, cu gândul la scris. Nu te-ai gândit la ea, la viața ei. Știi ce mi-a spus? Înlemnisem! Mă apucase cu patimă de umeri și-mi vorbea. Îi simțeam și privirea ochilor ce cred că mă fixau: Andrei! Sunt femeie ca toate femeile din lume. Nu știu dacă mă înțelegi – și după o pauză a continuat: Ce fericită aș fi dacă m-ar ierta! Aș sta lângă el o viață întreagă, așa cum este...retras...rece. Mă podidise plânsul, am plecat.

VICTOR (*îngândurat*): Și, te-a condus până aici?

ANDREI: Până la magazin. Mi-a mulțumit. Spunea că și-a ușurat inima. Și a plecat fugind. (*liniște adâncă, Victor privește distrat coperta cărții*): Victor! Împăcați-vă, te rog! Ce rost are să vă chinuiți? Și tu o iubești îți este pustiu fără ea

VICTOR (*uitând de prezența Cameliei, amar*): Da, Andrei, o iubesc, așa e! Și-a recunoscut greșeala, vrea să se îndrepte! Ce bine ar fi!

ANDREI: Victor! Te roagă fratele tău, cheam-o înapoi! Eu mâine plec la Moscova. Vreau să plec cu gândul împăcat că v-ați reluat căsnicia, viața cea de toate zilele. V-ați despărțit din cauza mea. Tot prin mine vreau să vă împăcați. (*Victor îl privește duios*): Hai Victor, te rog! (*tăcere*): De ce ești încăpățânat?

CAMELIA: De vreme ce vă iubiți, nu înțeleg de ce să vă chinuiți reciproc. Vă rog și eu să vă împăcați. Va fi mai bine.

ANDREI: Așa, Camelia, bravo! Roagă-te și tu. Poate i se înmoaie inima.

VICTOR (*zâmbind vesel*): Bine. Fie cum spuneți voi. Aveți dreptate. Eu...am iertat-o.

ANDREI (*vesel*): Ura-a-a! (*îl sărută zgomotos*): Victor! Ce bine îmi pare, frățiorul meu! (*Camelia îi privește zâmbind emoționată*): Scrie-i ceva! Mă duc chiar acum să-i spun și să-i dau biletul. (*se ridică*): Vin înapoi cu ea!

VICTOR (*vesel*): Stai, omule, dar cu cine te duci?

CAMELIA: Tot trebuie să trec pe la Institut. Merge cu mine până acolo. Dacă-i acasă, eu plec și vin dânsii amândoi.

ANDREI: Camelia, ce faptă bună faci! O să te țină minte Victor și Melania cât vor trăi. Noi doi suntem sortiți să-i fim nași la împăcare.

VICTOR: Îți mulțumesc, Camelia. Bine. Să scriu câteva rânduri și vă puteți duce.

CAMELIA: Eu până atunci o să mă schimb. (*pleacă sus*)..

VICTOR (*ia ultima carte nescrisă*): Andrei, i-ai spus ceva e nuvela mea= Că s-a premiat, că s-a editat?

ANDREI: Nu, nu i-am spus.

VICTOR: Atunci, am să-i trimit cartea asta. A rămas ultima. Tocmai mă gândeam cui să i-o trimit. Am să-i scriu o amintire.

ANDREI (*vesel*): Fain! Da, Victor! Ce idee! O să-i pară bine! Hai, scrie-i!

VICTOR: Ce să-i scriu, oare?

ANDREI: Mă lași să-ți dictez eu?

VICTOR (*râzând*): Da, spune și eu scriu.

ANDREI: Dar nu schimbi nici un cuvânt?

VICTOR: Nu.

ANDREI (*cu importanță*): Bine-e! Atunci, scrie: Revino la cuibușorul nostru drag! (*pauză*): Ai scris?

VICTOR: Da.

ANDREI: Bun, mai departe. Te aștept din clipă în clipă, (*pauză*), să-mi cazi lin la pieptu-mi...să te mângâi...și să-ți sărut ochii umbriți de tristețe. (*pauză*): Drept călăuză...ia această carte...rodul muncii mele.

VICTOR: De ce să mă laud?

ANDREI: Scrie, că eu știu ce spun. Nu-i nici o laudă, ci o lecție pe care trebuie s-o țină minte. Ea ți-a renegat totdeauna munca ta literară. Acum, când va vedea cartea, își va da seama de realitate și are să înțeleagă.

VICTOR: Bine, Andrei, dacă vrei tu.

ANDREI: Ai scris?

VICTOR: Uite acuma. (*scrie*). Gata.

ANDREI: Ea te va aduce la cel ce te iubește (*poetic*): Revino!... Iscălitura și data.

VICTOR (*terminând de scris, recitește în gând*): Frumos, frumos, Andrei! Cuvinte calde, blânde...duioase! Mi-a revenit buna dispoziție. Parcă-mi vine să zbor. (*îl sărută pe Andrei*).

ANDREI (*vesel*): Zboară, ce mai aștepți? (*râd*):

VICTOR: Ah! Ce înseamnă dragostea! (*îi dă cartea lui Andrei*): Ține. Du cartea și adu-mi-o pe Melania.

ANDREI (*râzând*): Vine și cartea, n-avea grijă. Numai că în alte mâini. O să vină amândouă. (*râd*).

CAMELIA (*coboară scara îmbrăcată de oraș*): Sunteți gata?

VICTOR: Gata, Camelia.

CAMELIA: Atunci, să mergem, Andrei.

ANDREI: Să mergem. Stai! Vezi cum ieși pe ușă!

CAMELIA (*râzând*): De ce?

ANDREI: Ieși întâi cu dreptul, să ne meargă bine. (*râde*).

VICTOR: Superstițiosule... (*îl bate pe umăr. Pleacă râzând*).

(*Victor revine la canapea, visător. Aprinde o țigară. Liniște. Se așază și privește absent, visător, tavanul, cu capul dat pe spate și cu mâinile întinse larg pe speteaza divanului. Aruncă fumul în sus, privindul. Îl împrăștie cu mâna, se scoală, se uită prin salon. Așază fața de masă, scaunele, cărțile, adună hârtiuțele de pe jos, ia scrumiera și iese. Strigă*): Mamă! Vino repede! (*revine cu scrumiera curată, o pune pe masă*).

OLGA (*intră ștergând mâinile de șorț*): Ce vrei?

VICTOR (*vesel, puțin încurcat*): Am să te rog ceva. Eu nu mă pricep. Dacă vrei să aranjezi puțin în camera mea. Să mături și să aranjezi patul. Atât.

OLGA: Da' ce-ți veni la ora asta? Este aproape 12,00.

VICTOR (*încet, jucându-se absent cu nasturele de la haină*): Vine Melania. (*Olga îl privește surprinsă*): S-au dus Andrei și Camelia după ea. Vrea să vină înapoi.

OLGA (*se apropie zâmbind, îi ia mâna de pe nasture*): Vezi că ai să-l rupi.

VICTOR (*o îmbrățișează brusc*): Mamă!

OLGA: Da, Victor. (*îl mângâie*). Știam dinainte că o să vă împăcați. Se întâmplă, nu se despart oamenii așa, cu una, cu două. Mă duc să aranjez.

VICTOR: Mulțumesc. Ai în bucătărie ceva pe foc?

OLGA: Este Lucreția acolo, n-ai grijă. (*iese. Victor fugе sus și revine cu plicuri mari, și sigilează o carte în plic, scrie o adresă și o pune deoparte. Ia la rând a doua carte. Intră Olga cu mătură și fâraș, se duce sus. Victor lasă sigilatul cărților și dă drumul la radio. Se aude muzică ușoară. Se plimbă prin salon fredonând și legănându-se*).

LUCREȚIA (*intră și vrea să se ducă n camera ei. Victor o ia de mâini și începe să danseze cu ea. Uimită, furată de dans*): Ce ai, frăție? Ți-au fătat puricii?

VICTOR (*dansând*): Sunt fericit, bunico!...Atât! (*dansează cu ea mai departe, fredonând*).

LUCREȚIA (*dansând*): Spune-mi și mie.

VICTOR (*vesel*): Vine Melania acasă! Soțioara mea! (*face o piruetă, o lasă pe Lucreția și se trânteste zgomotos pe divan*).

LUCREȚIA: V-ați împăcat! Nepoțelul meu drag! Ce bucurie! Ei, tinerețea, bat-o focul! (*aducându-și aminte*): Aoleu! O să ardă ceapa, și pe mine m-a apucat dansul! (*intră repede în cameră, revine cu o cutie, iese repede*).

VICTOR (*râzând*): Fiecare cu ale lui. Pentru mine este tot una dacă arde ceapa sau crapă casa asta în două. Puțin îmi pasă. Vine Melania acasă! Ce proști am fost! Parcă am fi fost copii mici ce se ceartă pentru o floriceică sau o găză.

OLGA (*coborând cu fârașul și mătura*): Am aranjat. Ei, petrecere frumoasă. (*îl amenință cu degetul și pleacă. Victor vine la masă și sigilează altă carte. Începe să scrie adresa*).

(*Se deschide încet ușa și apare Melania. Rămâne în prag. La piept strânge cartea. Este trasă la față. În ochi i se citește dorul. Face încet doi pași*).

VICTOR (*o observă, rămâne o clipă năuc, scapă stiloul din mână, încet, emoționat*): Melania! (*tare, fugind spre ea*): Melania!

MELANIA (*tare*): Victor! (*se îmbrățișează, se sărută lung*).

VICTOR (*mângâind-o*): Soțioara mea dragă!

MELANIA (*încet, duios*): Victor! (*îl sărută, surâzând printre lacrimi*): Ce dormi-a fost de tine! De-ai ști!

VICTOR: Și mie, Melania. Acuma, suntem iar împreună.

MELANIA: Împreună!...Da!...Noi doi!...Victoriașul meu drag! (*se sărută, merg și se așază pe canapea. Se privesc cu drag, cu mâinile împreunate*).

VICTOR: Ai venit așa de repede!

MELANIA: I-am întâlnit pe drum. Cât de mult o iubesc acum pe Camelia!...Și pe Andrei!...Ei m-au făcut iar fericită!

VICTOR (*zâmbind*): Răutăcioasa mea mică! Ce bine-mi pare!

MELANIA: Nu, Victor, nu mai sunt răutăcioasă. Nici rea. N-ai să mă cunoști, sunt cu totul alta. M-am schimbat mult... Acuma te înțeleg. (*deschide cartea*):

Revino la cuibușorul nostru drag!...să-mi cazi lin la pieptu-mi! (*se cuibărește la pieptul lui*) să te mângâi...și să-ți sărut ochii umbriți de tristețe! (*pierdut și rar*):

Revino!...Câtă poezie, câtă pasiune spun aceste cuvinte...cât adevăr! Dragul meu! (*îl sărută*): Acum parcă încep să simt și eu, să-mi placă munca ta literară. Până a citi aceste rânduri socoteam talentul tău mângăleală, timp pierdut, iar pe

tine un smintit, un visător. Acum, însă îți dau dreptate. Dacă ai ști cât de caldă îmi simțeam inima, citind! Parcă mă frigea! Simțeam ca o toropeală în tot corpul, uitasem totul. Mergeam pe stradă ca o somnambulă. Asta se cheamă visare?

VICTOR: Da, Melania, asta se cheamă visare, sau mai bine zis, viață frumoasă, plăcută, așa cum trebuie să fie la noi.

MELANIA: Va fi, Victor, va fi! Încep să mă trezesc. Parcă eram pe o altă lume. Acum, văd cu totul altfel. Oamenii, lumea, viața... viața asta de familie... viața conjugală. Când îmi aduc aminte ce rea am fost; materialistă, zgârcită; cât necaz ți-am prilejuit! Tu aveai nevoie de sprijin, de încurajare în munca ta, iar eu o sfidam. Talentul tău însă a biruit. Ai obținut premiul I. Acum, te înțeleg... și atât de bine. Când mă gândesc ce-am fost, mi-e groază! (*lipindu-se de el puternic*): Iartă-mă Victor, iartă-mă!

VICTOR (*îmbrățișând-o*): Melania, draga mea! Ce-a fost s-a dus. Începem o viață nouă. Cu tine voi crea un cămin fericit! Acum sunt sigur!

MELANIA: Și vise frumoase... și cărți frumoase!... Și poate și romane! Victor! (*il sărută. Victor începe s-o sărute și s-o îmbrățișeze cu patimă. Melania pierdută, însă fără să se îndepărteze sau să se miște*): Fii cuminte, Victor! Să nu intre cineva!

VICTOR (*avid*): Melania! Acum te înțeleg și eu. Ești... femeie, ca toate femeile! (*o sărută*).

MELANIA (*transpusă, în șoaptă*): Victor! (*Victor o ia în brațe și pleacă pe scări cu ea*).

(*Intră Ștefan și rămâne trăsniț în prag. Victor continuă să urce. Melania îl strânge puternic cu brațele de după gât. Se lasă dusă în voie, moale*).

MELANIA (*pierdută, privind-l în ochi*): Dragostea mea, Victoraș!

VICTOR: Da, comoara mea! Da... da Melania. (*dispar în cameră*):

ȘTEFAN (*făcându-și cruce*): Bogdaproste că s-au împăcat! (*se apropie de scară, se uită sus la ușa ce s-a închis, zâmbeste*): Dragostea mea, comoara mea, Victorașul meu, Melinașul meu. Ce înseamnă vârsta! (*începe să urce treptele*): N-au rezistat nici trei săptămâni. Asta-i viața. Ale tinereții valuri!

(*urcă treptele și intră în vârful picioarelor în camera lui*).

ANDREI (*intră încet, ascultă din ușă, nu se aude decât muzica de la radio; încet*): Victor! (*liniște*) Melania! (*aceeași liniște*): S-au dus sus, au plecat. (*Se apropie de masă, pipăie cărțile*): Nici n-a terminat să le bage în plicuri. (*surâde*): Bine că s-au împăcat. (*ascultă muzica, legănându-se*): Oare dacă se iubesc, atunci de ce se ceartă? Să fie asta căsnicia? Nu, nu, nu, nu! Eu nu mă voi certa niciodată cu Camelia. Noi ne iubim și ne înțelegem atât de bine. (*aducându-și aminte*): A! Să nu uit! (*scoate din buzunar o ilustrată înrămată a Cameliei*): S-o pun la loc sigur... să nu se spargă geamul. (*o pipăie și o mângâie. La radio se aude un tangou frumos. Visător, încet*): Camelia, mâine plec în țara speranței. Acolo, soarele, lumina cea de toate zilele, va pătrunde în întunericul meu, atunci... te voi cunoaște, îți voi vedea chipul tău drag! Cred că-l voi vedea.

Prea îl doresc cu patimă, cu pasiune! (*strângând rama la piept*): Dacă soarta însă va hotărî altfel, atunci...atunci dragostea și bunătatea ta...îmi va lumina viața până la moarte. (*încet*): Vei fi farul vieții mele, lumina... soarele...tot! (*rămâne visător legănându-se pe scaun după tactul muzicii*).

ȘTEFAN (*coboară, îl privește surâzând. Dă să plece când observă rama din mâinile lui. Nu poate vedea fotografia. Devine curios*): Ce faci, Andrei? Visezi?

ANDREI (*tresărind*): A, tata! Da, adică nu. Mă gândeam.

ȘTEFAN: La ce?

ANDREI: La Victor și Melania. Sunt bucuros că i-am împăcat.

ȘTEFAN (*mirat*): I-ai împăcat? Dar ce...tu i-ai împăcat?

ANDREI: Da, tată, eu. Azi m-a întâlnit pe stradă și m-a luat la ea acasă. Plângând a început să-mi ceară iertare.

ȘTEFAN: Ție?

ANDREI: Da, de cele ce mi-a făcut. Din toată discuția noastră, am înțeles că-l iubește pe Victor. Am venit acasă, i-am povestit, iar Victor, în culmea bucuriei m-a trimis după ea. M-a condus până acolo Camelia. Dacă n-o întâlneam azi, mâine plecam și ar fi stat mai departe despărțiți și s-ar fi chinuit degeaba. Ei amândoi se iubesc, acesta este adevărul. Ce bine că s-a întâmplat așa!

ȘTEFAN: De aceea mi-ai stat în bucătărie, ștregarule! Ca să nu le tulburi revederea. Îmi placi, Andrei. Ai calități, ai inimă bună, înțelegi sufletele oamenilor.

ANDREI (*stânjenit*): Asta ar fi făcut-o oricine.

ȘTEFAN: Nu cred. Dar ce ai în mână? Parcă ar fi o ramă.

ANDREI (*fâstâcit*): Da...un dar de la Camelia...o fotografie de-a ei.

ȘTEFAN: Fotografie? Ce să faci cu ea?

ANDREI: Te înțeleg, tată. Însă o iau cu mine. Dacă după operație voi recăpăta vederea, vreau să văd prima dată pe aceea ce mi-a făcut viața fericită, pe aceea ce m-a făcut om.

ȘTEFAN (*emoționat*): Andrei! Ce sentimente frumoase ascunde sufletul tău! Copilul meu drag! (*îl mângâie și îl sărută pe frunte*): Pot să văd și eu fotografia?

ANDREI: Cu plăcere, poftim! (*îi dă rama. Ștefan își pune ochelarii și admiră fotografia. Rămâne deodată perplex. Privește consecutiv, când la Andrei, când la fotografie. Andrei curios*): E reușită?

ȘTEFAN (*distrat*): Da, da, a...e reușită...foarte reușită. (*aparte*): Nemaipomenit! Este posibil?

ANDREI: Ce este, tată?

ȘTEFAN (*revenindu-și*): Nimic, nimic Andrei. (*se uită iar la fotografie, citește ceva pe ea*): Camelia ți-a spus ceva despre această fotografie?

ANDREI: Nu.

ȘTEFAN: Absolut nimic?

ANDREI: Mi-a spus să n-o arăt la nimeni.

ȘTEFAN: Aha!

ANDREI: Dumneata ești însă tatăl meu. Dar ce este?

ȘTEFAN: Știi tu ce scrie pe această fotografie?

ANDREI (*speriat*): Ce?

ȘTEFAN: O amintire. Ascultă: „În amintirea zilei de neuitat când ne-am unit inimile pe veci. A ta soție, Camelia.

ANDREI (*năucit*): Doamne sfinte, ce-am făcut? M-am trădat!

ȘTEFAN: Cum? Cele scrise aici sunt adevărate?

ANDREI (*după o pauză lungă*): Da, tată...Este purul adevăr. Ne iubim și ne-am jurat dragoste veșnică.

ȘTEFAN (*emoționat, surâzând*): Andrei, este cu puțință? Cum? Ea te iubește?

ANDREI (*înflăcărat*): Da tată, mult de tot!

ȘTEFAN: Și tu?

ANDREI: o ADOR. Camelia este viața mea. N-aș mai putea trăi fără ea. Mi-aș da și vedere pe care n-o am, numai să n-o pierd.

ȘTEFAN (*pe gânduri*): Iată ce n-aș fi crezut vreodată! Andrei iubește! Fiul meu este iubit! Ce surpriză! (*revenindu-și*): Andrei, și când?...

ANDREI: Când am început să ne iubim?

ȘTEFAN: Nu, dragul meu. Asta nu mă interesează, nu mă amestec eu în inimile voastre, în dragostea dintre voi. Vreau să spun...pe când nunta?

ANDREI: Tată! (*îl îmbrățișează*).

ȘTEFAN: Da, Andrei, ești fericit. Văd. Dragul tatei!

ANDREI: Tată, ne-am înțeles să ne căsătorim când mă voi întoarce de la operație. Până atunci nu trebuie să știe nimeni de iubirea noastră. Ce poznă am făcut! (*oftând*): Ce înseamnă să nu vezi!

ȘTEFAN (*vesel*): Și ce-i dacă am aflat și eu? Ei, comedie! Ce...sunt vreun străin? Nu sunt tatăl tău? Vă iubiți. Și ce-i cu asta? O să vă luați și gata. Până vii, am să fac pregătirile pentru nuntă. Am să-ți fac, Andrei, o nuntă! (*îl strânge vesel în brațe și-l sărută*).

ANDREI: Tată, Te rog din suflet să nu afle nimeni de dragostea noastră până mă întorc....M-ar crede pușlama. O să spună că m-am grăbit să dau sfoară în toată țara. Ne-am promis unul altuia tăcere absolută.

ȘTEFAN (*râzând*): Conspiratorilor! Bine, bine Andrei, ai cuvântul unui tată că nu va afla nimeni. Nu știu, n-am văzut nimic. (*râd amândoi*): Numai că...dacă ai să tot stai cu fotografia asta așa, o să afle toți. Ascunde-o.

ANDREI: Ai dreptate. Dacă știam ce mi-a scris, o ascundeam eu dinainte. (*o bagă în buzunar*).

ȘTEFAN: Ei, ce vrei? A fost norocul meu să aflu. Ce fată bună este Camelia! Nu înțeleg însă cum de i-ai sucit în așa hal capul! Curteanule! (*râde*).

ANDREI: De ce mă necăjești?

ȘTEFAN: Lasă, lasă, n-o mai face pe sfântul. Ai ademenit-o sau te-a ademenit, asta nu mă interesează. Bine că vă iubiți. Eu vă doresc fericire, viață lungă și înțelegere.

ANDREI: Mulțumesc!

ȘTEFAN: Iar la anul...vreau să joc și la botez.

ANDREI (*rușinat*): Tată!

ȘTEFAN: Acum te las cu visele tale. La revedere.

ANDREI: La revedere. (*Ștefan pleacă. Andrei singur*): Ce ființă! Până și acolo a vrut să-mi facă o surpriză! (*patetic*): A ta soție!...Camelia!... Camelia Vlădeanu! Ce frumos sună! (*rămâne pe gânduri*).

CAMELIA (*intră veselă*): Ce face nașul?

ANDREI (*vesel*): Nașul a împăcat oaia cu lupul. (*râde*): S-au împăcat.

CAMELIA: Era și normal. Se iubesc, poate cum ne iubim și noi.

ANDREI: Fetița mea dragă... (*o mângâie*).

CAMELIA (*cu gingășie*): Numai că fetița ta nu mai este fetiță.

ANDREI (*dojenitor*): Camelia!

CAMELIA: Ady! (*se strâng în brațe*): Unde sunt? S-au dus sus?

ANDREI (*misterios*): Luna știe dar nu spune! (*arată spre ușa lui Victor*): Ssst!..Liniște! (*râd pe înfundate*).

CAMELIA: Dragul meu! (*îl sărută, îl mângâie și-l privește*): Măine pleci. O lună, sau poate mai mult, n-am să te văd. O s-mi fie dor. N-am să-ți mai văd chipul, n-am să-ți mai aud vioara!

ANDREI: Nu-i nimic, Camelia. O lună trece repede. Poate destinul, soarta, mă va înapoia țării mele, familiei, soției mele, așa cum trebuie să fie un om între oameni. Ne vom căsători și vom trăi fericiți unul lângă altul, până la adânci bătrânețe.

CAMELIA: O să fie așa cum spui tu. Dar de ce acest „poate”. De ce să pleci cu această umbră, cu acest sâmbure de pesimism? De ce să nu pleci cu speranța și credința că operația va reuși, că vei vedea? Doar tu singur ai spus: Vreau să văd! Atât de mult! Atunci vorbeai cu atâta patimă, cu atâta ardoare! Îți simțeam dorința împrăștiată în tot corpul, în cel mai firav nerv al trupului! Imaginea acelei clipe îmi va rămâne întipărită până la moarte. Și acum...

ANDREI: Și acum vreau, ca și atunci. Dacă mi s-ar cere, aș da și viața numai să pot vedea un an, un ceas...sau măcar un minut. Dacă am spus „poate”, nu m-am gândit la nereușita operației. Știu că va reuși, și sper că voi vedea. O speranță aproape sigură. Dar mi-e frică. Mi-e frică de clipa când lumina va pătrunde în bezna ochilor mei. De ce, nici eu nu știu. Însă simt o frică aparte, plăcută. Numai când mă gândesc, mă cuprind fiorii. Nu-mi pot imagina și nici nu vreau să-mi imaginez ce o să fie atunci cu mine. Cred că voi avea emoții vecine cu delirul. Știi tu, Camelia ce înseamnă să revezi soarele, după ce opt ani ai fost scufundat într-un întuneric continuu? Un întuneric ce simți că-ți roade nervii, răbdarea...viața! Este așa cum ai spus tu și poate mai mult.. E ca și cum am spus poate și de aceea mi-e frică.

CAMELIA: Ai dreptate, Andrei, te cred. Va trebui să suporti și clipa asta. Și-o vei suporta. Pe urmă...vei fi fericit.

ANDREI: Da, voi fi fericit, Camelia. (*în extaz, cu privirea în gol*): Ții minte ce-ți spuneam? Când am să mă reîntorc, totul va fi altfel. Atunci am să pot vedea un cerșetor sau un frac, un frate, un tată! Atunci îți voi vedea și chipul tău drag!...

Atunci voi vedea chiar și o furnică! N-am să mai pipăi! Atunci am să văd! Întinericul n-o să mai aibă ce căuta în ochii mei. O să-mi fie groază de el. Atunci viața îmi va fi numai lumină, cu tine împreună. Da!...Jur că atunci și noaptea voi dormi cu lumina aprinsă.

CAMELIA (*privindu-l*): Andrei, cât de frumos ești! Cât de mult te iubesc! (*îl mângâie*).

ANDREI (*zâmbind*): Așa, cum este orice boboc de trandafir.

CAMELIA: Numai că bobocul de-acum a înflorit. L-am înflorit eu cu mâinile mele, cu ochii și cu inima mea!

ANDREI: Da, Camelia, tu l-ai înflorit și este numai al tău! Dar... (*tace*).

CAMELIA: Dar ce?

ANDREI: Dar trandafirul ar vrea să vină albina din nou ca să culeagă nectar și polen. Ar vrea s-o simtă pe albele-i petale!

CAMELIA (*cu dojană, zâmbind*): Obraznicule!

ANDREI: În dragoste nu există obrăznicie.

CAMELIA: Nu? Atunci, ce?

ANDREI: Dreptul naturii și vocea sângelui.

CAMELIA (*râzând*): Patetic dar convingător.

ANDREI (*nostim*): Atunci, pot spera? Camelia, gândește-te că mâine la ora asta nu mai sunt aici.

CAMELIA: Andrei, dacă află cineva din casă?

ANDREI: Vezi-ți de treabă! Cum nu s-a aflat până acum? Și cine este nebunul acela care să se scoale în miez de noapte să ne urmărească?

CAMELIA: Și totuși, mi-e teamă că o să se afle. Tu, Andrei, pleci. Ne căsătorim peste o lună sau mai târziu. Dacă...

ANDREI: Știu, știu ce vrei să spui. Și ce-i cu asta? Ce...nu s-a mai văzut un nou născut...la șapte luni?

CAMELIA (*privind cu teamă prin salon*): Andrei! Vorbește mai încet! Vrei să ne audă cineva? (*după o pauză*): Ce facem noi, nu este frumos. Nu trebuia, Andrei, Numai eu sunt de vină.

ANDREI: Nu, Camelia, tu n-ai nici o vină, nici eu. Dragostea-i de vină. Ne iubim, Camelia!

CAMELIA (*mângâindu-l*): Da, ne iubim. Păcatele tinereții nu le poate opri nimeni. Dacă ar ști cineva din casă, de câte ori ai urcat scara asta și te-ai strecurat noaptea ca un hoț la mine! Dragul meu!

ANDREI: Tu știi?

CAMELIA: Ce?

ANDREI: De câte ori am urcat-o?

CAMELIA: Nu.

ANDREI: Nici eu.

CAMELIA: Obraznicule. (*îl îmbrățișează*).

ANDREI: Atunci hoțul poate veni la noapte în iatacul dragostei? Acesta va fi ultimul său furt. Pe urmă, va pleca în exil pe o lună, pentru fărădelegile sale.

CAMELIA (*râzând*): Dacă faci zgomot și ne prinde?

ANDREI (*nostim*): Și așa și așa, tot trebuie să plec. Însă n-avea nici o grijă. Lumină nu-mi trebuie deoarece sunt fiul întunericului. Cât privește mersul fără zgomot și strecurarea lină printre mobile, te asigur că m-ar invidia și un indian sau vreun apaș celebru. (*râde pe înfundate*).

CAMELIA (*veselă*): Bine, Andrei. Atunci la noapte te aștept. Când ceasul va bate miezul nopții, vino! Dragostea din iatac te așteaptă!

ANDREI: Camelia!...Soție dragă!

CAMELIA (*zâmbind*) Legitim peste o lună!

ANDREI: Fie și peste o lună, însă Cupidon nu cunoaște aceste legi! (*se îmbrățișează și se sărută*).

ȘTEFAN (*apare la balcon, rămâne încremenit, privindu-i, zâmbind*): Iată un caz în familie ce a fost rezolvat! (*se retrage în vârful picioarelor și intră în cameră. Camelia și Andrei continuă să se sărute*).

C O R T I N A

30 iulie 1956